ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

† ΙΕΡ/ΧΟΥ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΤΑΜΠΟΥΡΑ
(Ἱερόν Ἡσυχαστήριον Ἁγ. Ἀποστόλων-Τιμίου Σταυροῦ Σ.Σ. Ραψάνης)

Ο ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ 1924 ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

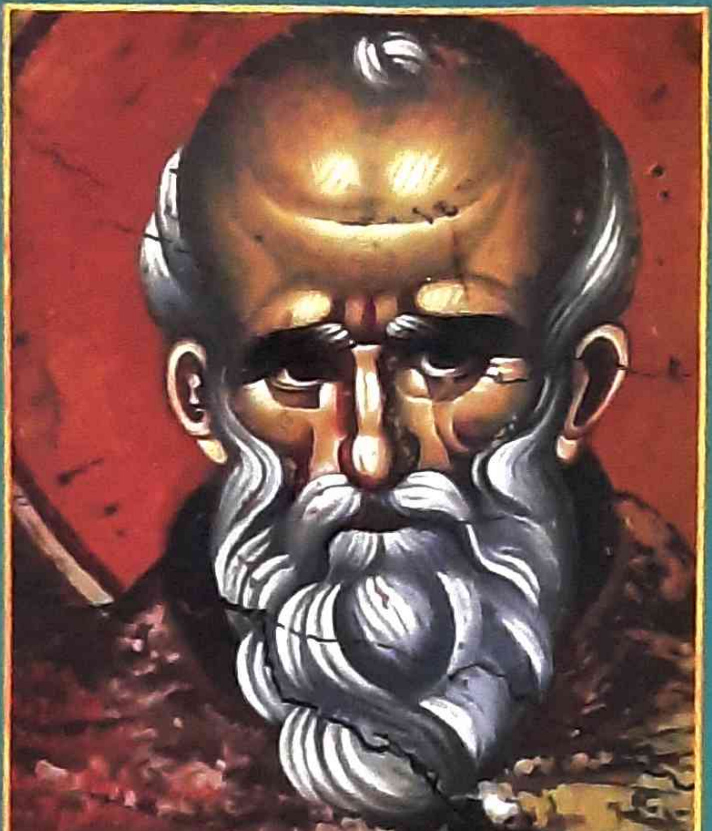

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, Στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς Ὀρθοδοξίας

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Ν. ΛΑΡΙΣΑΣ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ-ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΛΑΡΙΣΑ ΜΑΪΟΣ 2011

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ν. ΛΑΡΙΣΑΣ
"ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ - ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ"
28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 101 , 412 23 ΛΑΡΙΣΑ
ΤΗΛ. 2410 - 233979 , ΤΗΛ. & FAX: 2410 - 620172

ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ
† ΙΕΡ/ΧΟΥ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΤΑΜΠΟΥΡΑ
(Ἱερόν Ἡσυχαστήριον Ἁγ. Ἀποστόλων-Τιμίου Σταυροῦ Σ.Σ. Ραψάνης)

Ο ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ 1924 ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

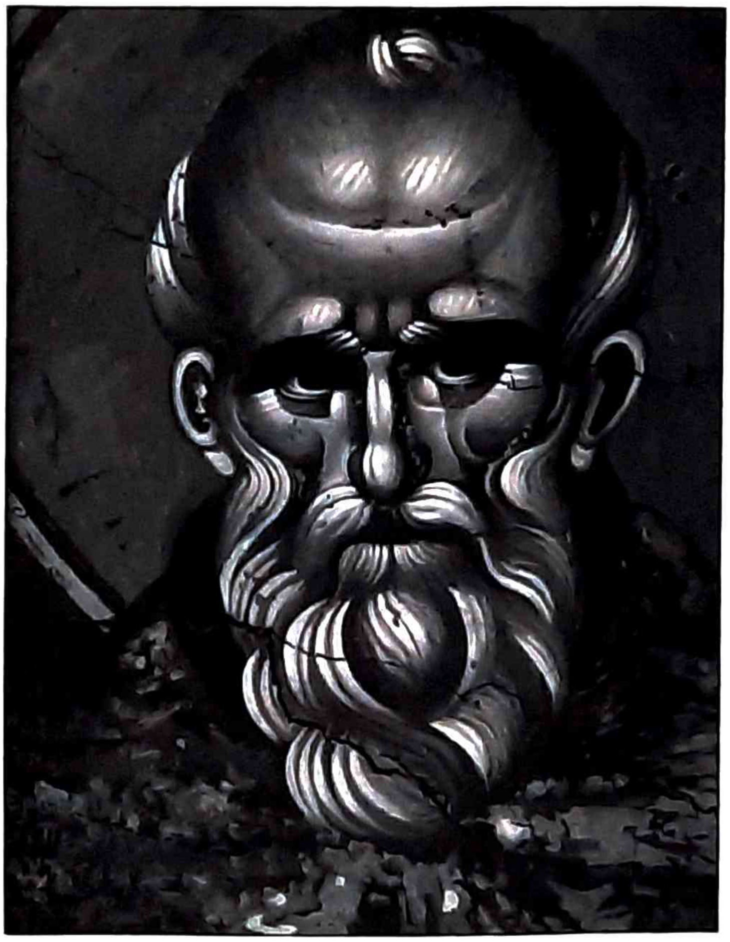

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, Στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς Ὀρθοδοξίας

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Ν. ΛΑΡΙΣΑΣ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ-ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΛΑΡΙΣΑ ΜΑΪΟΣ 2011

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΕΛ.

ΠΡΟΛΟΓΙΚΩΣ-ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΩΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ 7-8

– ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ 8-10

– Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ 1920 10-12

– ΤΟ ΜΑΣΟΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΛΕΩΣ 1923 12

– ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΕΩΣ ΑΓΩΝ 12-13

– ΛΥΕΤΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ 13-15

– ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΩΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΟΜΟΛΟΓΗΤΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ 15-18

– Η ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ 1η ΙΟΥΝΙΟΥ 1944 18-35

– Η ΣΥΝΤΡΙΠΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (1948) ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΩ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ 36-57

– ΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (1948) Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΕΝ ΤΗ ΠΡΑΞΕΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑ 58-59

– Η ΑΠΟ 26.5.1950 ΕΤΕΡΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΑΝΑΙΡΟΥΣΑ ΤΗΝ ΤΟΥ 1944 59-63

– ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΒΡΑΔΥΝΗΝ» 16.12.1950 64-66

– ΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΒΛΑΧΟΥ 66-67

– ΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΛΥΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ 68-71

– ΚΑΙ ΑΛΛΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ 71-72

– Ο πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΠΑΡΑΙΤΕΙΤΑΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΤΟΥ 72-75

– Ο πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΑΝΑΚΑΛΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΝ ΤΟΥ 76

– ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ. Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΚΙΟΥ ΠΑΠΑ 77-78

– ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΛΥΣΣΩΔΗ ΜΑΝΙΑ ΥΠΟ ΠΡΩΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΚΑΙ ΗΔΗ ΕΠΙΟΡΚΩΝ ΨΕΥΔΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΚΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ 79-80

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

– Η ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΛΕΩΣ ('Ιανουάριος 1920) 81-84

– ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ 85-87

– ΠΩΣ ΕΙΔΟΝ ΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΟΥ 1920 88-90

– Η ΥΠ' Α.Π. 99/13/26.11.2008 ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΟΙ ΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ-ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ» 91-95

ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Α.Π. 589 **Ἀθήνησι 29 Μαΐου 2011**

Πρός
τόν Παν/τον Ἱερομόναχον π. Ἀμφιλόχιον Ταμπουράν,
Πνευματικόν Προϊστάμενον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
τοῦ ἐν Λαρίση Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου
«Ἅγιοι Ἀπόστολοι-Τίμιος Σταυρός»

Πανοσιολογιώτατε π. Ἀμφιλόχιε καί εὐλαβέστατον Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου «Ἅγιοι Ἀπόστολοι-Τίμιος Σταυρός», ἐλάβομεν τό ὑπό ἔκδοσιν βιβλίον σας, ὑπό τόν τίτλον **«Ο ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ 1924 ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ»**, τό ὁποῖον μοι ἀπεστείλατε ἵνα λάβωμεν γνῶσιν καί δώσωμεν τήν εὐλογίαν διά τήν ἔκδοσιν καί κυκλοφορίαν του. Μελετήσαντες τοῦτο, παρέχομεν τήν αἰτηθεῖσαν εὐλογίαν, ἐνῶ ἐκφράζομεν καί τήν χαράν μας διά τήν τοιαύτην πρωτοβουλίαν σας, διά τήν ὁποίαν Σᾶς συγχαίρομεν καί εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος εὐλογήση τό ἔργον σας καί ἀποβῆ εἰς φωτισμόν ὅλων ὅσων τό μελετήσουν, ὥστε νά γνωρίσουν τόν Ἱερόν Ἀγῶνα τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπό τό 1924 καί μέχρι σήμερον. Ἡ συμβολή τοῦ βιβλίου σας εἶναι σημαντική, διότι ἀποκαλύπτει καί ἐπιβεβαιώνει τήν μεγάλην ἀλήθειαν-ὁμολογίαν ὅτι οἱ ἀπό τό 1924 μή δεχθέντες τόν Οἰκουμενιστικόν Νεοημερολογιτισμόν, ὄχι μόνον οὐδέν σχίσμα ἐποίησαν, ὡς βλασφήμως ἰσχυρίζονται οἱ νεοημερολογῖται οἰκουμενισταί, ἀλλά καί ἔμειναν ἑδραῖοι καί ἀμετακίνητοι «ἀκαινοτομήτως καί ἀμειώτως» (κατά τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον), εἰς τήν Μίαν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Καί τό σημαντικώτερον ὅτι ἀπό τό 1924 καί μέχρι σήμερον τό «μικρόν ποίμνιον» μέ τήν χάριν τοῦ Χριστοῦ ἀντιμετώπισεν καί ἀντιμετωπίζει ἐπιτυχῶς τάς ἐπιθέσεις κατά τῆς Ὁμολογίας-Ἐκκλησιολογίας καί κατά τῆς γνησίας καί ἀδιακόπου Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς. Συνεχίστε αὐτόν τόν Ἱερόν Ἀγῶνα παραμένοντες τηρηταί καί ὁμολογηταί αὐτῆς τῆς ἀπό τό 1924 Ὁμολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς.

Μετά συγχαρητηρίων εὐχῶν καί εὐλογιῶν
† Ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς

+ Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος

ΚΗΡΥΚΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΙΚΩΣ-ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΩΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ-ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ-ΑΙΡΕΣΕΩΣ

Ἀγαπητοί Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί.

Εἶναι γνωστόν ὅτι οἱ Πάπαι τῆς Δύσεως, ἀφ' ὅτου καί μέ τά περί **«πρωτείου»** καί λοιπά σοβαρά αἱρετικά φρονήματά των, ἐξέπεσον καί **ἐν τέλει ἐξεκόπησαν (1054) ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἤτοι, τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐσκοτίσθησαν καί πλέον δέν διανοοῦνται ταπείνωσιν, μετάνοιαν καί ἐπιστροφήν!** Ἀντιθέτως μετῆλθον καί μετέρχονται κάθε μέσον καί κάθε τρόπον νά παρασύρουν εἰς τήν δεινήν ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΙΝ των καί ὁλόκληρον τήν Ὀρθόδοξον Ἀνατολήν! Εἰς τό σημεῖον αὐτό, ἐκ προοιμίου λέγομεν, ὅτι τήν ἰδίαν νοοτροπίαν, ὅπως θά προκύψη ἐκ τοῦ παρόντος, ὁ ἴδιος Διάβολος ἐπέβαλεν καί εἰς «Ὀρθοδόξους» Νεοημερολογίτας καί Παλαιοημερολογίτας!...

Ἐν προκειμένῳ ὁ Παπισμός, ἐν τῇ ἀκατασχέτῳ ὁρμῇ του, νά καινοτομῇ κατά τῆς Ἀληθείας καί νά γκρεμίζῃ ὅ,τι εἶναι ὄρθιον, δέν ἀφῆκεν ἄθικτον καί τήν Ἑορτολογικήν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν! Ὁ αἱμοσταγής Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ΄ ἐπέβαλεν τό 1582, (διά λόγους δῆθεν χρονικῆς ἀκριβείας), τό ὑπό τῶν ἀστρονόμων του προταθέν νέον Ἡμερολόγιον, τό ὁποῖον, ἀμέσως ἠθέλησεν νά ἐπιβάλη καί εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, πλήν ὅμως ἡ Ὀρθοδοξία **ὄχι μόνον ΑΠΕΡΡΙΨΕΝ τήν Ἡμερολογιακήν του Καινοτομίαν, ἀλλά καί τήν ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕΝ, ὅσον αὕτη ἔχει σχέσιν μέ τό ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας καί οὕτω περιετείχισεν καί περιεφρούρησεν τούς Ὀρθοδόξους. Εἶναι γνωσταί αἱ τρεῖς ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΣΥΝΟΔΟΙ, συγκληθεῖσαι ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπό τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β΄ τοῦ ἐπωνομαζομένου «ΤΡΑΝΟΥ», κατά τά ἔτη 1583, 1587 καί 1593, διά τῶν ὁποίων, ὅπως ἤδη ἐσημειώθη, εἶπον ΟΧΙ εἰς τήν Καινοτομίαν καί τήν κατεδίκασαν.** Τό ΟΧΙ αὐτό ἐξεφωνήθη ἠχηρόν, διότι πέραν ἀπ' αὐτό τό γεγονός τῆς καινοτομίας, ἡ Ὀρθοδοξία ἤθελεν νά προφυλάξῃ τούς Ὀρθοδόξους, καί ἀπό τήν ἀνεξέλεγκτον προσηλυτιστικήν δρᾶσιν τῆς Παπικῆς Οὐνίας καί τόν ἐκλατινισμόν τῶν Ὀρθοδόξων, ἐνῶ καί ἡ Τουρκοκρατία, μέ τόν ἰδικόν της τρόπον, συνέβαλλεν εἰς τήν ἀπορθοδοξοποίησιν τῶν Χριστιανῶν. Ἡ Ὀρθοδοξία, οὕτως εἰπεῖν, εἶδεν τήν Παπικήν ἑορτολογικήν καινοτομίαν, ὡς κατά παραχώρησιν Θεοῦ γενομένην, διότι μετά τήν Καινοτομίαν, οἱ ἁπλοῖ Ὀρ-

θόδοξοι, οἱ ὁποῖοι συνεχρωτίζοντο μέ τούς Λατίνους, θά εἶχον πλέον καί ἕναν ἐξωτερικόν χειροπιαστό λόγον διά νά τούς ἀποφεύγουν καί νά μήν παρασύρωνται καί διά τοῦ συνεορτασμοῦ.

Αὗται αἱ Πανορθόδοξοι Ἅγιαι Σύνοδοι, αἱ ὁποῖαι διαδοχικῶς συνεκλήθησαν διά τόν κύριον αὐτόν λόγον, κατά τά ἔτη 1583, 1587 καί 1593, κέκτηνται κύρους Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διότι ἀφ' ἑνός ἐξεπροσώπησαν καί ἐξέφρασαν τήν Καθολικήν Ἐκκλησίαν καί ἀφ' ἑτέρου ἐσωτερικῶς ἀποτελοῦν ἀδιάσπαστον ἑνότητα μετ' ἐκείνων τῶν Οἰκουμενικῶν. Καί δι' αὐτῶν ὡμίλησεν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, αἱ δέ Ἀποφάσεις των, ἔγιναν σεβασταί καί ἐτηρήθησαν ὑπό τῆς Ὀρθοδοξίας μέ κάθε εὐλάβειαν, ἐπί 342 ἔτη, ἤτοι ἀπό τό 1583 ἕως τό 1924, ὅτε κατελύθησαν καί κατεπατήθησαν ὑπό ἐπιόρκων Ἐπισκόπων, κατ' ἀπόφασιν καί ἐντολήν τῆς Παπικῆς καί Προτεσταντικῆς Δύσεως, ἀλλά καί τῆς Μασονίας καί προπάντων ὑπό τῆς μόλις ἐμφανισθείσης ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ!

<u>ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ</u>

Τί ἀκριβῶς εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός, πλέον δέν πρέπει οὐδείς νά τό ἀγνοῇ, ἀφοῦ ὅλαι αἱ ἀπ' ἀρχῆς αἱρέσεις καί σχίσματα οὔτε κἄν συγκρίνονται μέ αὐτόν! **Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΣ, διότι πρωτίστως καί κατ' ἐξοχήν προσβάλλει, καταπατεῖ καί βλασφημεῖ τό Μέγα Μυστήριον τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ! Ἡ Ἀντίχριστος αὕτη Παναίρεσις καταργεῖ τήν ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ εἰς τό σύνολόν της, ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ τό διατυπωθέν ὑπό τῆς Α΄ καί Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ἁπασῶν τῶν λοιπῶν, ἐφ' ὅσον καταργεῖ τό ἄρθρον, διά τοῦ ὁποίου μεθ' ἁπάντων τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὁμολογοῦμεν καί διακηρύσσομεν πίστιν «Εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν»!**

Ὁ Οἰκουμενισμός, ἅμα τῇ ἐμφανίσει του, (τέλος τοῦ 19ου αἰῶνος), διεκήρυξεν ὅτι **μετά ἀπό τά σχίσματα καί τάς αἱρέσεις, Αὕτη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως πλέον δέν ὑπάρχει!!! Δέν ὑπάρχει διότι, ὅπως κηρύσσει, μέ τά διάφορα σχίσματα διηρέθη, εἰς ἐπί μέρους τεμάχια, κάθε δέ τεμάχιον, κάθε σχισματοαίρεσις, κατέχει μόνον ἕν μέρος ἐκ τῆς ἀρχικῆς Ἐκκλησίας, ἕν μέρος ἐκ τῆς Ἀληθείας, ἕν μέρος ἐκ τοῦ Χριστοῦ, Ὅστις καί Αὐτός, (πάντα κατά τόν Ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν), ἐτεμαχίσθη μέ τά σχίσματα καί... «ἀπέθανεν»!** Καί συνεχίζει ὁ Ἀντίχριστος Οἰκουμενισμός λέγων ὅτι **καλούμεθα νά ἐπανιδρύσωμεν τήν Ἐκκλησία, νά λάμψῃ ἡ Ἀλήθεια καί νά ἀναστήσωμεν καί τόν «ἀποθανόντα» Χριστόν, προβαίνοντες εἰς ἕνωσιν ὅλοι οἱ Σχισματοαιρετικοί, ἀλλά καί οἱ Ὀρθόδοξοι!**

Εἰς αὐτό ἀκριβῶς τό Σατανικόν-Ἀντίχριστον πλαίσιον, μετά ἀπό 348 περίπου ἔτη, κατεπατήθησαν καί καθυβρίσθησαν, **αἱ Πανορθόδοξοι Ἅγιαι Σύνοδοι καί αἱ Οἰκουμενικοῦ Κύρους Ἀποφάσεις των! Ἡ κατά τό 1924 ἐπιβολή, τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ παποκαισαρικῷ τῷ τρόπῳ, ἔγινεν ἀποκλειστικῶς καί μόνον διά νά ἀρχίση ἡ ἕνωσις εἰς τόν Οἰκουμενισμόν, κατ' ἀρχάς μέ τόν συνεορτασμόν τῶν μεγάλων ἑορτῶν, ὥστε νά φθάσωμεν εἰς τό σημερινόν σημεῖον τῆς ἰσοπεδώσεως κάθε ἐννοίας Ὀρθοδοξίας, Κανονικῆς τάξεως κ.λπ. Μεγάλη ὄντως ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ὁποῖος, πρίν ἀπό τήν «Παγκόσμιον Κυβέρνησιν» τῆς Διεθνοῦς Ἑβραιομασονίας, ἔπρεπε νά δημιουργήση τήν «ὑπερεκκλησίαν» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπί τῷ σκοπῷ (ὅπως ἐφαντάσθη) νά καταλύση τήν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν! Ὅπως ὁ ἀντίδικος ὡδήγησεν τόν Κύριον ἐπί τοῦ Σταυροῦ, οὕτω καί ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι συμπεριεφέρθη καί συνεχίζει ἀκάθεκτος καί σήμερον νά συμπεριφέρεται καί πρός τήν Ἐκκλησίαν Του, σκοπῶν νά τήν ἀφανίση! Ὁ Διάβολος μπορεῖ νά γνωρίζη πολλά, νά ἔχη δύναμιν, ἀλλά δέν ἀντιλαμβάνεται ὅτι, ὅπως καί κατά τήν Ἀνάστασιν συνετρίβη, οὕτω καί πάλιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, «πύλαι Ἅδου, οὐ κατισχύουσιν», διότι Ἐκκλησία πρωτίστως εἶναι ὁ Ἀναστημένος Χριστός! Αὐτός εἶναι ὁ Ἀκρογωνιαῖος λίθος Αὐτῆς καί ἐπ' Αὐτοῦ συντριβήσεται καί ὁ Ἀντίχριστος Οἰκουμενισμός καί κάθε Σιωνιστική Παγκοσμιοποίησις.**

Ὅσοι ἀκολουθοῦμεν τό Ἐκκλησιαστικόν Ἑορτολόγιον κατά τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, καί δέν ἐδέχθημεν τό ὑπό τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καταδικασθέν νέον Γρηγοριανόν τοῦ αἱμοσταγοῦς Πάπα τῆς Ρώμης Γρηγορίου Γ', καί ὡς ἐκ τούτου δέν κοινωνοῦμεν μετά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἴμεθα πράγματι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐφ' ὅσον βεβαίως κρατῶμεν καί τάς λοιπάς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν προκειμένῳ ὅμως κρίνομεν ἀναγκαῖον πολύ συντόμως νά ἐπανέλθωμεν καί νά ἐπισημάνωμεν ὅλως ἰδιαιτέρως, ὅτι ἀπαρχῆς ἡ Ἑορτολογική Παράδοσις, ἡ στηριζομένη ἐπί τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ἀπό τό 1920, 1923 καί 1924, ἔχει προσλάβει μία βαθυτέραν καί οὐσιαστικωτέραν σημασίαν, ἐφ' ὅσον τό νέον Παπικόν Ἡμερολόγιον, προμελετηθέν καί ἐπιβληθέν παρανόμως καί Ἀντικανονικῶς, **ἐπεβλήθη εἰς τά πλαίσια ὄχι μόνον μιᾶς καινοτομίας, ἀλλά τῆς φοβερᾶς αἱρέσεως τοῦ Προτεσταντικοῦ καί Παπικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Οὗτος, ὅπως ἤδη ἐτονίσθη, προσβάλλει καί βλασφημεῖ τήν Ὁμολογίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, «Πιστεύω εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν», διότι δέχεται καί διακηρύσσει θρασύτατα ὅτι καί ὅλαι αἱ σχισματοαιρέσεις ἀποτελοῦν «κλάδους» τῆς Ἐκκλησίας, (branch theory) δηλαδή εἶναι Ἐκκλησίαι Χριστοῦ! Ὅθεν, οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί ἀπό τό 1924 δέν ἐδέχθημεν τόν Παπικόν Νεοημερολογιτισμόν καί τόν καταδικάζομεν ὄχι ἁπλῶς μόνον ὡς Παπικήν Ἑορτολογικήν Καινοτομίαν, ἀλλά καί**

ὡς πρῶτον βῆμα εἰσόδου τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τήν Παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐπίσης οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί τό 1924 δέν ἐγίναμε «παλαιοημερολογῖται», ἀλλ᾽ ἁπλῶς παρεμείναμεν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, μακράν τῆς Καινοτομίας καί ἔξω ἀπό τόν Ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν ἐνῷ ἔκτοτε μέσω τῆς Παπικῆς Καινοτομίας, προέκυψαν οἱ Νεοημερολογῖται καί συγχρόνως καί Οἰκουμενισταί, ἀσχέτως ἄν, σχεδόν εἰς τό σύνολόν των, οἱ Νεοημερολογῖται τό ἀγνοοῦν! Ειδικώτερα καί πιό συγκεκριμένα, διά νά συνειδητοποιηθῆ ἀπό ὅλους αὐτή ἡ ἀλήθεια, ἀναφερόμεθα κατωτέρω ἀναλυτικῶς.

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ 1920

Πρέπει νά εἶναι γνωστόν εἰς ὅλους μας ὅτι τό 1920 ἡ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κων/πόλεως ἐξέδωκεν ἐκείνην τήν Αἱρετικήν Ἐγκύκλιον, μέ τήν ὁποίαν ἀναγνωρίζει ὅλας τάς ἐν χρόνω σχισματοαιρέσεις τοῦ κόσμου ὡς «Ἐκκλησίας Χριστοῦ»! Κηρύττει τό ἀκριβῶς ἀντίθετον ἀπό τό Σύμβολον τῆς Πίστεως, διά τοῦ ὁποίου ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ΜΙΑ καί ὄχι πολλαί, διότι μία εἶναι καί ἡ κεφαλή Της, ὁ Χριστός. Μέ αὐτήν τήν ἄθεον ἐγκύκλιον τοῦ «ἐσβεσμένου» πλέον Φαναρίου, γίνεται ρητός καί σαφής λόγος καί περί ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου, δηλαδή περί τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ὑπό τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων καταδικασθέντος καί ἀποκλεισθέντος, Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου, τό ὁποῖον τονίζομεν ὅτι ἐπεβλήθη διά τήν εἴσοδον τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τήν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, κατ᾽ ἀρχάς διά τοῦ κοινοῦ συνεορτασμοῦ τῶν μεγάλων ἑορτῶν μετά τῶν αἱρετικῶν!... Ἰδού τί ἐξ ἀρχῆς ἀκριβῶς λέγει ἐκείνη ἡ Πατριαρχική Σύνοδος τῆς Κων/λεως διά τῆς «Ἐγκυκλίου» τοῦ 1920. ***«Ἡ καθ᾽ ἡμᾶς Ἐκκλησία φρονοῦσα ὅτι ἡ τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγισις πρός ἀλλήλας καί κοινωνία*** *(σ.σ. Δηλαδή κάθε σχισματοαίρεσις παπική, προτεσταντική κ.λπ.),* ***οὐκ ἀποκλείεται ὑπό τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν καί ὅτι τοιαύτη τις προσέγγισις τά μάλα ἐστίν εὐκταία καί ἀναγκαία καί πολλαχῶς χρήσιμος εἴς τε τό καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον ἑκάστης τῶν ἐπιμέρους Ἐκκλησιῶν καί τοῦ ὅλου Χριστιανικοῦ σώματος καί εἰς παρασκευήν καί διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτέ, σύν Θεῷ, καί εὐλογημένης ἑνώσεως...»!!*** Καί παρακατιοῦσα λέγει: ***«...δεύτερον ὅτι ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καί ἐνισχυθῇ πρό παντός ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, μή λογιζομένας ὡς ξένας καί ἀλλοτρίας, ἀλλ᾽ ὡς συγγενεῖς καί οἰκείας ἐν Χριστῷ»*** *(Ἐφεσ. 3, 6).* ***Ὑπό τῆς ἀγάπης γάρ ἐμπνευσμέναι αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι... τήν μέν διάστασιν ἀντί τοῦ ἐπεκτείνειν καί αὐξάνειν ὡς οἷόν τε συντομεῦσαι καί σμικρῦναι δυνήσονται,...».*** Καί πάλιν ἡ Σατανική Ἐγκύκλιος ἐκείνης τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου λέγει: ***«Δύναται δέ ἡ φιλία καί ἀγαθόφρων***

πρός ἀλλήλας διάθεσις ἐκφαίνεσθαι καί τεκμηριοῦσθαι... ὡς ἐξῆς: α) διά τῆς παραδοχῆς ἑνιαίου ἡμερολογίου πρός ταυτόχρονον ἑορτασμόν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπό πασῶν Ἐκκλησιῶν...»(*). Ἑπομένως ὁ Νεοημερολογιτισμός δέν εἶναι ἁπλῶς μιά Ἡμερολογιακή-Ἑορτολογική Καινοτομία **ἀλλ᾽ ὄργανον καί μέσον διά νά περάση εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν ὁ Οἰκουμενισμός!** Αὐτό ἀσφαλῶς ἐσήμαινεν ὅτι θά ἀνοίξη καί ἡ εἴσοδος διά τήν ἀπαρχήν τῆς ἐφαρμογῆς ὅλων τῶν σχεδίων τῶν σκοτεινῶν κέντρων τῆς Ἑβραιομασονίας, ἤτοι, καί τῆς Παγκοσμιοποιήσεως, ἡ ὁποία σήμερον πλέον εἶναι ὁρατή, ἀφοῦ τά σχέδια αὐτῆς ἔφθασαν εἰς ἐπικίνδυνα προκεχωρημένον στάδιον!... **Αὐτά μόνον ἐκ τῆς τετρασελίδου Ἐγκυκλίου τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920!**

Αὐτήν τήν Οἰκουμενιστικήν ἐγκύκλιον τοῦ 1920 ὁμοῦ μέ τά τοῦ Παπικοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΕΘΑ οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί! Διερωτώμεθα δέ: Ἦτο αὐτή ἡ Σύνοδος Πατριαρχική; Ναί, ἦτο μέ τήν διευκρίνισιν ὅτι εἰς αὐτήν δέν προήδρευσεν ὁ Χριστός καί δέν ἐπεσκίασεν ἡ φωτιστική χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλ᾽ ὁ ἀπ᾽ ἀρχῆς Ἀντίδικος κατά τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του! Ἰδού τί λέγουν δι᾽ αὐτῆς τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ:

α) «Ἡ ἰδική μας Ἐκκλησία τῆς Κων/λεως φρονεῖ ὅτι ἡ προσέγγισις (πλησίασμα-ἕνωσις) **τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, παρά τάς ὑφιστάμενας Δογματικάς διαφοράς εἶναι πάρα πολύ ἐπιθυμητή καί ἀναγκαία, διότι** (ἄκουσον-ἄκουσον), **θά προωθήση τά συμφέροντα, κάθε μιᾶς Ἐκκλησίας ἀλλά καί ὁλοκλήρου τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας!!!** Καί

β) Διά νά ἐπιτύχη αὐτό ὁ Ἀντίχριστος, πρωτίστως πρέπει ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι νά δημιουργήσουν ἐμπιστοσύνη μεταξύ των, ἐνῶ ἐπιβάλλεται νά ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΘΗ καί ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν καί νά μήν θεωροῦν ὅτι κάτι τάς χωρίζει καί εἶναι ξέναι καί ἀλλότριαι μεταξύ των, ἀλλ᾽ ὅτι εἶναι συγγενεῖς, «ἀδελφαί» καί ἀνήκουν εἰς τόν Χριστόν καί ὅτι ἀποτελοῦν ἕν σῶμα καί ἀπολαμβάνουν τῆς ἐπαγγελίας τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας! Καί παραπέμπει διά τήν ἄκρως Σατανικήν περιστροφήν εἰς τόν Ἀπόστολον Παῦλον, (Ἐφ. γ´ **6). Δέν λέγει ὅμως τίποτε ἀπ᾽ αὐτά ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀλλά τό ἀντίθετον! Δηλαδή, ὅτι ὅλα τά ἔθνη καί οἱ Ἰουδαῖοι, καλοῦνται νά λάβουν μέρος καί ἑνωθοῦν εἰς τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! Δέν ὁμιλεῖ περί ἑνώσεως τῶν διαφόρων ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΕΩΝ, ἐνῶ ἐξυπακούεται ὅτι καί αὗται πρέπει νά ἐγκαταλείψουν τάς αἱρέσεις καί νά ἐπανέλθουν εἰς τό Σῶμα τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.**

(*) Βλέπε τήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 εἰς τό Παράρτημα τοῦ παρόντος, σελ. 81-84.

Πιστεύομεν ὅτι καί μέ αὐτάς τάς ὀλίγας, ἀλλά τόσον καθαράς θέσεις τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ κάθε ἀναγνώστης εἶναι εἰς θέσιν νά ἀντιληφθῇ τό μέγα κακόν, τοῦ ὁποίου ἀρχή ἐγένετο τό 1920 καί ἔχει σχεδόν ὁλοκληρωθεῖ ἀνεπισήμως, ἐνῷ οἱ πλεῖστοι ἀδιαφοροῦν ἤ καί ὡρισμένοι τάσσονται δῆθεν κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, **ἀλλά δέν καταδικάζουν τήν ρίζαν του καί παραμένουν ΕΝΤΟΣ τῆς βρωμερᾶς καί δηλητηριώδους λίμνης τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐπισύροντες ἐπί τῶν κεφαλῶν των τά ἀναθέματα τῶν ἁγίων Πατέρων!** Ἀγαπητέ ἀναγνῶστα, «Στῆθι καλῶς, στῆθι μετά φόβου...».

ΤΟ ΜΑΣΟΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΛΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1923

Τό 1923 ὁ ἀρχιμασόνος Πατριάρχης Κων/λεως Μελέτιος Μεταξάκης, καθώς καί ὁ ὡς κατάλληλον ὄργανον ὅλων τῶν σκοτεινῶν κέντρων κατασταθείς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, «ἐκίνησαν οὐρανόν καί γῆν» ὅπως τό συντομώτερον ἀρχίση ἡ ὑλοποίησις τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἀρχῆς γενομένης διά τῆς καταργήσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καί ἐπιβολῆς τοῦ νέου Παπικοῦ-Γρηγοριανοῦ. Οὕτω κατά Μάϊον-Ἰούνιον τοῦ 1923, ὁ Πατριάρχης Κων/λεως Μελέτιος Μεταξάκης συνεκάλεσεν τό δῆθεν «Πανορθόδοξον Συνέδριον», ἐν τῷ ὁποίῳ ὅμως **ἕξ ἐκ τῶν ἐννέα συμμετασχόντων, ἐκτός ἀπό αἱρετικοί Οἰκουμενισταί ἦσαν καί Μασόνοι! Αὐτό τό συνέδριον ἀπεφάσισεν ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΩΣ καί ΑΝΤΟΡΘΟΔΟΞΩΣ τήν ἀντικατάστασιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου μέ τό Νέον Παπικόν, ἀποκλειστικῶς πρός χάριν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί παρά τό δεδικασμένον αὐτοῦ!** Μεγίστη ἡ δολιότης τῶν αἱρετικῶν Παπικῶν καί Προτεσταντῶν Οἰκουμενιστῶν, τούς ὁποίους ὑπερέβαλον οἱ ἐπίορκοι ρασοφόροι καί μή, αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου! Οὕτω πως τόν Μάρτιον τοῦ 1924, ἐπραγματοποιήθησαν, ὑπέρ καί διά τόν Οἰκουμενισμόν, τά σχέδια καί ἀποφάσεις τοῦ 1920 καί 1923, (τό Γρηγοριανόν ὡς πολιτικόν εἶχεν ἤδη πρῶτον εἰσαχθεῖ τό 1923 εἰς τήν πολιτείαν), ἀφοῦ προηγουμένως ἐφρόντισαν διά τήν ὑπαγωγήν τοῦ Ἱεροῦ κλήρου εἰς Κρατικόν μισθολόγιον, διά νά δεχθοῦν ἀδιαμαρτυρήτως τήν Παπικήν-Οἰκουμενιστικήν Καινοτομίαν-Αἵρεσιν.

ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΕΩΣ ΑΓΩΝ

Ἐντεῦθεν ἀρχίζει ὁ σκληρός ἀγών τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν διά νά κρατήσουν τήν Ὀρθοδοξίαν καί παραμείνουν ἐντός τῆς Μίας Ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐν μέσῳ ἀπηνῶν διωγμῶν, δολιοτήτων, ἀλλά καί φοβερῶν συκοφαντιῶν! Ταῦτα μέ συστηματικόν τρόπον, ἐπιμονήν καί μέ τήν κάλυψιν τῆς Πολιτείας, ἐμεθόδευσεν, ὁ δικτάτωρ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καί ἀργότερον ὁ διάδοχός του Σπυρίδων Βλάχος πρός διάλυσιν τῶν Ὀρθοδόξων.

Όλοι έκεΐνοι οί Άγιοι πατέρες καί πρόγονοί μας, οί μή προσχωρήσαντες είς τήν Άντίχριστον έπιλογήν τών δυνάμεων τού σκότους, χάριτι Χριστού, έκράτησαν τήν Όρθοδοξίαν μέ όλας των τάς δυνάμεις καί μέ τήν βοήθειαν έλαχίστων έξ Άγίου Όρους Ιερομονάχων, παρέμεινον έδραΐοι καί άμετακίνητοι είς τήν Μίαν Έκκλησίαν τού Χριστού. Σημειωθήτω ότι έπί ένδεκα έτη, (1924-1935), άπουσίαζον οί Επίσκοποι! Παρά ταύτα, «μεγάλα τά τής Πίστεως κατορθώματα»(!), έπί ένδεκα συναπτά έτη, ύπό τάς πλέον δυσμενεΐς συνθήκας καί δή άνευ Επισκόπων, έμειναν άκλόνητοι, καί ήνωμένοι καί διετήρησαν είς όλην τήν Ελλάδα όκτακοσίας άκμαίας Όρθοδόξους Ένορίας! Ίδρυσαν δέ τήν «Ιεράν Κοινότητα», ώς Νομικόν πρόσωπον, διά τήν καλυτέραν διοίκησιν τών άνά τήν Ελλάδα 800 Ένοριών, άλλά καί διά τήν ένώπιον τού Κράτους έκπροσώπησιν τής μή άναγνωριζομένης Γνησίας Όρθοδόξου Έκκλησίας. Μέχρι τό 1935 οί άγωνιζόμενοι ούδ' έπί στιγμήν έπαύσαντο τήν προσπάθειαν νά άποκτήσουν Όρθοδόξους Επισκόπους, άφ' ένός μέν διά νά ένισχυθή ό άγών των, άλλά καί διά τήν χειροτονίαν νέων ίερέων πρός έξυπηρέτησιν τών Χριστιανικών καί Λατρευτικών άναγκών καί καθηκόντων των. Είναι χαρακτηριστικόν ότι, λόγω έλλείψεως Επισκόπου, παρετηρεΐτο καί έλλειψις Ιερέων, διό όχι σπανίως συνέβαινεν νά άναγκάζωνται νά θάπτουν τούς νεκρούς των άνευ ίερέων καί τά τέκνα των νά παραμένουν έπί έτη άβάπτιστα!... Τούτο όλον διά νά μήν μολύνουν τήν Όρθόδοξον Όμολογίαν των διά τής κοινωνίας των μετά τής Νεοημερολογιτικής Σχισματοαιρέσεως. Καί τό σημαντικώτερον καί σπουδαιότατον, διά νά έξασφαλίσουν τήν συνέχειαν τής Γνησίας Άποστολικής Διαδοχής είς τήν Έκκλησίαν.

ΛΥΕΤΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ

Ή κεφαλή όμως τής Έκκλησίας, ό Χριστός έπέβλεψεν έπί τού σώματος τής Έκκλησίας Του καί δέν άφήκεν τούς Όρθοδόξους νά πειρασθούν περισσότερον άπ' όσον ήδύναντο διό, οίκονόμησεν τήν λύσιν τού πρώτου καί βασικού θέματος, δηλαδή τής παρουσίας Επισκόπων διά νά μήν έκκλείψη ή Άποστολική Διαδοχή!...

Ούτω τό 1935 τρεΐς Άρχιερεΐς, ό Δημητριάδος Γερμανός, ό πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος καί ό Ζακύνθου Χρυσόστομος, διαφωνούντες έξ άρχής μέ τόν Νεοημερολογιτισμόν τού Άρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, κατήγγειλαν τήν Καινοτομίαν του, ώμολόγησαν καί διεκήρυξαν τάς συνεπείας της, ώς σχισματοαιρέσεως καί τήν άπεκήρυξαν. Προσφυγόντες δέ είς τήν τότε ήγεσίαν τών διωκομένων Όρθοδόξων έζήτησαν νά έπανέλθουν είς τήν Έκκλησίαν, έκ τής Όποίας άπαντες έξήλθον τό 1924 καί έκ τής Όποίας οί δύο πρώτοι είχον τάς χειροτονίας των. Οί έκπρόσωποι τών Όρθοδόξων, προκειμένου οί τρεΐς Επίσκοποι νά έπιστρέψουν Κανονικώς

εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί δεδομένου ὅτι ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος ἦτο χειροτονημένος μετά τό 1924, ἐζήτησαν τά κάτωθι:

α) Νά ἀποκηρύξουν δημοσίως τό Νέον Ἡμερολόγιον καί τούς ἀκολουθοῦντας αὐτό Κληρικούς, μέ ἐπίσημα ἔγγραφα, τά ὁποῖα θά ἐκοινοποίουν εἰς τά ἁρμόδια Ὑπουργεῖα καί εἰς τόν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν.

β) Νά διακηρύξουν, τήν Ὁμολογίαν των εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καί Λαϊκῶν, καί νά δικαιολογήσουν διατί παρέμειναν ἐπί ἕνδεκα ἔτη εἰς τήν καινοτομίαν τοῦ νέου καταδεδικασμένου Παπικοῦ Ἡμερολογίου καί

γ) Νά χειροθετήσουν τόν Ζακύνθου ὡς ὑπό σχισματικῶν χειροτονημένον.

Ταῦτα πάντα οἱ τρεῖς Ἐπίσκοποι ἐδέχθησαν μετά χαρᾶς καί ἐξετέλεσαν εἰς τό ἀκέραιον, καί οὕτως ἔγιναν δεκτοί ἀπό τούς Ὀρθοδόξους. Οἱ προσχωρήσαντες τρεῖς Ἀρχιερεῖς, συνεπεῖς πρός τήν Ὁμολογίαν των, προέβησαν ἀμέσως καί εἰς χειροτονίας τεσσάρων νέων Ἐπισκόπων καί οὕτω εὐφραίνετο ἡ Ἐκκλησία καί οἱ δαίμονες ἐφρύαττον.

Παραθέτομεν ἐλάχιστα ἀποσπάσματα ἐκ τῆς Ὁμολογίας ἐκείνης τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, τήν ὁποίαν διεκήρυξαν στεντορεία τῇ φωνῇ ἐνώπιον τοῦ συγκεντρωμένου πλήθους τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν: ***«...Τό νέον παπικόν ἡμερολόγιον εἶναι κακόδοξος καινοτομία προσκρούουσα εἰς πολλούς Κανόνας τοῦ Πηδαλίου τῆς Ἐκκλησίας, ἀκόμη καί εἰς τά δόγματα τῆς Μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, διασπάσασα(*) τήν ἑνότητα αὐτῆς εἰς Παλαιοημερολογίτας καί Νεοημερολογίτας... Νῦν ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία ἀπεσχίσθη τοῦ κορμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Πατέρων καί ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων γενομένη ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ. Ἔχασεν τήν χάριν, συμφώνως τοῦ Α΄ Κανόνος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, νεκρωθεῖσα, μή μεταδιδομένης ὑπό ταύτης τῆς χάριτος, καί ἀποκοπεῖσα τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, θρυμματίσασα λοιπόν ἀγῶνας αἰωνίων Ἁγίων Πατέρων, διαφυλαξάντων πίστιν ἀλώβητον τόσους αἰῶνας...».***

Ὅτε πάλιν ἐπορεύοντο πρός τήν ἐξορίαν ἀπηύθηναν Ἐγκύκλιον πρός τό Ὀρθόδοξον ποίμνιον, εἰς τήν ὁποίαν μεταξύ ἄλλων ὡμολόγουν καί διεκήρυσσον: ***«...δέν δυνάμεθα παρά νά κηρύξωμεν ὡς Σχισματικήν τήν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, ἥτις ἐδέχθη τό παπικόν ἑορτολόγιον, ὅπερ ἐχαρακτηρίσθη ὑπό τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων, (ὡς νεωτερισμός τῶν αἱρετικῶν, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον καί ὡς αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων... Ὅτι ἡ Σχισματική Ἐκκλησία δεν ἔχει χάριν καί Ἅγιον Πνεῦμα, τοῦτο διαβεβαιοῖ καί ὁ Μέγας***

(*) Ἡ ἔκφρασις ὄχι ἀπολύτως ὀρθόδοξος, κρίνεται ἐν τόπῳ καί χρόνῳ, ἀλλά καί διότι ἀμέσως εἰς τήν συνέχειαν ἀποκαθίσταται.

Βασίλειος λέγων τά ἑξῆς: «Οἱ περί μή δόγματα οἱ σχισματικοί σφάλοιντο, ἀλλ' ἐπειδή τοίγε κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός ἐστί, κατά τόν θεῖον Ἀπόστολον, ἐξ οὗ πάντα τά μέλη ζωοποιοῦνται καί τήν πνευματικήν αὔξησιν δέχεται, οὗτοι δέ περί ἁρμονίας τῶν μελῶν τοῦ Σώματος ἀπερράγησαν καί οὐκέτι παραμένουσαν αὐτοί ἔχουσι τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅ τοίνυν οὐκ ἔχουσι, πῶς ἄν τοῖς ἄλλοις μετάδοιεν;».

Κρυσταλλίνη, καθαρά καί διαπρύσιος ἡ Ὁμολογία τῶν τριῶν Ἀρχιερέων! Αὐτήν ἀκριβῶς τήν Ὁμολογίαν διακηρύσσει ἀπό τό 1924 τό μικρόν λεῖμμα τῆς Ὀρθοδόξου-Ἐκκλησίας, καί αὐτήν σήμερον Ὁμολογοῦμεν καί Διακηρύσσομεν οἱ Ὀρθόδοξοι, ὡς πιστά μέλη τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὅσοι μένουν πιστοί εἰς αὐτήν τήν Ὁμολογίαν, καί ὅσοι ἀπομακρυνθέντες ἀπ' αὐτήν ἐπιστρέψουν, ὡς ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς, αὐτοί εἶναι πράγματι Ὀρθόδοξοι, αὐτοί εἶναι οἱ Ὁμολογηταί τῆς σήμερον καί εἰς αὐτούς ἀναπαύεται ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ. Αἱ ἐκτός αὐτῆς τῆς Ὁμολογίας διάφοροι Παλαιοημερολογιτικαί Παρατάξεις, αἱ εὐθέως ἤ πλαγίως βεβηλώνουσαι αὐτήν συνθέτουν σχίσματα καί αἱρέσεις καί οὐδεμίαν σχέσιν μέ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἔχουν. Ὅθεν οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν, ἄς λάβουν ὡς πρότυπον καί παράδειγμα τούς τρεῖς ἐκείνους Ἀρχιερεῖς διά νά ἐπέλθη καί σήμερον ἡ ποθητή ἑνότης ὅλων τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί οὕτω ἐξαλειφθοῦν ὅλα τά σχίσματα.

Ὅμως, ὁ πόλεμος κατά τῆς Ἐκκλησίας, τώρα συνεχίζεται πολύ σκληρότερος, διότι ὁ Σατανάς παρεισέφρυσεν πλέον καί εἰς Ὀρθοδόξους καί κατώρθωσεν τρία μεγάλα πλήγματα κατά τῆς Ἐκκλησίας, τρεῖς μεγάλας ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΙΣΕΙΣ. Ἄς δώσωμεν ἰδιαιτέραν προσοχήν εἰς τά κατωτέρω διά νά διακρίνωμεν τήν παγίδα, εἰς τήν ὁποίαν ἐπαγιδεύθησαν πολλοί «Παλαιοημερολογῖται»(!) καταστάντες, ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ των, κακόδοξοι!!...

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΩΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΟΜΟΛΟΓΗΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ἀμέσως μετά τά κατά Μαΐον-Ἰούνιον 1935, Μεγάλα καί Ἱστορικά γεγονότα, δηλαδή τήν Ὁμολογίαν τῶν Τριῶν Ἐπισκόπων καί τήν ἐκ μέρους των ἀποκήρυξιν τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας, καί πρό πάντων τήν ἄμεσον χειροτονίαν 4 νέων Ἐπισκόπων, ὁ δικτάτωρ ἐκεῖνος τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, παρανόμως καί ἀντικανονικῶς καί ἐκ τῶν ὑστέρων, «καθήρεσεν» καί ἐξώρισεν τούς τρεῖς Ἀρχιερεῖς, διέλυσεν τήν Ἱεράν Σύνοδον καί μέ βίαν, ἀπειλάς καί δολιότητας, ἀπήτει τήν ἄρνησιν τῆς διακηρυχθείσης Ὁμολογίας των! Ἀπήτει νά ἀναιρέσουν ὅσα ὡμολόγησαν καί ἔγραψαν ἐναντίον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ μέ

ἀντάλλαγμα νά διακοπῆ ἡ ἐξορία των καί νά ἀναγνωρισθοῦν καί ἀποκατασταθοῦν ὡς «Ἐπίσκοποι»! Συγκεκριμένως ἀπήτησεν δύο τινά: α) Νά δικαιώσουν τόν Νεοημερολογιτισμόν κηρύσσοντες ὅτι εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὅτι ἔχει ἁγιαστικήν χάριν, ἡ ὁποία ἁγιάζει τά μυστήριά της καί β) Ἀφοῦ τό 1935 προέβησαν εἰς χειροτονίας νέων Ἐπισκόπων, τώρα νά δεσμευθοῦν ἀφ' ἑνός μέν, μετά τήν ἐπιστροφήν των ἀπό τήν ἐξορίαν, ὅτι δέν θά προβοῦν εἰς νέας χειροτονίας καί θά φροντίσουν ὥστε ἐκ τῶν μόλις χειροτονηθέντων τεσσάρων Ἐπισκόπων, οὐδείς νά παραμείνη εἰς τήν Ὁμολογίαν του! Ὑπ' αὐτάς τάς προϋποθέσεις οἱ ἐξόριστοι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι!

Μετά τήν ἀπελευθέρωσίν των, πρῶτος ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, ἀλλά καί ἄλλοι ἠθέτησαν τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΤΟΥ 1935 καί ἐπέστρεψαν εἰς τό σχίσμα τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὁ δέ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος παρέμεινεν σκοπίμως εἰς τό παλαιόν, διά νά ἐκτελέση κατά γράμμα ὅσα πιεζόμενος ἐν τῇ ἐξορίᾳ ὑπεσχέθη. Ἔκτοτε ἀνελλιπῶς ἔγραφεν καί ἐκήρυττεν ὑπέρ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 1ης Ἰουνίου 1944 Ἐγκυκλίου του, τήν ὁποίαν ἀπηύθυνεν **«Πρός ἅπαν τό χριστεπώνυμον πλήρωμα τό ἀκολουθοῦν τό Πάτριον ἑορτολόγιον»** (καί τήν ὁποίαν καταχωροῦμεν εἰς τήν συνέχειαν, σχολιάζοντες δι' ὀλίγων τάς μετά τήν ἀπελευθέρωσιν ἐκ τῆς ἐξορίας τοῦ 1935 θέσεις (παγίδας) τοῦ Φλωρίνης Χρυσοστόμου)(*).

Ὅπως ἤδη ἀνεφέρθη, τό 1935 ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος πολύ ὀρθῶς διεκήρυξεν, ὅπως καί ὅλοι οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀπό τό 1924, ἐκπροσωπεῖται καί ἐκφράζεται ἀπό τούς κρατοῦντας ἀπαρασάλευτον τήν Ἑορτολογικήν Παράδοσιν συμφώνως καί πρός τάς ρητάς Ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587, 1593. Δι' αὐτόν τόν λόγον ἐξορίζεται, πλήν ὅμως καί εἰς τήν ἐξορίαν εὑρισκόμενος πιέζεται καί ἀναγκάζεται νά ἀρνηθῆ αὐτήν τήν Ὁμολογίαν, μεθ' ὃ ἐπιστρέφει ἐκ τῆς ἐξορίας του καί ἀναλαμβάνει συστηματικῶς νά ἀνατρέψη καί προσβάλη τήν καλήν Ὁμολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὄχι μόνον διά τόν ἑαυτόν του ἀλλά δι' ὅλον τό πλήρωμα Αὐτῆς. **Ἀπό τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1935 καί προοδευτικῶς, ἐπισήμως καί συστηματικῶς, ἀλλάζει γραμμήν πλεύσεως καί κηρύσσει ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εὑρίσκεται εἰς τό Νέον Ἡμερολόγιον, ὅτι αὐτη εἶναι ἡ ταμειοῦχος τῆς Θείας χάριτος καί ἁγιάζει τά μυστήριά της καί ὅτι ἐξ αὐτῆς ἀρύονται τήν θείαν χάριν καί οἱ Παλαιοημερολογῖται, οἱ ὁποῖοι, ὡς πιστεύει, εἶναι μία**

(*) Τά αἴτια, τά ὁποία ὡδήγησαν εἰς τό Φλωρινικόν Σχίσμα ὑφίστανται ἀπό τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1935, ἐκτίθενται δέ εἰς τόν «Κ.Γ.Ο.» καί ἀπό τῆς στήλης «ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ»! (Τόμος 26ος, ἔτος 1981, σελ. 12, 85, 122, 172, 206, 240, 285, 337).

«ἀλύμαντος φρουρά» τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, καί ὅτι οὗτοι ἐνίστανται κατά τῆς ἀλλαγῆς, ὡς ἐνιστάμενοι δέ ἀπετειχίσθησαν ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν κατά τόν ΙΕ΄ Κανόνα τῆς ΑΒ΄ Συνόδου καί διέκοψαν τό μνημόσυνον τῶν Νεοημερολογιτῶν Ἱεραρχῶν! Ἐπίσης συνεχίζει τήν ἀπό τό 1924 γέμουσαν ἀπάτης θεωρίαν τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, καθ᾽ ἥν οἱ Νεοημερολογῖται, εἶναι δῆθεν μόνον *«δυνάμει σχισματικοί οὐχί δέ καί ἐνεργείᾳ»*, καί διά τοῦτο εἰς ὅσους ἐπιστρέψουν εἰς τό παλαιόν δέν χρειάζονται, λέγει, Ὁμολογία Πίστεως καί Μύρωμα! Ἐπίσης μέχρι νά συγκληθῇ Πανορθόδοξος ἤ Οἰκουμενική Σύνοδος, δύνανται οἱ Ὀρθόδοξοι νά μνημονεύουν καί νά δίδουν τά μυστήρια εἰς τούς Νεοημερολογίτας(!!!), ὅπως ἄλλωστε γίνεται καί μέχρι σήμερον ὑπό τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας, διά νά μήν εἴπωμεν καθολικῶς, ὑπό τῶν ὀπαδῶν του. Δηλαδή, ἐν γνώσει του καί σκοπίμως, συγχέει καί καταχρᾶται τούς ὅρους *«δυνάμει καί ἐνεργείᾳ»*, κι ἐνῷ οὗτοι ἀναφέρονται εἰς ἐντός τῆς Ἐκκλησίας κακοδοξοῦντας καί παραβαίνοντας τούς Ἐκκλησιαστικούς Κανόνας Κληρικούς, οἱ ὁποῖοι πράγματι, ἐάν δέν κριθοῦν ἀπό Συνοδικόν Δικαστήριον παραμένουν Κανονικοί Κληρικοί, καί ἑπομένως ὅσα μυστήρια τελοῦν εἶναι ἔγκυρα, οὗτος τοῦτο τό «Δυνάμει» διαστρεβλωτικῶς τό ἐκλαμβάνει καί τό ἐφαρμόζει καί διά τούς ἐκτός Ἐκκλησίας, ἤτοι διά τόν καταδεδικασμένον Παπικόν καί Οἰκουμενιστικόν Νεοημερολογιτισμόν! Οὗτος ὅμως, καταδεδικασμένος ὤν, ἅμα τῇ ἐπιβολῇ του προεκάλεσεν ἀναμφισβήτητον καί κραυγαλέον ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΧΙΣΜΑ καί διά τούς ἀκολουθήσαντας αὐτό δέν ἰσχύουν οἱ ὅροι «δυνάμει ἤ ἐνεργείᾳ» ἀλλ᾽ οἱ ΟΡΟΙ ΤΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ, οἱ ὁποῖοι χωρίζουν τούς πιστούς ἀπό τούς ἀπίστους, τούς Ὀρθοδόξους ἀπό τούς σχισματικούς-αἱρετικούς κ.λπ.

Ὅθεν ἡ ἄρνησις τῆς Ὁμολογίας τοῦ 1935, ὑπό τοῦ πρώην Φλωρίνης, διά τῆς ἀπό τό 1924 ἐφερευθείσης πλάνης περί δῆθεν *«δυνάμει καί οὐχί ἐνεργείᾳ Νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος»* θεωρίας του, οὐσιαστικῶς ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς ἀπό τό 1924 ἀδιακόπου παρουσίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἀναγνώρισιν τῆς σχισματοαιρέσεως τοῦ Παπικοῦ-Οἰκουμενιστικοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὡς δῆθεν «Κανονικῆς Ἐκκλησίας»! Αὐτό ὑπῆρξεν ἡ οὐσιαστική αἰτία τοῦ Φλωρινικοῦ Σχίσματος τοῦ 1937, καί κάθε καλοπροαίρετος Χριστιανός πρέπει νά κατανοήσῃ ὅτι αὐτό εἶναι ΜΕΓΑ καί ΒΑΣΙΚΟΝ θέμα Πίστεως, καί ἀμέσως κατόπιν νά προβληματισθῇ καί νά ἴδῃ ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κρατοῦν τήν ἀπό τό 1924 καί 1935 Ὁμολογίαν, δηλαδή ποῦ εἶναι ἡ ἀληθής καί Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί ἐκεῖ νά ἐπανέλθῃ.

Παραθέτομεν ἐν συνεχείᾳ τήν προαναφερθεῖσαν Ἐγκύκλιον τοῦ πρ. Φλωρίνης, ἡ ὁποία ἀπηχεῖ τήν κακοδοξίαν του ἀπό τό 1935-1937 καί μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ἀλλά καί μέχρις σήμερον!

«ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1944

Πρός τούς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, τούς ἐντιμωτάτους Ἐπιτρόπους καί ἅπαν τό εὐσεβές ὀρθόδοξον χριστιανικόν πλήρωμα τῶν καθ᾿ ὑμᾶς Ἐκκλησιῶν Χάρις εἴη ὑμῖν καί εἰρήνη παρά Θεοῦ παρ᾿ ἡμῶν δέ εὐχή καί εὐλογία πατρική.

«Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἔθετο Ἐπισκόπους ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἥν περιποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος». (Πράξεις τῶν Ἀποστόλων κεφ. 20, 28). *Καί πάντοτε μέν, ἀλλά πρό πάντων κατά τούς χαλεπούς καί κρισίμους τούτους καιρούς, καθ᾿ οὕς ὀργιάζει τό ψεῦδος, καί ἡ ἀκολασία τῶν παθῶν εἰς μέγαν βαθμόν, ὀφείλει ὁ ποιμήν, ὁ ἔχων συναίσθησιν τῶν ποιμαντικῶν καθηκόντων αὐτοῦ, νά προσέχη εἰς τε τόν ἑαυτόν του καί εἰς ὅλον τό ποίμνιόν του, ἀγρυπνῶν καί φυλάττων φυλακάς ἐπί τῆς λογικῆς ποίμνης μήποτε λύκοι βαρεῖς ἐν σχήματι προβάτων εἰσελάσωσιν εἰς τήν ποίμνην, καί πατάσσοντες τόν ποιμένα διασκορπίσωσι καί σπαράξωσι τά ποίμνια αὐτοῦ.*

«Βλέπετε πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε μή ὡς ἄσοφοι ἀλλ᾿ ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν, ὅτι, αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσίν» συνιστᾶ καί ὁ θεηγόρος Ἀπόστολος. Εἰς περιστάσεις ἀνωμάλους καί δυσχερεῖς, εἰς ἅς ζῶμεν ἀπαιτεῖται, ἀγαπητά ἐν Χριστῷ τέκνα, μεγάλη σύνεσις καί φρόνησις περί τε τάς ὁμιλίας καί τάς πράξεις ἡμῶν, ὅπως περιφρουρήσωμεν, καί τήν ζωήν ἡμῶν κατασφαλίσωμεν ἀπό τῶν ποικίλων πειρασμῶν, τῶν τε ἐσωτερικῶν καί ἐξωτερικῶν, εἰς οὕς ἐμβάλλει ἡμᾶς ὁ μισόκαλος καί ἀνθρωποκτόνος δαίμων, ὅστις ὡς λέων ὠρυόμενος περιέρχεται τάς παρατάξεις(*) τῶν πιστῶν, ζητῶν τίνα νά ἁρπάση καί νά καταπίη. Οἱ κίνδυνοι, ὑφ᾿ ὧν περιστοιχιζόμεθα προβάλλουσι πανταχόθεν, ἀπειλοῦντες, νά φθείρωσι οὐ μόνον τήν σωματικήν, ἀλλά καί τήν ψυχικήν ὑγείαν ἡμῶν, ὅταν εὕρωσι ἡμᾶς καθεύδοντας καί ραθυμοῦντας περί τήν φρούρησιν καί τήν φυλακήν τῶν σωμάτων καί τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν δύο τούτων ἀγαθῶν, ἅτινα ἀποτελοῦσι τήν ἱεράν παρακαταθήκην, ἧς ἄγρυπνοι φρουροί καί ἀνύστακτοι φύλακες ἐτάχθημεν ἀπό τόν πανάγαθον Θεόν καί Δημιουργόν(**).

(*) Δέν ὑπάρχουν «παρατάξεις» εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά μόνον εἰς τάς σχισματικάς ὁμάδας, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν καί τό ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ!

(**) Δέν ἀντελαμβάνετο ἄραγε ὁ δυστυχής ὅτι ὅλα αὐτά ἀφοροῦσαν τόν ἴδιον;

Ἡ φρούρησις καί ἡ φυλακή τοῦ τιμαλφοῦς τούτου θησαυροῦ, ἤτοι τῆς σωματικῆς καί ψυχικῆς ὑγείας ἡμῶν δέν πρέπει νά ἀποτελῇ, δι᾽ ἡμᾶς ἕν πάρεργον ἐνασχόλημα καί τυχαῖον ἀπόκτημα, ἀλλά τό κυριώτερον μέλημα καί τό σοβαρώτερον ἀπόκτημα καί εὐεργέτημα, ὅπερ ἀπεκτήσαμεν τῷ Χριστῷ συνταφέντες καί ἀναγεννηθέντες διά τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος εἰς νέαν σωματικήν καί πνευματικήν ζωήν διά τῆς ἀποτάξεως τοῦ Σατανᾶ καί τῆς συντάξεως ἡμῶν ἐν τῷ Χριστῷ οὗ ἡ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις, καί ἡ μετάστασις τοῦ ἀχράντου σώματος αὐτοῦ ἐκ τῆς φθορᾶς εἰς τήν ἀφθαρσίαν, καί ἐκ τῆς θνησιμότητος εἰς τήν ἀθανασίαν, χρησιμεύει ὡς τις πνευματικός ἀραβών τῆς ἀναστάσεως καί τῆς ἀθανασίας ἡμῶν κατά τόν θεηγόρον Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν. *«Εἰ γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλά καί τῆς Ἀναστάσεως ἐσόμεθα. Τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιός ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τό σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ»* (Ρωμ. Στ´ 5, 6). Τήν νέαν λοιπόν ταύτην πνευματικήν ζωήν εἰς ἥν ἀνακαινιζόμεθα διά τοῦ Ἁγίου Βαπτίσατος, πρέπει νά περιέπωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὀφείλοντες, καθ᾽ ἥν ἐδώκαμε ὑπόσχεσιν, νά νεκρώσωμεν τά πάθη ἡμῶν ἐπί τῆς γῆς, ἵνα ὡς συγκληρονόμοι Χριστοῦ ἀπολαύσωμεν τήν αἰώνιον ζωήν ἐν Οὐρανοῖς. Διότι εἰς πᾶσαν τοῦ βίου περίστασιν ἐπιβουλεύεται ὁ πολυμήχανος καί παμπόνηρος Διάβολος, στήνων πρό τῶν ποδῶν ἡμῶν διαφόρους παγίδας, καί τά πάντα μετέρχεται καί μηχανᾶται, ὅπως παγιδεύσῃ ἡμᾶς καί κρημνίσῃ εἰς τούς χάνδακας καί τόν κρημνόν τῆς ἁμαρτίας καί τῆς δαιμονικῆς αὐτοῦ τυραννίας(*). Δι᾽ ὅ ὁ θεῖος Αὐγουστῖνος τάδε λέγει περί τοῦ διαβόλου. *«Αὐτός ἐστί Κύριε ὁ Δράκων ὁ μέγας Φοινικοῦς, ὁ ἀρχαῖος ὄφις, ὁ Σατανᾶς καί Διάβολος ἐπικεκλημένος... ἰδού πρός τῶν ποδῶν ἡμῶν ἐξέτεινεν ἀπείρους παγίδας, καί πάσας τάς ὁδούς ἡμῶν ἀπάτης ἐπλήρωσεν, ὥστε τάς ἡμετέρας ἀπατῆσα, ψυχάς, καί τίς διαφεύζεται παγίδας, ἀπέκρυψεν ἐν πλούτῳ ἐν πενίᾳ παγίδας ἐξέχεεν ἐν τρυφῇ, ἐν πότῳ, ἐν ἡδονῷ, ἐν ὕπνῳ, ἐν ἀγρυπνίᾳ ἐν λόγῳ, ἐν ἔργῳ, ἐν πάσῃ ὁδῷ, ἡμετέρα, καί πάλιν ῥῦσαι ἡμᾶς τοῦ καθημερινοῦ ἀντιδίκου ἡμῶν, ὅς, εἴτε καθεύδομεν, εἴτε ἀγρυπνοῦμεν, εἴτε ἐσθίομεν, εἴτε πίνομεν, εἴτε ἄλλο τί ἐργαζόμεθα πᾶσι τρόποις ἐφέστηκεν ἡμέρας τε καί νυκτός τέχναις ἀπάταις νῦν φανερῶς, νῦν λάθρα δηλητηριώδη καθ᾽ ἡμῶν ἐκτοξεύει βέλη ὡς ἀποκτεῖναι τάς ἡμετέρας ψυχάς»*(**) (Αὐγουστίνου

(*) Ὁμιλεῖ καί γράφει ὡς νά ἔχῃ ἀπολέσει τόν νοῦν καί τήν συνείδησιν;

(**) Δυστυχῶς αὐτό ἐν προκειμένῳ ἐνεργεῖ καί ὁ ἴδιος συλλήβδην μέ αὐτήν τήν Ἐγκύκλιόν του(!), μέ τήν ρητήν ἀναγνώρισιν τῆς σχισματοαιρέσεως τοῦ Παπικοῦ καί Οἰκουμενιστικοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ(!).

εὐχή 15η τῶν ἐρωτικῶν). Τοιούτου φοβεροῦ καί πολυμηχάνου ἐχθροῦ ἐπιβουλευομένου τήν ζωήν καί τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἄς ἀγρυπνῶμεν ἀνύστακτοι φρουροί ἐπί τῶν ἐπάλξεων τοῦ ἀκαθαιρέτου πύργου τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς πατρώας πίστεως καί εὐσεβείας, μόνης ἱκανῆς νά καταβάλῃ τόν σκολιόν Δράκοντα καί πολυμήχανον ἐχθρόν καί νά προφυλάξῃ ἡμᾶς, ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνοντας, ἀπό τάς στηνομένας πρό τῶν ποδῶν ἡμῶν ἀπείρους παγίδας καί καταχθονίους τοῦ Διαβόλου μηχανάς(*)· ἐφ' ᾧ ὁ θεηγόρος Ἀπόστολος βροντοφωνεῖ. *«Μετά φόβου καί τρόμου τήν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε· ὁ Θεός γάρ ἐστίν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καί τό θέλειν καί τό ἐνεργεῖν»*. (Φιλ. Β, 12, 13). Καί ἀλλαχοῦ: *«Μή δῷς ὕπνον σοῖς ὄμμασι μηδέ ἐπινυστάξοις σοῖς βλεφάροις ἵνα σώζῃ ὥσπερ δορκάς ἐκ βρόχων καί ὥσπερ ὄρνεον ἐκ παγίδων»* (παροιμ. 6, 5), ἤ ἀλλαχοῦ *«ἐπίγνωσθι ὅτι ἐν μέσῳ Παγίδων διαβαίνεις καί ἐπί ἐπάλεξων πόλεως περιπάτεις»* (Σειράχ 9, 13).

Καί ἄν εἰς ὁμαλάς περιστάσεις καί εἰρηνικάς περιόδους καθίσταται δύσκολος ἡ χριστιανική ἡμῶν ζωή καί ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς ἡμῶν, πόσου μᾶλλον αὕτη ἀποβαίνει δυσχερής καί ἐπισφαλής εἰς περιστάσεις ἀνωμάλους καί πολεμικάς ἅς διατρέχομεν σήμερον κρίμασιν, οἷς οἶδε Κύριος, καί καθ' ἅς ὀργιάζει ὁ στυγερός δαίμων τῶν βρωμερῶν καί χαμαιζήλων παθῶν, αἱ ἀσφυκτικαί καί δυσώδεις ἀναθυμιάσεις αἵτινες πληροῦσι σύμπασαν τήν ἀτμοσφαίραν, μολύνουσι καί λυμαίνονται πάσας τάς τάξεις τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας καί πολιτείας. Ναί εἰς οἱονδήποτε στρῶμα τῆς κοινωνίας καί ἄν στρέψῃ τις τό ὄμμα δέν βλέπει, παρά ψεύδη, ὕβρεις, ὑπερηφανείας, σαρκασμούς, εἰρωνίας, φθόνους, ὑποκρισίας, προδοσίας(**), καί παντός εἴδους ἀθεμιτουργίας καί ἀκολασίας, *«δι' ἅς ἔρχεται ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ἐπί τούς υἱούς τῆς ἀπειθείας»* (Ἐφεσ. 5, 6). Στῶμεν καλῶς, ἀγαπητά ἐν Χριστῷ τέκνα, καί ἄνω σχῶμεν τάς καρδίας ἡμῶν καί «γρηγορῶμεν, ὅτι οὐκ οἴδαμεν ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ καί ὥρᾳ ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται».

Καί ὡσεί μή ἤρκουν οἱ ποικῖλοι οὗτοι πειρασμοί καί οἱ περιστοιχοῦντες ἡμᾶς κίνδυνοι οἱ ἀπειλοῦντες νά διαφθείρωσι καί νά δηλητηριάσωσι τά ἤθη, καί τήν χριστιανικήν ἡμῶν ζωήν καί πολιτείαν, ἠγέρθησαν ὡς μή ὤφειλον καί ἄλλου εἴδους πειρασμοί ἐκ μέρους ἐκείνων, αἵτινες, ἐξελθόντες ἐξ αὐτῶν τῶν σπλάχνων τῆς Ἐκκλησίας, προσπαθοῦσι νά διαφθείρωσι τά ὑγιᾶ καί ὀρθόδοξα φρονήματα ὑμῶν(***), καί νά σκανδαλί-

---

(*) Δυστυχῶς, καί τάς ἰδικάς του μηχανάς!...

(**) Ὅπως καί ἡ ἰδική του προδοσία!...

(***) Ποῖα εἶναι αὐτά; Τά «περί Δυνάμει καί οὐχί ΕΝΕΡΓΕΙΑ Νεοημερολογιτικοῦ Σχίσματος»; Ὁποῖον ἄλλοθι!

σωσι τάς ψυχάς καί συνειδήσεις τῶν πιστῶν διά κενῶν λόγων καί συζητήσεων μωρῶν, ἐπιτηδευόμενοι τούς Κανονιολόγους καί νομοδιδασκάλους, καί μή νοοῦντες, ἐλλείψει κανονικῆς συγκροτήσεως καί θεολογικῆς μορφώσεως, μήτε ἅ λέγουσι, μήτε περί τίνων διαβεβαιοῦνται(*). Καί μ' ὅλα ταῦτα ἀξιοῦσιν νά ἐπιβάλωσι τάς λελανθασμένας γνώμας, καί πεπλανημένας δοξασίας αὐτῶν, οὐ μόνον εἰς τούς λαϊκούς, οἵτινες τυγχάνουσιν ἄγνωστοι θρησκευτικῆς παιδεύσεως, ἀλλά καί εἰς τούς Κληρικούς τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως(**) ἡμῶν, καί δή εἰς τόν ἡγέτην καί πρόεδρον ταύτης τόν καταρτισθέντα Κανονικῶς καί παιδευθέντα θεολογικῶς εἰς ἀνωτάτην Θεολογικήν Σχολήν, καί τρανά δείγματα παρασχόντα, ὄχι μόνον λόγοις, ἀλλά καί ἔργοις διά τήν ὀρθοδοξίαν τῶν φρονημάτων καί τήν ἐμμονήν του εἰς τάς ἐκκλησιαστικάς παραδόσεις. Καί μή ξενίζεσθε δι' αὐτό, ἀγαπητά ἐν Χριστῷ τέκνα, ἀφοῦ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι καί ψευδοδιδάσκαλοι ἀνεφάνησαν καί κατά τήν 'Αποστολικήν ἐποχήν, ὡς μαρτυροῦν αἱ ὁμολογίαι τῶν 'Αποστόλων.

«Καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν» (Πραξ. 'Αποστ. 20, 30). Οἱ ψευδοδιδάσκαλοι οὗτοι *«ἐξ ἡμῶν μέν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, εἰ γάρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκασιν ἄν μεθ' ἡμῶν»* κατά τό Εὐαγγελικόν ρητόν (Α' Καθ. 'Ιωάννου 2, 19). Τούτους ἡμεῖς ἀνεδείξαμεν εἰς 'Επισκόπους τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου καί τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ὅπως μεθ' ἡμῶν ἐξυπηρετήσωσι τόν ἱερόν ἀγῶνα τοῦ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου. 'Αλλ' οὗτοι γενόμενοι 'Επίσκοποι, οὐ μόνον δέν ἀντελήφθησαν καί δέν ἐξετίμησαν τό 'Επισκοπικόν ἀξίωμα, καί τήν σοβαρότητα καί ἱερότητα τοῦ ἑορτολογικοῦ ἀγῶνος, ἀλλά καί παρεξετράπησαν εἰς πλείστας ὅσας ἀντικανονικότητας, μή δειλιάσαντες μηδ' ἀπορριγήσαντες οἱ δείλαιοι ἄνευ λόγων 'Εκκλησιαστικῶν καί Κανονικῶν νά διακόψωσιν τήν πνευματικήν ἐξάρτησιν καί 'Εκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν μεθ' ἡμῶν, πήξαντες ἴδιον θυσιαστήριον καί σχίσαντες οὕτω τόν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ διά λόγους προσωπικῆς κενοδοξίας, καί φιλαρχίας, ἐδημιούργησαν πραγματικόν Σχίσμα εἰς τούς κόλπους τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν(***). Τότε καί ἡμεῖς, ἰδόντες, ὅτι ὅλα τά εἰρηνικά μέσα, ἅτινα μεταχειρίσθημεν πρός διαφωτισμόν καί ἀποτροπήν αὐτῶν, ἐκ τοῦ ἀδι-

(*) Φοβερόν! Αὐτό, τό ὁποῖον ἐνεργεῖ ὁ ἴδιος τό ἀποδίδει εἰς τούς ἀληθῶς 'Ορθοδόξους.

(**) 'Η 'Ομολογία - 'Εκκλησιολογία τοῦ 1935, ἔγινεν «'Ορθόδοξος παράταξις»! Τό 1935 εἰς «παράταξιν» ἐπέστρεψεν ἤ εἰς τήν 'Εκκλησίαν;

(***) Πάλιν περί σχίσματος ***«εἰς τούς κόλπους τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν»!!!***, ἀλλά καί μακρά σειρά παραλογισμῶν, ἐνσυνειδήτων καί ἐξ ἀκράτου ἐγωισμοῦ!

καιολογήτου Σχίσματος ἀπέβησαν εἰς μάτην, ἠναγκάσθημεν μετά λύπης νά δεχθῶμεν τήν ἀπόσχισιν αὐτῶν, καί νά στερήσωμεν αὐτούς καί τούς ὀπαδούς αὐτῶν τῆς εὐλογίας ἡμῶν(*). Ἔκτοτε οὗτοι, ἀπαλλαγέντες τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας καί κηδεμονίας ἡμῶν(*), ἐξετραχηλίσθησαν εἰς τοιαύτας ἀντικανονικάς καί ἐγκληματικάς ἀπό Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως πράξεις, ὥστε εἰσήχθησαν ἐνώπιον τοῦ Κακουργοδικείου Χαλκίδος, ὅπερ ἀπήλλαξε μέν αὐτούς τῆς ποινῆς ἀλλ᾿ ὄχι ὡς ἀθώους τῆς κατηγορίας ἀλλ᾿ ὡς μωρούς καί ἀκαταλογίστους διά τό ἀσθενές τῆς διανοίας καί τό ὑπέρακμον τῆς ἡλικίας. Οἱ παρασυνάγωγοι οὗτοι Ἐπίσκοποι Βρεσθένης Ματθαῖος Καρπαθάκης καί Κυκλάδων Γερμανός Βαρυκόπουλος, ἀφ᾿ ἧς στιγμῆς ἀπεσχίσθησαν ἐξ ἡμῶν, παρ᾿ ὧν ἔλαβον τόν Ἐπισκοπικόν βαθμόν, παρέμειναν μέν Ἐπίσκοποι διά τό ἀνεξάλειπτον τῆς ἱερωσύνης, ἀλλ᾿ ὡς ἄτομα ἁπλᾶ καί ὄχι ὡς ἐκπρόσωποι Ἐκκλησίας ἐξ ἧς νά ἀρύονται τήν χάριν καί τήν ἐξουσίαν τοῦ τελεῖν ἐγκύρως πᾶσαν Ἐκκλησιαστικήν πρᾶξιν καί τελετουργίαν.

Διότι τάς Ἐκκλησίας, κατά τήν Ὀρθόδοξον Πίστιν καί ἀντίληψιν, ἱδρύει καί προικίζει μέ τά Μυστήρια καί τήν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ ὅλη Ἐκκλησία, ὡς ταμιοῦχος τῆς Χάριτος, καί ὄχι ὡρισμένος τις ἀριθμός λαϊκῶν καί κληρικῶν ἀτόμων, ἀποσπωμένων διά λόγους διαφωνίας εἰς ἰάσιμόν τι Ἐκκλησιαστικόν ζήτημα ἀπό μιᾶς ἀνεγνωρισμένης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μή ἀπογυμνωθείσης τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κύρους καί τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος μετά δίκην καί ἀπόφασιν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀντίληψις καθ᾿ ἥν δικαιοῦνται τά ἄτομα εἴτε κληρικοί, εἴτε λαϊκοί, νά ἱδρύσουν ἰδιαιτέραν Ἐκκλησίαν ἄνευ τῆς ἀδείας καί τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ὄζει προτεσταντισμοῦ ὅστις ὡς γνώμονα καί στάθμην ἀκριβῆ τῆς θείας ἀληθείας δέν θεωρεῖ τήν κρίσιν καί τήν γνώμην τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἀλλά τήν κρίσιν καί τήν ἀντίληψιν τῶν ἀτόμων, ἐκπροσωπούντων καί τούτων κατά τήν προτεσταντικήν ἐκδοχήν τήν χάριν καί τήν δύναμιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Διά τόν λόγον τοῦτον ἀνεφύησαν εἰς τούς κόλπους τῆς Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας(**) πλεῖσται ὅσαι αἱρέσεις, ἰσάριθμοι πρός τήν πληθύν τῶν ἀτομικῶν γνωμῶν καί ἀντιλήψεων, μή χειραγωγουμένων καί φωτιζομένων ὑπό τῆς

(*) Μή χειρότερα! Ποῖος εἶναι καί ποίας «Εὐλογίας» ὑστέρησεν τούς Ὀρθοδόξους; Ἡ ἐπίστευεν, ὅτε ἐχειροτόνει τόν Ἱερομόναχον Ματθαῖον εἰς Ἐπίσκοπον, ὅτι ἀνεδείκνυεν, παπικῷ δικαίῳ, ἕναν «ὑποτακτικόν»!...

(**) Ἐφάμαρτος καί ὡς χαρακτηρισμός ***«Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας»!*** τῶν ἀπείρων Προτεσταντικῶν ***ὀργανώσεων!*** Δέν ὑπάρχουν τοιούτου εἴδους ***« Ἐκκλησίαι»*** ὅπως καί τῆς ***«Δυτικῆς Ἐκκλησίας»*** ἤ ***«παλαιοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας»*** κ.λπ.

Ἐκκλησίας. Καί ὄχι μόνον τήν ὀρθόδοξον ἔννοιαν εἰς μίαν ἐπί μέρους Ἐκκλησίαν προσδίδει, καί ἀναγνωρίζει ἡ ὅλη Ἐκκλησία διά τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, οὗ ἡ θεία δύναμις καί ἁγιαστική ἰδιότης καί θέλησις ἐκδηλοῦται καί ἐκφαίνεται κατά τήν ὀρθόδοξον Πίστιν καί ἀντίληψιν διά Συνόδου Οἰκουμενικῆς ἤ Μεγάλης Τοπικῆς, ἀλλά καί τήν ὀρθόδοξον ἰδιότητα καί Κανονικήν ἐγκυρότητα τῶν Ἀρχηγῶν τῶν ἐπί μέρους Ἐκκλησιῶν προσδίδει καί ἐπικυροῖ ἡ ὅλη Ἐκκλησία. Τούτου ἕνεκα μόλις ἐκλεγεῖ εἰς Ἀρχηγός μιᾶς ἐπί μέρους Ἐκκλησίας, ὑποχρεοῦται νά ἀνακοινώσῃ τήν ἐκλογήν καί τόν διορισμόν αὐτοῦ εἰς τάς λοιπάς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἀνταλλάσσων μετ᾽ αὐτῶν τάς εἰρηνικάς λεγομένας ἐπιστολάς, δι᾽ ὧν λαμβάνει ὁ νέος Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας τό χρῖσμα τῆς Κανονικότητος καί ἐγκυρότητος τοῦ προΐστασθαι τῆς Ἐκκλησίας. Αὕτη εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα παρά τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τάξις καί αἰωνόβιος αὐτῆς πρᾶξις εἰς τά ζητήματα τῆς ὀρθοδόξου ἐννοίας καί ἐγκυρότητος τῶν Ἐκκλησιῶν καί τῶν Ἀρχηγῶν αὐτῶν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐρωτῶμεν τούς παρασυναγώγους Ἐπισκόπους καί τούς ἀκολουθοῦντας αὐτούς κληρικούς καί λαϊκούς, πόθεν καί ἐκ ποίας Ἐκκλησίας ἀρύονται οὗτοι τό Κανονικόν κῦρος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πράξεων αὐτῶν, ἀφοῦ ἀπεσχίσθησαν παρ᾽ ἡμῶν ἄνευ λόγων Ἐκκλησιαστικῶν καί ἐλάκτισαν οὗτοι ἄνευ φόβου θεοῦ τούς χειροθετήσαντας καί εἰς Ἐπισκόπους ἀναδείξαντας αὐτούς διά τῆς ἐπικλήσεως τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος; Ἴσως ἀντιτάξωσι οὗτοι, ὅτι δέν ἀπεσχίσθησαν παρ᾽ ἡμῶν ἄνευ λόγων Ἐκκλησιαστικῶν, προβάλλοντες οὗτοι ὡς τοιούτους τό ὅτι ἠρνήθημεν νά κηρύξωμεν, ὡς Ἐκκλησίαν ἰδιαιτέραν καί ἀνεξάρτητον τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τούς καινοτομήσαντας Ἀρχιερεῖς, ἀποδεχθέντας τό Παπικόν ἡμερολόγιον ὡς Σχισματικούς. Ἀλλ᾽ ἐρωτῶμεν αὐτούς, δικαιοῦται κατά τό Κανονικόν δίκαιον, καί τούς θείους καί ἱερούς Κανόνας, καί τήν αἰωνόβιον πρᾶξιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νά κηρύττῃ Σχισματικούς τούς Ἀρχιερεῖς μία μερίς Κληρικῶν καί Λαϊκῶν, διαφωνούντων πρός αὐτούς εἰς ἕν ζήτημα Ἐκκλησιαστικόν, ἰάσιμον κατά τόν Μέγαν καί οὐρανοφάνταρα Βασίλειον, δεδομένου, ὅτι τό δικαίωμα τοῦτο ἐχορήγησαν αἱ ἅγιαι ἑπτά Οἰκουμενικαί Σύνοδο, τά ἀλάθητα ταῦτα πυξία τῆς θείας ἀληθείας καί ἡ ἀκριβής στάθμη τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τήν ὅλην Ἐκκλησίαν, συνερχομένην ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς Οἰκουμενικήν ἤ Μεγάλην Τοπικήν Σύνοδον, ἥτις μετά τήν ἐξάντλησιν πάντων τῶν εἰρηνικῶν μέσων τοῦ διαφωτισμοῦ καί τῆς ὑποδείξεως τοῦ ψυχικοῦ ὀλέθρου καί τοῦ φοβεροῦ κρημνοῦ, εἰς ὅν ὠθοῦσιν αἱ πεπλανημέναι θρησκευτικαί ἰδέαι προβαίνει μετά λύπης εἰς τήν ἀπόσχισιν αὐτῶν ἐκ τοῦ θεοπαγοῦς καί αἰωνοβίου κορμοῦ τῆς

ὀρθοδοξίας, καθαιροῦσα αὐτούς τοῦ Ἀρχιερατικοῦ δικαιώματος τοῦ τελεῖν ἐγκύρως τά Μυστήρια καί πᾶσαν Ἐκκλησιαστικήν πρᾶξιν.

Πρόσφατον παράδειγμα τῆς τοιαύτης ἐξασκήσεως τοῦ δικαιώματος τούτου ἔχομεν τήν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθοῦσαν τῷ 1872 Μεγάλην Τοπικήν Σύνοδον, ἐκπροσωπηθεῖσαν καί ὑφ' ὅλων τῶν κατ' Ἀνατολάς Πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπαράτου φυλετισμοῦ, ὅν ἤθελον νά εἰσαγάγωσιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου οἱ Βουλγαρικῆς ἐθνότητος Ἀρχιερεῖς, ἥτις Σύνοδος, καλέσασα εἰς δίκην τούς ἀποστάτας Βουλγάρους Ἀρχιερεῖς, καί μή βουληθέντας τούτους συνιέναι μετά μακροχρόνιον διαφωτισμόν καθήρεσαν αὐτούς καί ἐκήρυξαν ὡς Σχισματικούς. Ἐκδοῦσα δέ καί τόν ὅρον τῆς καθαιρέσεως καί ἀποσχίσεως αὐτῶν, διέταξε τήν ἐπ' Ἐκκλησιῶν ἀνάγνωσιν τούτου, ὅπως ἀπό τῆς λύμης τοῦ Σχίσματος προφυλάξῃ τόν Βουλγαρικόν λαόν(*).

Οὐδείς ποτέ ἐκ τῶν παλαιῶν ἤ τῶν νέων αἱρετικῶν καί αἱρεσιαρχῶν ἐκηρύχθη σχισματικός καί καθηρέθη ὑπό διαφωνούντων Ἱεραρχῶν μεμονωμένων ἄνευ δίκης καί ἀπολογίας, ἀλλ' ὑπό Συνόδων, καί Κανονικῶς συγκεκροτουμένων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων καλοῦνται οὗτοι εἰς ἀπολογίαν, καί τότε μόνον καθαιροῦνται τοῦ Ἀρχιερατικοῦ δικαιώματος καί τῆς ἐξουσίας τοῦ διοικεῖν Ἐκκλησίαν καί τελεῖν ἐγκύρως πᾶσαν Ἐκκλησιαστικήν ἱεροτελεστίαν, ὅταν μετά ἐπαρκῆ διαφωτισμόν ὑπό τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου δέν θελήσωσι νά ἀποπτύσωσι τήν πλάνην των, ἐμμένοντες σκληροτραχήλως καί ἀμεταπείστως εἰς τάς αἱρετικάς ἰδέας καί πεπλανημένας δοξασίας αὐτῶν(**).

(*) Ὁποία ἀπάτη, διότι ἡ Νεοημερολογιτική Ἱεραρχία καί ἡ τοιαύτη τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, τό 1920, 1923 καί 1924, δέν προέβησαν εἰς ἁπλῆν ἀντικανονικήν πρᾶξιν ὡς ἄτομα, ἀλλ' ὡς Ἱεραρχία, κατέλυσαν Ἀποφάσεις Πανορθοδόξων Ἁγίων Συνόδων, κατέλυσαν τό Δόγμα τῆς Ἐκκλησιολογίας, (9ον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως), δηλαδή κατέλυσαν τήν Β' Ἁγίαν Οἰκουμενικήν Σύνοδον καί δι' αὐτῆς ἁπάσας **τάς Οἰκουμενικάς καί λοιπάς Ἁγίας Συνόδους! Ἐν προκειμένω τό ἔγκλημά των εἶναι ΚΑΤΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ καί ΚΑΤΑΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟΝ ὑπό τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὡς ἐκ τούτου δέ καί ἡ ἁπλῆ σκέψις νά τεθῇ ὡς θέμα πρός ἐξέτασιν καί ἀπόφανσιν ἤ καί ἀπόφασιν εἶναι αὐτόχρημα ἐκ τοῦ Διαβόλου!... Ὁ Νεοημερολογιτισμός-Οἰκουμενισμός δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τήν ἀπόσχισιν τῶν ἀποστατῶν Βουλγάρων Ἐπισκόπων.**

(**) Αὐτό, τῷ ὄντι εἶναι καθῆκον καί ἔργον, τό ὁποῖον θά ἐπιτελέσῃ ἡ Ἐκκλησία ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ἐνῶ ἤδη τό ἐπετέλεσεν ἐν μέρει καί θά τό συνεχίσῃ μέχρις ἐξαντλήσεώς του, οὐδέποτε δέ ἐπαύσατο, μέ πρωτοφανῆ ὑπομονήν καί ἀνεκτικότητα, **ἀλλά καί χωρίς νά μολύνῃ τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν, νά καλῇ εἰς Διάλογον Ἀγάπης καί Ἀληθείας!...**

Κατά τό πνεῦμα τῶν σχετικῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων, ὅταν ὁ Προϊστάμενος ἤ τό πλεῖστον τῶν Ἀρχιερέων μιᾶς ἀνεγνωρισμένης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰσαγάγωσιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν μίαν καινοτομίαν, ἀντικειμένην πρός τούς θείους καί ἱερούς Κανόνας καί τήν ὀρθόδοξον θείαν λατρείαν, δικαιοῦνται μέν οἱ ὀρθοδοξοῦντες Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας ταύτης νά διακόψωσι τήν Ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν μετά τῶν καινοτόμων, καί πρό Συνοδικῆς διαγνώμης, ἵνα μή ὦσι καί οὗτοι συνυπεύθυνοι ἐνώπιον τῆς ὅλης Ἐκκλησίας διά τήν κακῶς καί ἀντικανονικῶς εἰσαχθεῖσαν καινοτομίαν, ἀλλά δέν δύνανται νά κηρύξωσι τούς καινοτομήσαντας Ἀρχιερεῖς Σχισματικούς, καί εἰς καθαίρεσιν νά ὑποβάλωσιν αὐτούς, τοῦθ᾽ ὅπερ εἶναι ἀποκλειστικόν δικαίωμα τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, εἰς Σύνοδον συνερχομένης, καί ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀποφαινομένης, καί τήν ἐτυμηγορίαν αὐτῆς ἐκδιδούσης μετά λυπαρόν διαφωτισμόν, καί τήν ἐμπεριστατωμένην ἀπολογίαν τῶν ὑπό κρίσιν καινοτόμων Ἀρχιερέων.

Ἡ δέ διακοπή τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετά τῆς διοικούσης Συνόδου καί ἡ παῦσις τοῦ μνημοσύνου αὐτῆς ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδοξούντων, οὐ μόνον δέν κατακρίνεται, ἀλλά καί ἐπαινεῖται, ὡς μή δημιουργοῦσα Σχίσμα, ἀλλ᾽ ὡς σώζουσα τήν Ἐκκλησίαν ἀπό Σχίσματος συμφώνως πρός τήν 15ον Κανόνα τῆς ΑΒ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διαγορεύοντα τάδε: *«Οἱ γάρ δι᾽ αἵρεσιν τινα παρά τῶν Ἁγίων Συνόδων ἤ Πατέρων, κατεγνωσμένην, ὡς πρός τόν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτάς διαστέλλοντες... οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ Κανονικῇ ἐπιτιμήσει οὐχ᾽ ὑπόκεινται πρό Συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτούς τῆς πρός τόν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες ἀλλά καί τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθήσονται... οὐ σχίσματι τήν ἕνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλά Σχισμάτων καί μερισμῶν τήν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ῥύσασθαι»*. Βλέπε καί τόν 3ον Κανόνα τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπιτάσοντα τάδε: *«Κοινῶς δέ τούς τῇ ὀρθοδόξῳ καί Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ συμφρονοῦντας Κληρικούς κελεύομεν τοῖς ἀποστατήσασιν ἤ ἀφισταμένοις Ἐπισκόπους μή ὅλως ὑποκεῖσθαι κατά μηδένα τρόπον»*. Οἱ Κανόνες οὗτοι, ὡς πᾶς τις καλός καί εἰλικρινής συζητητής ἐννοεῖ, παρέχουν εἰς τούς Ὀρθοδοξοῦντας Κληρικούς, καί ἀποστέργοντας τήν καινοτομίαν τῆς προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, καί τῆς κατά μηδένα τρόπον ὑπακοῆς καί πειθαρχίας εἰς αὐτήν, τοῦ δικαιώματος τῆς κηρύξεως ταύτης ὡς αἱρετικῆς καί ἀποσχίσεως αὐτῆς ἐκ τοῦ καθόλου τῆς Ὀρθοδοξίας κορμοῦ ἐπιφυλαχθέντος εἰς τήν Κανονικήν Σύνοδον. Οἱ παρασυνάγωγοι ὅμως Ἐπίσκοποι Βρεσθένης Ματθαῖος Καρπαθάκης καί Κυκλάδων Γερμανός Βαρυκόπουλος, ἐν γνώσει τῶν Κανόνων τούτων, μή ἀρκεσθέντες εἰς τήν διακοπήν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετά

τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκήρυξαν, οὐ μόνον τούς καινοτόμους Ἱεράρχας Σχισματικούς ἄνευ οὐδεμιᾶς δίκης καί ἀπολογίας, ἀλλά καί τήν ὅλην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Σχισματικήν, σφετερισθέντες οἱ δείλαιοι, οὐδέ ἧττον, οὐδέ ἔλαττον δικαίωμα Οἰκουμενικῆς ἤ Τοπικῆς Συνόδου(*). Εἰς δέ τήν ἄρνησιν ἡμῶν νά ἀκολουθήσωμεν τούτους εἰς τήν ὀλισθηράν καί ἐπικίνδυνον ταύτην κατωφέρειαν, τήν ἀνατρέπουσαν Κανονικούς θεσμούς, αἰωνοβίους καί βασικούς καί εἰς τάς ματαίας προσπαθείας ἡμῶν, ὅπως ἀποτρέψωμεν αὐτούς ἀπό τόν ἀβυσσαλέον καί ψυχόλεθρον τοῦτον κρημνόν, προέβησαν οὗτοι καί εἰς τήν κήρυξιν ἡμῶν, ὡς Σχισματικῶν, χωρίς νά ἔλθωσι προηγουμένως εἰς οὐδεμίαν συνεννόησιν μεθ' ἡμῶν ἀρνηθέντες καί πᾶσαν πρόσκλησιν ἡμῶν πρός διαφωτισμόν(**). Καί πρός διαπίστωσιν τοῦ ἀπιστεύτου τούτου παραλογισμοῦ των παραθέτομεν αὐτολεξεί τήν ἀπάντησιν τούτων εἰς τήν πρόσκλησιν ἡμῶν πρός σύσκεψιν.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ *Ἀθῆναι 27 Ἰανουαρίου 1942*

Πρός τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Φλωρίνης
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Ἐνταῦθα

Σεβασμιώτατε,

Πρό ἡμερῶν, καί ὅταν ἐλάβωμεν πρόσκλησίν σας, ὅπως ἔλθωμεν καί συσκεφθῶμεν κατά τήν 15/28 Ἰανουαρίου 1942 περί σοβαρῶν ζητημάτων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος εἰς τά ὑμέτερα γραφεῖα Χαλκοκονδύλη 7 ἐνταῦθα, σᾶς ἀποστείλαμεν ἐπιστολήν διά τοῦ κ. Σταυριανοῦ, εἰς ἥν σᾶς ἐγνωρίζομεν, ὅτι, διά νά ἔλθωμεν εἰς ἐπαφήν μεθ' ὑμῶν καί τοῦ Ἁγίου Δημητριάδος, πρέπει πρῶτον νά ἀρθοῦν οἱ λόγοι τοῦ διχασμοῦ, οἱ πνευματικοί, οἵτινες μᾶς ἠνάγκασαν νά σᾶς ἀποκηρύξωμεν. Ἐπειδή, ὡς πληροφορούμεθα, ἐπιθυμεῖτε τήν ἕνωσιν καθώς τοὐλάχιστον δηλώνετε προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ

(*) Ἀκόμη καί μέ ὅλα τά τοιαῦτα παραπλανητικά, ἄν ἦτο ὀλίγον συνεπής, ὤφειλεν νά ἐπιστρέψη εἰς τό Νεοημερολογιτικόν σχίσμα, καί ἐν ταυτῷ νά διακόψη τό μνημόσυνον τῶν Καινοτόμων καί νά προσφύγη εἰς τήν κατ' αὐτόν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, Σύνοδον, Πατριαρχεῖον καί νά ζητήση τήν ἐκδίκασιν τῆς καινοτόμου Νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας.

(**) Ὁποῖα αἴσχη, ψεύδη καί ἀπάται(!), διότι οὐκ ἐπαύσαντο νά ζητοῦν διάλογον (ὅπως καί μέχρι σήμερον ἡ Ἐκκλησία διά τῶν ἐκπροσώπων της, ζητεῖ διάλογον Ἀγάπης ἐν Ἀληθείᾳ ἀπό τούς ὀπαδούς του), ἀλλ' **ὁ πρ. Φλωρίνης εἶχεν δεσμευθεῖ νά προδώση, διαλύση καί ἀφανίση τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν(!), δέσμευσις, ἡ ὁποία ὡς κατάρα ἀκολουθεῖ καί τούς ὀπαδούς του μέχρι σήμερον, τήν ὁποίαν μετέδωκαν (ἐπέβαλον) καί εἰς ἡμετέρους ἐπιόρκους Ἐπισκόπους!...**

λαοῦ, διά τοῦτο σᾶς δηλοῦμεν σαφέστατα διά τῆς ἐπιστολῆς μας ταύτης, ὅτι περιττεύουν αἱ συνεδριάσεις καί συσκέψεις, ὅταν δεχθῆτε τά κάτωθι ζητήματα πίστεως, τά ὁποῖα προυκάλεσαν καί τόν διχασμόν ἡμῶν, καί ὅτι ἀπό τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἴμεθα πλέον ἡνωμένοι, καί δυνάμεθα τότε πλέον νά συνερχώμεθα καί συνεδριάζωμεν.

1. Ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διά τῆς παραδοχῆς τοῦ Παπικοῦ Ἑορτολογίου κατέστη Σχισματική.

2. Τά μυστήριά της ἄκυρα.

3. Τό μῦρον της δέν ἔχει τήν ἁγιαστικήν χάριν του.

4. Τά παιδιά τῶν κακοδόξων ἐπιστρέφοντα εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν πρέπει νά μυρώνωνται.

Ἀφοῦ δέ ταῦτα τά κοινοποιήσετε εἰς τήν κακόδοξον Ἐκκλησίαν διά δικαστικοῦ κλητῆρος, τοῦ ὁποίου τό ἐπιδοτήριον μᾶς ἐπιδείξητε, ἐπίσης δέ διά τοῦ αὐτοῦ τρόπου ἀναιρέσητε καί τό πρός τό Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων ἔγγραφόν Σας, καί διακηρύξητε ὅλα ταῦτα ἐπ' Ἐκκλησίαις, τότε λέγομεν ἡ ἕνωσις ἡμῶν αὐτομάτως ἐπέρχεται ἄνευ συνεδριάσεων καί λογοτριβῶν· θά ἀναμένωμεν δέ γραπτήν ἀπάντησίν Σας ἐπί τῶν ἐρωτημάτων μας τούτων ἐπί 8 ἡμέρας ἀπό σήμερον.

Μετά ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν
† Ὁ Κυκλάδων Γερμανός
† Ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος

Ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου κατάφωροι γίνονται οἱ γράψαντες, οὐ μόνον ὡς ὀφλισκάνοντες τελείαν ἄγνοιαν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καί τοῦ πνεύματος τῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων, δι' ὧν καθορίζονται σαφῶς καί κατοχυροῦνται τά δίκαια τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Διοικούντων ταύτην Ἱεραρχῶν καί ἅπαντος τοῦ ὀρθοδόξου χριστεπωνύμου πληρώματος, ἀλλά καί ὡς ἀσεβοῦντες πρός αὐτήν τήν θείαν χάριν, τήν ἐνυπάρχουσαν εἰς τήν ἔννοιαν τῶν θείων Μυστηρίων, δι' ὧν ἁγιάζονται οἱ πιστοί, τῶν ἱερέων χρησιμευόντων, οὐχί ὡς ποιητικῶν μέσων τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτος, ἀλλά ὡς μέσον μεταδόσεως ταύτης εἰς τούς πιστούς. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον τήν θείαν Χάριν, τήν διά τῶν Ἁγίων Μυστηρίων μεταδιδομένην εἰς τούς πιστούς παρέχει, οὐχί μία μερίς κληρικῶν ἤ λαϊκῶν ἀλλ' ἡ θεία ὑπόστασις καί ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας, οἴκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι ἀσεβοῦν καί ἱεροσυλοῦν οὐ μόνον πρός αὐτήν τήν θείαν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί πρός τήν ἱερότητα τῶν Μυστηρίων, τά ἄτομα ἐκεῖνα ἅτινα ἀφαιροῦν ἀπό μέν τῆς Ἐκκλησίας τό θεῖον καί ἀναφαίρετον δικαίωμα καί κῦρος Αὐτῆς, ἀπό δέ τῶν Μυστηρίων τήν ἁγιαστικήν δύναμιν καί ψυχοσωτήριον χάριν διά μιᾶς παντόλμου μονοκονδυλιᾶς.

Ότι δέ οἱ παρασυνάγωγοι οὗτοι Ἐπίσκοποι οὐκ οἴδασι τί λέγουσι(*), καί περί τίνων διαβεβαιοῦνται ἀπόδειξις εἶναι ὅτι, οὐδέ οὗτοι ἐφαρμόζουσιν εἰς ἑαυτούς τά ὅσα διδάσκουσι, μή τολμῶντες οἱ τάλανες νά ἐπαναλάβωσι τά Μυστήρια διά τούς προσερχομένους ἐκ τοῦ Παπικοῦ ἑορτολογίου εἰς τό ὀρθόδοξον, δεχόμενοι οὕτω εἰς τούς κόλπους αὐτῶν ἀβαπτίστους, ἀστεφανώτους καί ἐν γένει ἀνιέρους καί ἀμυρώτους κατά τήν γνώμην καί τήν ἀντίληψιν αὐτῶν.

Ὁ παραλογισμός καί τό ἀκαταλόγιστον τῆς τοιαύτης αὐτῶν γνώμης καί διδασκαλίας γίνεται μᾶλλον καταφανής καί ἐξόφθαλμος, ἐάν λάβωσι ὑπ' ὄψιν ὅτι οὗτοι περιορίζονται μόνον εἰς τήν ἀναμύρωσιν τῶν βρεφῶν, τῶν ὅλως ἀναιτίων εἰς τήν καινοτομίαν τοῦ νέου ἑορτολογίου καί ἀπαλάττουσι τούς Γονεῖς καί αἰτίους τῆς τοιαύτης ποινῆς προσερχομένοις ἄνευ ἀναμυρώσεως εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν αὐτῶν. Καί ὅταν, ὡς ἀκραδάντως πιστεύομεν καί ἐλπίζωμεν, μετά τό τέλος τοῦ φρικτοῦ καί πανωλέθριου τούτου πολέμου ἀναγκασθοῦν καταλλήλως διαφωτιζόμενοι ὑπ' μιᾶς πανορθοδόξου καί ἐγκύρου Συνόδου νά ἐπιστρέψωσιν εἰς τό ἀρχαῖον καί πάτριον ἡμερολογιακόν καθεστώς αἱ νεωτερίσασαι Ἐκκλησίαι, κατά τήν γνώμην καί τήν δογματική ἀπόφασιν τῶν Παρασυναγώγων Ἐπισκόπων αἱ χιλιάδες καί τά ἑκατομμύρια τῶν Χριστιανῶν τῶν γεννηθέντων εἰς τούς κόλπους τῶν νεωτερισασῶν Ἐκκλησιῶν, θά ἀναβαπτισθοῦν, θά ἀναστεφανωθοῦν καί θά ἀναμυρωθοῦν, ἵνα λάβωσι τό χρῖσμα τῆς Ὀρθοδοξίας(**); Τοιαύτην γνώμην ἀκυρώσεως Μυστηρίων καί ἐπαναλήψεως τούτων δέν δικαιοῦνται νά ἔχωσι καί ἀποφαίνονται, οὐ μόνον μεμονωμένα ἄτομα Ἐπισκόπων, μηδεμίαν ἁρμοδιότητα καί μηδέν κῦρος ἐχόντων πρός τοῦτο, ἀλλ' ἀκόμη καί μία ἐπί μέρους Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν ἔχει τό δικαίωμα νά ἀφαιρῇ τήν ἐγκυρότητα τῶν Μυστηρίων ἄνευ τῆς γνώμης τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἧς καί μόνον ἀποκλειστικόν δικαίωμα εἶναι νά ἀφαιρῇ ἀπό τούς κληρικούς τούς περιπίπτοντας εἰς αἵρεσιν καί μή μετανοοῦντας καί ἀποπτύοντα αὐτήν, τό δικαίωμα τοῦ ἐγκύρως καί ἐπισήμως τελεῖν τά Μυστήρια, διότι, ὅστις δέν ἔχει τήν δύναμιν νά δίδῃ μία θείαν δωρεά, δέν ἔχει συνεπῶς καί τό δικαίωμα νά ἀφαιρεῖ ταύτην. Δι' ὅ καί τούς νοσφιζομένους τό

(*) Οἱ Βρεσθένης Ματθαῖος καί πρός καιρόν καί ὁ Κυκλάδων Γερμανός, «**οἴδασι τί λέγουσι καί περί τίνων διαβεβαιοῦνται**», διότι ἐν προκειμένῳ ἀπ' ἀρχῆς ἐφήρμοσαν τήν γραμμήν τῆς Ὀρθοδοξίας ἔναντι τῶν σχισματικῶν, δηλαδή, τήν Οἰκονομίαν καί ὄχι τήν ἀκρίβειαν!... Ὁ ἴδιος ὅμως ***«οὐκ οἶδεν οὔτε τί λέγει οὔτε τί ζητεῖ οὔτε τί πράττει» καί πάντως ὅλως δολίως καί σκοπίμως!...***

(**) **Ὄχι πλάνες καί ἀπάτες! Καί εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν θά ἐφαρμοσθῇ ἡ μέχρι σήμερον διαχρονική πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας ἤτοι τῆς ἄκρας Οἰκονομίας!**

ἱερόν τοῦτο δικαίωμα κατατάσσουν οἱ κανόνες εἰς τήν τάξιν τῶν ἱεροσύλων. *«Ἐπίσκοπον εἰς Πρεσβυτέρου βαθμόν φέρειν, ἱεροσυλία ἐστίν»* (29 τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Καί ἄν οἱ Κανόνες θεωροῦν ἱεροσυλίαν τόν ὑποβιβασμόν τοῦ Μυστηρίου τῆς ἱερωσύνης, πόσῳ μᾶλλον θεωροῦνται ἱερόσυλοι οἱ τολμῶντες ἄνευ οὐδεμιᾶς ἁρμοδότητος καί Ἐκκλησιαστικοῦ κύρους νά κηρύττωσι ἄκυρα τά Μυστήρια μιᾶς ἀνεγνωρισμένης Ἐκκλησίας, ἔστω καί ὑποδίκου ἀπέναντι τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, διά τήν αὐθαίρετον εἰσαγωγήν μιᾶς καινοτομίας, ἰδού ὁ λόγος δι᾽ ὅν ἡμεῖς ἀπέχομεν νά ἀποφανθῶμεν περί κύρους Μυστηρίων, ὁμολογοῦντες, ὅτι πρός τοῦτο οὐδεμίαν ἁρμοδιότητα καί δικαίωμα ἔχομεν ὑπό τῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων, καί συναισθανόμενοι τήν μηδαμινότητα καί τήν ἁμαρτωλόν ἡμῶν κατάστασιν ἀπέναντι τῆς ἱερότητος καί τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος καί δυνάμεως τῶν θείων καί ἱερῶν Μυστηρίων καί ἐπαφίνομεν τοῦτο εἰς τήν γνώμην καί τήν κρίσιν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἧς ἀποκλειστικόν καί θεῖον δικαίωμα εἶναι ὡς φθίνοντες εἴπομεν ἡ προίκισις μιᾶς Ἐκκλησίας διά τῆς Χάριτος τῶν Μυστηρίων τῆς μεταδιδομένης διά τῶν λειτουργῶν Αὐτῆς καί ἡ ἐπίσχεσις τῆς Χάριτος ταύτης ἐκ μέρους Αὐτῆς ἀποσχιζούσης διά λόγους Κανονικούς καί μετά δίκην καί ἀπολογίαν καθαιρούσης τού Κληρικούς της Ἀρχιερεῖς τε καί Ἱερεῖς Αὐτῆς.

Καί εἶναι μέν ἀληθές, ὅτι ἡμεῖς ἀμυνόμενοι κατά τῆς καθ᾽ ἡμῶν καθαιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ὅπερ συνεκρότησεν ἡ καινοτομήσασα Ἱεραρχία, ἀπεκαλέσαμεν εἰς δημοσιεύματα ἡμῶν τούς καινοτόμους Ἱεράρχας Σχισματικούς, ὡς δημιουργήσαντες διά τῆς εἰσαγωγῆς τῆς καινοτομίας τοῦ Δυτικοῦ ἡμερολογίου λόγους Σχίσματος εἰς τούς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί ὡς ἀποσχισθέντας ἐκ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῶν ἱσταμένων ἐπί τοῦ ἐδάφους τοῦ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου εἰς τόν ἑορτασμόν τῶν ἑορτῶν, ἐπερρίψαμεν δέ εἰς αὐτούς καί τήν μομφήν καί τάς φοβεράς συνεπείας, ἅς συνεπάγεται τό ἐγκυμονούμενον Σχίσμα εἰς τήν εἰρηνικήν καί ὀρθόδοξον ζωήν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ᾽ ἀπεκαλέσαμεν αὐτούς Σχισματικούς, καί δέν διστάζομεν καί σήμερον νά ἀποκαλέσωμεν αὐτούς τοιούτους, οὐχί ὅμως ἐν ἐνεργείᾳ, ἀλλά δυνάμει μόνον(*). Διότι τό πρῶτον, ἤτοι ἡ κήρυξις τοῦ καινοτόμου, καί ἐκ τοῦ θριγκοῦ τῶν

(*) Δυστυχῶς, ψεύδεται διότι τό 1935 ὡμολόγησεν καί ἐκήρυξεν ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗΝ τήν Νεοημερολογιτικήν Ἱεραρχίαν καί ὅτι διά τῶν λειτουργῶν της δέν ἐπενεργεῖ ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος!... Τότε βεβαίως «ἀμυνόμενος» ἔναντι τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας, ἐνῶ τώρα «ἀμύνεται» ὡς πρός τόν ἔλεγχον τόν ὁποῖον δέχεται ἀπό τούς Ὀρθοδόξους διά τήν ὑπαναχώρησιν-Προδοσίαν του!...

ὀρθοδόξων καί θείων Κανόνων ἐξερχομένου κληρικοῦ ἤ λαϊκοῦ, ὡς Σχισματικοῦ ἐν ἐνεργείᾳ εἶναι δικαίωμα μόνον τῆς Συνόδου, συνερχομένης καί ἀποφαινομένης ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὡς ἔφθην εἰπών· ἐνῶ τό δεύτερον, ἤτοι ἡ ὀνομασία τοῦ τοιούτου Κληρικοῦ ἤ λαϊκοῦ ὡς Σχισματικοῦ δυνάμει, εἶναι δικαίωμα παντός Ὀρθοδόξου Κληρικοῦ, δικαιουμένου, οὐ μόνον νά ἀποκόψη τήν Ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν ἀλλά καί νά καταγγείλη αὐτόν εἰς τήν ἁρμοδίαν Σύνοδον, τοῦθ᾽ ὅπερ ἐπράξαμεν καί ἡμεῖς καταγγείλαντες εἰς τάς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τούς καινοτόμους Ἀρχιερεῖς. Εἰς τήν τοιαύτην ἡμῶν ἀντίληψιν ἔχομεν σύμφωνον καί τό ἱερόν Πηδάλιον τῆς Καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπερ εἰς τήν σελ. 28ην, σημείωσιν πρώτην, ποιεῖται σαφῆ διάκρισιν μεταξύ τοῦ δυνάμει καί ἐνεργείᾳ Σχισματικοῦ καί ἀποκαλεῖ ἀνοήτους τούς ταὐτίζοντας τούς δύο τούτους ὅρους, τήν δέ γλῶσσαν αὐτῶν ἱεροκατήγορον, μή νοούντων τούτων, ὅτι ἡ προσταγή τῶν Κανόνων, χωρίς τήν ἔμπρακτον ἐνέργειαν τῆς Συνόδου εἶναι ἀτέλεστος, ἀμέσως καί πρό κρίσεως μή ἐνεργοῦσα καθ᾽ ἑαυτήν. Καί πρός περισσοτέραν πίστωσιν τῶν λεγομένων ἀναγράφομεν αὐτολεξεί τήν σχετικήν σημείωσιν τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου, ὅπως ἀποστομώσωμεν τούς ἐναντία φρονοῦντας καί λέγοντας. *«Πρέπει νά ἠξεύρωμεν, ὅτι τά ἐπιτίμια, ὅπου διορίζουν οἱ Κανόνες, ἤγουν τό καθαιρείσθω, καί τόν ἀνάθεμα ἔστω καί τό ἀφοριζέσθω, αὐτά κατά τήν γραμματικήν τέχνην, εἶναι γ΄ προσώπου προστακτικοῦ μή παρόντος. Εἰς τό ὁποῖον διά νά μεταδοθῆ ἡ προσταγή αὕτη ἐξ ἀνάγκης χρειάζεται νά εἶναι δεύτερον πρόσωπον παρόν. Τό ἐξηγῶ καλλιώτερα. Οἱ κανόνες προστάζουσι τήν Σύνοδον τῶν ζώντων Ἐπισκόπων νά καθαίρουν τούς ἱερεῖς, ἤ νά ἀφορίζουν, ἤ νά ἀναθεματίζουν τούς λαϊκούς, ὅπου παραβαίνουν τούς Κανόνας. Ὅμως ἄν, ἡ Σύνοδος δέν ἐνεργήση ἐμπράκτως τήν καθαίρεσιν τῶν Ἱερέων, ἤ τόν ἀφορισμόν, ἤ τόν ἀναθεματισμόν τῶν λαϊκῶν, οἱ ἱερεῖς αὐτοί καί οἱ λαϊκοί, οὔτε καθῃρημένοι εἶναι ἐνεργείᾳ, οὔτε ἀφωρισμένοι ἤ ἀναθεματισμένοι. Ὑπόδικοι ὅμως ἐδῶ μέν εἰς τήν καθαίρεσιν καί ἀφορισμόν, ἤ ἀναθεματισμόν, ἐκεῖ δέ εἰς τήν θείαν δίκην... Ὅθεν σφάλουσι μεγάλως ἐκεῖνοι οἱ ἀνόητοι, ὅπου λέγουσιν, ὅτι εἰς τούς παρόντας καιρούς ὅλοι, οἱ παρά Κανόνας χειροτονηθέντες ἱερωμένοι εἶναι ἐνεργείᾳ καθῃρημένοι. Ἱεροκατήγορος γλῶσσα εἶναι ἐκείνη ὅπου ἀνοήτως τά τοιαῦτα λόγια φλυαρεῖ μή νοοῦσα, ὅτι, ἡ προσταγή τῶν Κανόνων, χωρίς τήν ἔμπρακτον ἐνέργειαν τοῦ β΄ προσώπου, ἤτοι τῆς Συνόδου, εἶναι ἀτέλεστος, ἀμέσως καί πρό κρίσεως μή ἐνεργοῦσα καθ᾽ ἑαυτήν. Καί παρακατιών αὐτοί οἱ ἴδιοι θεῖοι Ἀπόστολοι φανερά ἐξηγοῦσι τόν ἑαυτόν τους μέ τόν ΜΣΤ΄ Κανόνα τους, ἐπειδή δέν λέγουσι πῶς ἤδη εὐθύς ἐνεργείᾳ εὑρίσκεται καθῃρημένος, ὅποιος Ἐπίσκοπος, ἤ Πρεσβύτερος*

δεχθῆ τό τῶν αἱρετικῶν Βάπτισμα, ἀλλά καθαιρεῖσθαι προστάζομεν, ἤγουν νά παρασταθῆ εἰς κρίσιν, καί ἄν ἀποδειχθῆ πῶς τοῦτο ἔκαμε, τότε ἄς γυμνωθῆ μέ τήν ἰδικήν σας ἀπόφασιν ἀπό τήν Ἱερωσύνην, τοῦτο προστάσσομεν» (Πηδάλιον Ὀρθοδοξίας σελίς 18 σημ. 1). Ἐντεῦθεν συνάγεται, ὅτι οὐδείς Κληρικός, ἐκκλίνων τοῦ θριγκοῦ τῆς ὀρθοδοξίας θεωρεῖται καθηρημένος ἐν ἐνεργείᾳ. Ἐάν δέν διέλθη δι' Ἐκκλησιαστικοῦ ἐγκύρου Δικαστηρίου, δύναται ὅμως νά θεωρηθῆ τοιοῦτος δυνάμει καί πρό Συνοδικῆς κρίσεως καί τελεσιδίκου περί τούτου ἀποφάσεως. Οὕτω καί ἀπό Κανονικῆς ἀπόψεως ἰσχύει τό βασικόν νομικόν ἀξίωμα καί ἀπόφθεγμα «οὐδείς δικάζεται ἀναπολόγητος». Ὅθεν, ἵνα κηρύξωμεν καί ἡμεῖς τούς καινοτομήσαντας Ἀρχιερεῖς Σχισματικούς καί ἐν ἐνεργείᾳ ὅπως ἔπραξαν αὐθαιρέτως καί ἀντικανονικῶς οἱ Παρασυνάγωγοι Ἐπίσκοποι, ἔδει νά ἔχωμεν πάντα τά Κανονικά Ἐκκλησιαστικά στοιχεῖα τά ἀπαιτούμενα πρός συγκρότησιν Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, ὅπερ δέν δύναται νά συγκροτήση, παρά μία Ἐκκλησία, ἀνεγνωρισμένη ὑφ' ὅλων τῶν ἐπί μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς αὐτοκέφαλος, ἔχουσα τό δικαίωμα νά δικάζη ἐγκύρως τούς εἴτε εἰς τήν πίστιν, εἴτε εἰς τήν ἠθικήν ἁμαρτάνοντας Κληρικούς της. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ παλαιοημερολογῖται δέν ἀποτελοῦμεν ἰδιαιτέραν καί ἀνεξάρτητον Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Ἑλλάδι διότι οὐδεμία Ἐκκλησία μᾶς ἀνεγνώρισεν ὡς τοιαύτην, ἀλλ' εἴμεθα ἐντός τῆς ἀνεγνωρισμένης Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὡς μία ΦΡΟΥΡΑ ἥτις φρουρεῖ τόν θεσμόν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑορτολογίου, ὅν ἠθέτησεν, ὡς μή ὤφειλεν, ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας, καί ἡμεῖς ὡς ἀποτελοῦντες τήν φαεινήν καί ἀλύμαντον πλευράν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεχίζομεν τήν ἱστορίαν Αὐτῆς ὑπό τήν ὀρθόδοξον ἔννοιαν. Τήν ἐσφαλμένην καί ἀντικανονικήν ταύτην ἰδέαν, ὅτι ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν ἰδιαιτέραν Ἐκκλησίαν, ἔρριψεν εἰς τό μέσον, καί εἰσηγήθη καί εἰς τήν Πολιτείαν ὁ ἐκλιπών Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος σκοπίμως(*) καί κακοβούλως, ὅπως παραστήση ἡμᾶς εἰς τά ὄμματα τῆς Πολιτείας καί τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας ὡς ἐπαναστάτας, καί ὡς κινήσαντας πτέρνας κατά τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, τῆς Ἑλλάδος, καί ρίψη οὕτω ἡμᾶς εἰς τήν μῆνιν τῆς Πολιτείας, καί τήν κοινήν περιφρόνησιν τῆς κοινωνίας. Πρός τοῦτο μάλιστα δέν ὤκνησεν οὗτος, καίπερ γνώστης τῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων Καθηγητής τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας νά κηρύξη, ὅτι οἱ παλαιοημερολογῖται Ἀρχιερεῖς, διακόψαντες ἄνευ δῆθεν Ἐκκλησιαστικῶν καί κανονικῶν λόγων τήν πνευματικήν ἐπικοινωνίαν μετά τῆς

(*) Αὐτό ἀκριβῶς κάνει ὁ πρ. Φλωρίνης, κατά τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου!

Προϊσταμένης των Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, καί πήξαντες ἰδίους Ναούς, ἀπετέλεσαν ἰδίαν Ἐκκλησίαν, καί μάλιστα Σχισματικήν, ὡς ἐνησμενίσθη νά ἀποκαλέσῃ αὐτήν τό δικάσαν, καί καθαιρέσαν τούς Ἐπισκόπους Μεγαρίδος, Διαυλείας Κυκλάδων, καί Βρεσθένης Συνοδικόν Δικαστήριον. (Βλέπε σχετικόν ἀπόσπασμα τῆς ἀποφάσεως τούτου, ἔχον αὐταῖς λέξεσιν ὡς ἑξῆς):

«Διά ταῦτα δικάζον ἐρήμην τῶν Κατηγορουμένων, κηρύσσει τούς Χριστόφορον Χατζῆν, Γερμανόν Βαρικόπουλον, Ματθαῖον Καρπαθάκην, καί Πολύκαρπον Λιώσην, ἐνόχους παρανόμου καί ἀντικανονικῆς χειροτονίας εἰς Ἐπισκόπους, προσχωρήσεως εἰς τό Σχίσμα, τό δημιουργηθέν ὑπό τῶν τέως Μητροπολιτῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, καί Ζακύνθου Χρυσοστόμου κ.λπ.». Ἀλλ᾽ ἡ γνώμη αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη καί ἀντικανονική δεδομένου ὅτι κατά τήν ὀρθόδοξον πίστιν καί ἀντίληψιν τάς Ἐκκλησίας συνιστᾶ καί χωρίζει, οὐχί μία μερίς χριστιανῶν Κληρικῶν καί λαϊκῶν, διαφωνοῦσα εἰς τι ζήτημα Ἐκκλησιαστικόν πρός τήν διοικοῦσαν Ἱεραρχίαν, καί ἐν καταστάσει Ἐκκλησιαστικῆς ἀκοινωνησίας διατελοῦσα, ἀλλ᾽ ὅλη ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, εἰς σύνοδον συνερχομένη, καί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀποφαινομένη. Κατά ταῦτα ἡμεῖς οἱ παλαιοημερολογῖται, ὅσῳ καί ἄν παρουσιαζώμεθα κατά τό φαινόμενον καί τήν ἐξωτερικήν ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως, ὡς ἔχοντας ἰδίους εὐκτηρίους οἴκους, καί ἰδίους λειτουργούς, οὐχ᾽ ἧττον ὅμως καίτοι διατελοῦμεν ἐν πνευματικῇ ἀκοινωνησίᾳ πρός τήν καινοτομήσασαν Ἱεραρχίαν, ἅτε ἐχόμενοι στερρῶς τῶν θείων Κανόνων καί τῶν πιστῶν παραδόσεων, ἀποτελοῦμεν ἐν τῇ Κανονικότητι, *οὐχί ἰδιαιτέραν Ἐκκλησίαν ἐκείνης μεθ᾽ ἧς διεκόψαμεν προσωρινῶς διά λόγους Κανονικούς τήν Ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν, ἀλλά τήν ἀνύστακτον φρουράν, ὡς ἔφθην εἰπών, τήν ἀγρύπνως φρυκτωροῦσαν ἐπί τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῆς μιᾶς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας συνεχίζομεν τήν ἱστορίαν αὐτῆς ὑπό τήν ἀλύμαντον καί ὀρθόδοξον ἀρχικήν ἔννοιαν.* Οἱ ἀλλοίαν γνώμην περί τούτου ἔχοντες Παρασυνάγωγοι Ἐπίσκοποι περιπίπτουσιν εἰς τήν αἵρεσιν τοῦ Προτεσταντισμοῦ, καί τελοῦντες τά Μυστήρια ἐν ὀνόματι ἀνυπάρκτου Ἐκκλησίας, ὡς κάλλιον εἰπεῖν τῆς ἀτομικῆς των Ἐκκλησίας, στεροῦνται πάσης Χάριτος, ἧς ταμιοῦχος τυγχάνει πᾶσα ἀνεγνωρισμένη Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία(*).

Διότι ἄς μᾶς εἴπωσιν οὗτοι εἰς ποίαν Ἐκκλησίαν ἀνήκουσιν ἀφοῦ ἐκήρυξαν καί ἐν ἐνεργείᾳ Σχισματικήν, νοσφισάμενοι παντόλμως δικαίωμα Συνό-

(*) Ὁποῖον κατάντημα, ὁποία πτῶσις!...

δου, ὡς ἄλλοι Πάπαι τῆς Ἀνατολῆς, τήν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἔτυχον παρ' ἡμῶν τοῦ Ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ παναγίου καί τελεταρχικοῦ Πνεύματος;(*)

Γνωστοῦ δέ ὄντος, ὅτι οὐδεμία τῶν ἐπί μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν ἱσταμένων ἐπί τοῦ ἐδάφους τοῦ πατρίου καί Ὀρθοδόξου Ἑορτολογίου ἀνεγνώρισεν αὐτούς, ὡς ἀποτελοῦντας Αὐτοκέφαλον καί ἀνεξάρτητον Ἐκκλησίαν, οἴκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι οὗτοι δέν ἀνήκουσιν εἰς Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀνεγνωρισμένην ἀλλ' εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν ὀπαδῶν των καί συνεπῶς δέν δύνανται νά ἔχωσιν ἰδιότητα Ὀρθόδοξον, ἀλλά Προτεσταντικήν, διότι ἀντλοῦν τό κῦρος καί τήν χάριν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πράξεών των, οὐχί ἀπό τήν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ταμιοῦχον τῆς χάριτος, ἀλλά ἀπό τήν προσωπικότητα αὐτῶν καί τῶν ὀπαδῶν των, ὡς φρονοῦσιν καί πιστεύουσιν οἱ Προτεστάνται οἱ ὑποκαταστήσαντες τήν θείαν ἔννοιαν καί ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας διά τῆς προσωπικῆς καί ἀτομικῆς των ἰδιότητος καί αὐθεντίας. Ἰδού διατί οἱ παρασυνάγωγοι Ἐπίσκοποι Βρεσθένης καί Κυκλάδων δέν δύνανται νά ἔχωσιν Ὀρθόδοξον χάριν, καί δικαίωμα νά μεταδώσωσιν ταύτην εἰς τούς ἀκολουθοῦντας αὐτούς εἰς τήν Ἐκκλησιαστικήν τούτην κατωφέρειαν, ἐφ' ὅσον οὗτοι δέν ἀνήκουσιν εἰς τήν Κανονικήν Ἐκκλησίαν, τήν μόνην ταμιοῦχον τῆς θείας Χάριτος κατά τήν Ὀρθόδοξον ἀντίληψιν. Διά τόν σοβαρόν τοῦτον λόγον ἀπό Ὀρθοδόξου ἀπόψεως ἡμεῖς γνῶσται τοῦ πνεύματος τῶν θείων Κανόνων καί τῶν σεπτῶν Δογμάτων καί παραδόσεων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἠρνήθημεν νά θεωρήσωμεν τήν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος καί ἐνεργείᾳ Σχισματικήν ἀλλά δυνάμει μόνον, ἕως οὗ συνέλθῃ μία Σύνοδος ἔγκυρος, ἵνα δικάσῃ τούς καινοτόμους Ἀρχιερεῖς καί ἀρνουμένους τούτους, μετά τόν ἐπαρκῆ διαφωτισμόν, νά ἐπιστρέψωσιν εἰς τήν παράδοσιν τοῦ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου, καθαιρέσῃ καί ἀποσχίσῃ καί Σχισματικούς ἐν ἐνεργείᾳ νά διακηρύξῃ, ὁπότε θά ἀναγνωρίσῃ τούς ὀλίγους ὀρθοδοξοῦντας Ἀρχιερεῖς ὡς μόνους ἐκπροσώπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας(**). Μέχρις οὗ ὅμως γίνῃ τοῦτο καί τεθῶσι

(*) Ὅταν οἱ Βρεσθένης Ματθαῖος κ.λπ. ἀνεδεικνύοντο τό 1935 εἰς Ἐπισκόπους ὑπό τῶν τριῶν Ἐπιστρεψάντων, **ὄντως ἐπεφοίτησεν τό Πανάγιον καί Τελεταρχικόν Ἅγιον Πνεῦμα, διότι οἱ χειροτονήσαντες ὡμολόγουν καί δι' αὐτῶν τῶν χειροτονιῶν ὅτι ἐνεργοῦν ὡς Ἐπίσκοποι τῆς ὄντως Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ὄχι τῆς Σχισματοαιρετικῆς ἐπισήμου Νεοημερολογιτικῆς-Οἰκουμενιστικῆς Ἱεραρχίας.**

(**) Λυπηρόν, διότι, καίτοι κατήντησεν εἰς τοιαύτας σοφιστείας, ὅμως ἑκών ἄκων ὁμολογεῖ ὅτι **τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τήν ἐκπροσωποῦν καί τήν ἐκφράζουν ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος καί πρός καιρόν καί ὁ Κυκλάδων Γερμανός, τό**

⟶

τά τε πρόσωπα καί τά πράγματα εἰς τήν θέσιν των, οἱ Παρασυνάγωγοι Ἐπίσκοποι πολιτευόμενοι, ὡς ἐπολιτεύθησαν, καταφωρῶνται κατά τήν ἀκριβῆ ἀντίληψιν τῶν Κανόνων ὅτι οὗτοι δέν ὀρθοδοξοῦν, ἀλλά προτεσταντίζουν(*) καί ὑπό τό πρόσχημα τῆς ἀκράτου δῆθεν ὀρθοδοξίας κρημνίζουν ἄνευ φόβου θεοῦ ἑαυτούς καί τούς ὀπαδούς των εἰς τόν ψυχόλεθρον κρημνόν τῆς κακοδοξίας καί τῆς ψυχικῆς ἀπωλείας.

Ἄς μήν εἴπωσι δέ οὗτοι, ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δέν ἀξίζει τόν κόπον νά εἶναι τις Παλαιοημερολογίτης, ὑποκείμενος εἰς διωγμούς χλευασμούς, καί εἰς τόσας ἄλλας δυσκολίας, ἅς συνεπάγεται ἡ ἀποχώρησις ἐκ τῆς καινοτομησάσης Ἱεραρχίας καί ἡ προσχώρησις εἰς τήν μερίδα τῆς ὀρθοδοξούσης τοιαύτης, διότι ὁ ἐν γνώσει ἀκολουθῶν καί τόν δυνάμει μόνον ὑποκείμενον εἰς καθαίρεσιν καί ἀπόσχισιν Ἱεράρχην καί ἀσπαζόμενον τήν καινοτομίαν τούτου καθίσταται καί οὗτος ὑπεύθυνος τῶν ἀρῶν καί ἀναθεμάτων ἅτινα ἐκτοξεύουσιν οἱ θεῖοι καί ἱεροί Κανόνες κατά τῶν ἀθετούντων γραπτήν ἤ ἄγραφον παράδοσιν(**).

«Πᾶς ὅστις ἀθετεῖ, θεσπίζει ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος γραπτήν ἤ ἄγραφον παράδοσιν ἀνάθεμα ἔστω» (Ζ΄ Σύνοδος 8η πρᾶξις). Τούτων οὕτως ἐχόντων, εἰς μέν τούς ὁμόφρονας καί πιστούς ὀπαδούς τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν προτρεπόμεθα, ὅπως ἀποφεύγωσι καί μηδεμίαν προσοχήν δίδωσιν εἰς τάς φλυαρίας καί μωράς συζητήσεις τῶν Παρασυναγώγων Ἐπισκόπων Βρεσθένης καί Κυκλάδων, δι᾽ ὧν προσπαθοῦσιν ουτοι ὑπό τό πρόσχημα τῆς ἀκράτου δῆθεν ὀρθοδοξίας νά παγιδεύσουν αὐτούς εἰς τήν λύμην τῆς κακοδοξίας, καί νά παρασύρωσιν εἰς τόν κρημνόν τῆς ψυχικῆς ἀπωλείας, εἰς δέ τούς καλῇ τῇ πίστει καί ἐξ ἀγαθοῦ συνειδότος ἀκολουθοῦντας αὐτούς συνιστῶμεν ὅπως ἀποκηρύξωσιν αὐτούς καί τάς βεβήλους κενοφωνίας καί ψυχοφθόρους διδασκαλίας, τάς ἀντικειμένας πρός τό ἀκραιφνές καί ὑγιές πνεῦμα τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐάν ἐπιθυμοῦν νά τύχωσιν τῆς ψυχικῆς αὐτῶν σωτηρίας, εὑρισκομένης μόνον ἐν τῇ σωστικῇ Κιβωτῷ τῆς Κανονικῆς καί ἀνεγνωρισμένης Ἐκκλησίας. Ἀπό παρομοίων ψευδοδιδασκάλων θέλων ὁ θεηγόρος Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν

δέ 1935 τήν ἐξέφραζον καί οἱ τρεῖς ἐπιστρέψαντες ὁμοῦ μετά τῶν ὑπ᾽ αὐτῶν χειροτονηθέντων κανονικῶς καί ἐγκύρως ἑτέρων τεσσάρων Ἐπισκόπων.

(*) Ἐπροτεστάντιζον τό 1935 οἱ Τρεῖς ὅταν διεκήρυσσον τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν-Ἐκκλησιολογίαν καί προέβαινον εἰς τάς ἱστορικάς χειροτονίας, κατ᾽ ἀπόλυτον Κανονικήν τάξιν, ἀλλά καί Ἐκκλησιαστικήν Δεοντολογίαν; Εἶναι ὀλίγον ἕνα «οὐαί σοι ὑποκριτά» πρ. Φλωρίνης!...

(**) Δηλαδή ἡ Καινοτόμος Ἱεραρχία ἔχει τάς ἀράς καί ἀναθέματα καί ἐν ταὐτῷ καί τήν ἁγιαστικήν χάριν!!! Ἐμωράνθη, ἐσκοτίσθη καί οὐκ οἶδεν τί λέγει!

νά προφυλάξη τόν μαθητήν αὐτοῦ Τιμόθεον, συνιστᾶ εἰς αὐτόν τά ἑξῆς: *«Ὦ Τιμόθεε τήν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τάς βεβήλους κενοφωνίας, καί ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἥν τινες ἐπαγγελλόμενοι περί τήν πίστιν ἠστόχησαν*, (Τιμ. Α΄ Σ΄ 20-21) *καί ἀλλαχοῦ. «Πονηροί δέ ἄνθρωποι καί γόητες προκόψωσεν ἐπί τό χεῖρον, πλανῶντες καί πλανώμενοι· σύ δέ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καί ἐπιστώθης εἰδώς παρά τίνος ἔμαθες*(*). (Τιμ. Γ΄ 12-13). Τάς πατρικάς ἡμῶν ταύτας ὑποθήκας καί παροτρύνσεις ἀπευθύνοντες ἐκ ποιμαντορικοῦ καθήκοντος πρός τά πνευματικά τέκνα τῆς ὀρθοδοξούσης παρατάξεως(**) ἡμῶν, καί πρός τούς καλῆ τῆ πίστει ἀκολουθοῦντας τήν ἀντίθετον παράταξιν τῶν Παρασυναγώγων Ἐπισκόπων, δι' ἐλπίδος ἔχομεν, ὅτι οἱ ἐκ πίστεως ὀρθοδόξου καί πατρικῆς ἀγάπης ἀπορρέουσαι αὗται συστάσεις θά εὕρωσιν τήν δέουσαν ἀπήχησιν εἰς τάς καρδίας τῶν ὑμετέρων ὀπαδῶν, καί πρό πάντων τῶν τῆς ἀντιθέτου καί πεπλανημένης παρατάξεως τῶν Παρασυναγώγων, τόσον μᾶλλον, ὅσον ἡ μή συμμόρφωσις πρός ταύτας, ἐξοβελίζουσα τούς Παρασυναγώγους ἐκ τοῦ περιβόλου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀπαλλοτριοῖ αὐτούς τῆς Θείας χάριτος καί ἐγκυμονεῖ τόν κίνδυνον τῆς ψυχικῆς αὐτῶν ἀπωλείας. Ἐπί τῆ χρηστῆ ταύτη ἐλπίδι ἐπικαλούμεθα ἐπί πάντας ἡμᾶς τήν ἐξ ὕψους δύναμιν καί τόν ἄνωθεν Φωτισμόν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗ ἡ χάρις καί τό ἄπειρον ἔλεος σύν τῆ πατρικῆ ἡμῶν εὐχῆ καί εὐλογίᾳ εἴη μετά πάντων Ἀμήν.

Ἀθῆναι 1 Ἰουνίου 1944

† Ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος»

(*) Ὁποῖαι παρερμηνεῖαι καί καταχρήσεις καί τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί δή διά νά προδώση καί ἐπιβάλη τήν προδοσίαν του!...

(**) **«Παρατάξεις»**! καί **«ὀπαδοί»**! Ποῦ εἶναι δι' αὐτόν Ἐκκλησία;

Η ΣΥΝΤΡΙΠΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΩ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ

Εἰς τήν ἐγκύκλιον ταύτην ἀπήντησεν ἐκτενῶς μετά 3 μῆνας ὁ Ὁμολογητής Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος, δι' ἰδίας ἐγκυκλίου ἐχούσης οὕτω:

«ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1944

Πρός τό εὐσεβέστατον πλήρωμα τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Πανοσιώτατοι Ἱερομόναχοι, αἰδεσιμώτατοι Ἱερεῖς, Ὁσιώτατοι Μοναχοί, εὐλαβέστατοι Ἐκκλησιαστικοί Ἐπίτροποι καί εὐσεβέστατοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί. Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίω ἀγαπητά καί περιπόθητα· Χάρις ὑμῖν καί εἰρήνη καί ἔλεος τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί Ζωοποιοῦ καί ἀδιαιρέτου Τριάδος, εἴη μεθ' ἡμῶν ἀδελφοί. Ἀμήν.

Πολλάκις καί διά πολλῶν ἐπιστολῶν μου καί ἐγκυκλίων ἔγραφον καί ἔλεγον πρός ὑμᾶς ὑπενθυμίζων τά λόγια τοῦ Κυρίου.

Ἀδελφοί ὡς τέκνα φωτός περιπατῆτε ἐν πᾶσι ἀγαθωσύνη καί δικαιοσύνη δοκιμάζοντες τί τό θέλημα τοῦ Κυρίου καί εὐάρεστον. ***«Βλέπετε πῶς ἀκριβῶς πειπατεῖτε, μή ὡς ἄσοφοι ἀλλ' ὡς σοφοί ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσί». «Στήκετε καί κρατῆτε τάς παραδόσεις, ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διά λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν καί εἴτις εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὅ παρελάβετε καί παρ' ὅ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, κἄν ἡμεῖς, κἄν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἀνάθεμα ἔστω».***

Ἐπειδή ὅμως κατά τάς ἡμέρας ταύτας *«πάλιν Ἡρωδιάς μαίνεται πάλιν ταράττεται ζητοῦσα τήν κεφαλήν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐπί πίνακι»* ἤτοι ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ζητῶν διά τῆς τελευταίας ἐγκυκλίου του τῆς 1ης Ἰουνίου 1944 νά κατακρημνίση εἰ δυνατόν καί ἡμᾶς καί ἅπαντας τούς Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανούς τῆς Ἑλλάδος διά τῶν κακοδόξων καί ἐμπαθῶν φρονημάτων του, ἅτινα σαφέστατα ἀποδεικνύονται ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐγκυκλίῳ του, διά τῶν ψευδῶν καί ἀπατηλῶν σοφιστειῶν του, εἰς τόν κρημνόν τῆς ἀπωλείας, διά τοῦτο καί πάλιν σᾶς κρούωμεν τόν κώδωνα τοῦ ψυχικοῦ σας κινδύνου, ὅπως μή δίδετε ἀπολύτως οὐδεμίαν προσοχήν εἰς τάς μεστάς κακοδοξιῶν ταύτας ἐγκυκλίους των, διότι αὗται δέν εἶναι τίποτε περισσότερον ἤ ὀλιγότερον παρά κακόδοξοι καί διεστραμμέναι ψευδοδιδασκαλίαι φθείρουσαι τάς ἀθανάτους ψυχάς σας.

Καθώς καί αἱ πράξεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἀναφέρουσι ὅτι ***«Καί ἐξ' ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν***

τούς μαθητάς όπίσω αὐτῶν», ἰδού ὅπου σήμερον τό ρητόν τοῦτο ἐφαρμόζεται εἰς τόν ἀνωτέρῳ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον, ὅστις διά τῆς τελευταίας του ταύτης ἐγκυκλίου, *οὐχί διεστραμένα λαλεῖ, ἀλλά καί τελείως ψευδαπόστολος καί ψευδοδιδάσκαλος κατέστη, προσπαθῶν ὡς λῦκος ὠρυόμενος νά καταπίῃ καί παραπλανέσῃ τάς ψυχάς σας ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας.* Ἀλλά μήν ἐκπλήττεσθε εἰς τοῦτο διότι τό λέγει ὁ Κύριός μας εἰς τό Ἱερόν του Εὐαγγέλιον σαφέστατα. *«Βλέπετε μή πλανηθῆτε, πολλοί γάρ ἐλεύσονται ἐπί τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός, μήν οὐν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν, ἐκ τῶν καρποῶν αὐτῶν ἐπιγνώσθε αὐτούς».*

Ἴδετε λοιπόν τούς καρπούς ὅλων αὐτῶν τῶν ψευδεπισκόπων, οἵτινες ἦλθον ἀπό τήν κακοδοξίαν εἰς τόν ἱερόν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγῶνα διά δόξας μόνον και τιμάς, καί οὐχί μόνον δέν ὠφέλησαν τόν ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδοξίας μας, ἀλλά τοὐναντίον τόν ἔπληξαν εἰς τά καίρια, ἐσκανδάλισαν τάς ψυχάς χιλιάδων Ὀρθοδόξων καί διέλυσαν 800 περίπου Παραρτήματα, ἅτινα παρέλαβον, δημιουργοῦντες θορύβους, σχίσματα καί διαιρέσεις καθημερινῶς διά τῶν κακοδόξων φρονημάτων των, ἀποχωροῦντες ἕκαστος τελικῶς εἰς τήν κακοδοξίαν εἴτε ἐν ζωῇ, εἴτε κατά τήν ὥραν τοῦ θανάτου των ὡς ἔχομεν τό παράδειγμα τοῦ Ζακύνθου, Λιώση, Χατζῆ, καί τό πρόσφατον παράδειγμα τοῦ Δημητριάδος τοῦ ἀποθανόντος κακοδόξως καί ταφέντος διά κακοδόξων ἱερέων ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, τῇ συμβουλῇ τοῦ ἀνωτέρῳ Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ὅστις ἠρνήθη νά ἐνταφιάσῃ αὐτόν Ὀρθοδόξως ἵνα μή φέρῃ εὐθύνην ἐνώπιον τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, ὡς ὁμολόγησεν ὁ ἴδιος εἰς τόν ἐπί τούτῳ ἀνελθόντα εἰς Ψυχικόν καί διαμαρτυρηθέντα ἐνώπιόν του Δικηγόρον καί κ. Δ. Πανίδην, ὅστις ἐπρότεινεν εἰς αὐτόν ὅπως ἐνταφιάσῃ αὐτόν Ὀρθοδόξως εἰς τόν ἐν Ψυχικῷ Ναΐσκον τοῦ κ. Βασιλείου Κηρύκου. Ἀφήνοντες οὕτω τούς Χριστιανούς εἰς τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά οὐδέν κρυπτόν ὅ οὐ μή φανερόν γενήσεται. Ὅσον, ἀγαπητοί, οὗτος ὁ ἀνωτέρῳ Ἀρχιερεύς πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, καί ἄν προσπαθοῦσε νά κρυβῇ καί νά παρουσιάζεται ὡς ὀρθόδοξος εἰς ὑμᾶς διά τόν ἀπατηλῶν του τεχνασμάτων καί σαφιστειῶν τῆς ἐπιστήμης του, ηὐδόκησεν πλέον ὁ Πανάγαθος Θεός ὅστις διαφοροτρόπως κατεργάζεται τήν σωτηρίαν μας, νά διαλυθοῦν ὅλα τά πονηρά καί κακόδοξα τεχνάσματά του, καί νά φανοῦν πλέον τά σαπρά καί κακόδοξα φρονήματά του, διά τῆς τελευταίας ταύτης ἐγκυκλίου του.

Ἄς ἔχει δόξαν λοιπόν ὁ Κύριός μας, ὅστις μᾶς διεφύλαξεν καί ἀπό τόν τοιοῦτον ψευδοδιδάσκαλον καί ψευδεπίσκοπον τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας.

Ἐπειδή πολλοί τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν μας δεν ἔλαβον γνῶσιν τῆς ἐγκυκλίου του ταύτης, ἵνα ἴδωσι καί ἰδίοις ὄμμασι τά κακόδοξα φρονήματά του, διά τοῦτο παραθέτομεν κατωτέρω ὁλόκληρον τήν ἐγκύκλιόν του μή

φειδόμενοι χάρτου, χρόνου, καί ἐξόδων, ὅπως τήν ἔχη ἕκαστος καί ἀναγινώσκη εἰς οἱανδήποτε στιγμήν καί ὥραν πρός κατανόησιν τῆς ἀληθείας(*).

....

Ὥστε βλέπει τις, ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ τέκνα, ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ του ταύτη, ὅτι δέν πράττει τίποτε περισσότερον εἰ μή, ἀφ' ἑνός πῶς νά κατηγορήση ἡμᾶς ἐνώπιον τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ κόσμου, καί ἀφ' ἑτέρου πῶς νά ὑπερασπισθῇ τήν κακόδοξον Ἐκκλησίαν καί νά μᾶς παραστήση ὅτι αὕτη ἔχει καί χάριν τοῦ Παναγίου πνεύματος καί τά μυστήριά της εἶναι ἔγκυρα! Ἀλλ' ἡμεῖς, οἵτινες δέν ἐτύχομεν Θεολογικῆς μορφώσεως καί εἴμεθα μωροί καί ἀπαίδευτοι καί δέν γνωρίζωμεν οὔτε τί λέγομεν οὔτε τί πράττομεν, ὡς μᾶς ἀποδίδει τόν τίτλον ὁ δεινός θεολόγος καί σοφός διδάσκαλος ὁ καταρτισθείς κανονικῶς καί παιδευθείς θεολογικῶς εἰς τήν ἀνωτάτην θεολογικήν Σχολήν τῆς Χάλκης, **θ' ἀπαντήσωμεν εἰς αὐτόν διά τῶν ἀσθενῶν μας δυνάμενον τάς ὁποίας ὁ Κύριος μᾶς παρεχώρησεν.**

Σοφέ Διδάσκαλε ἔπρεπε πρῶτον νά γνωρίζετε ὅτι τό πρῶτον θανάσιμον ἁμάρτημα εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια, καί ἀκάθαρτος παρά τῷ Θεῷ εἶναι πᾶς ὑψηλοκάρδιος. Λοιπόν μήν περιεαυτολογῆτε. Ὁμοίως δέ ὅτι τά μωρά ἐξελέξατο ὁ Θεός ἵνα τούς σοφούς καταισχύνη. Διότι ὁ Θεός ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν. Καί ὅτι ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Καί πάλιν ἀγράμματοι καί ἀπαίδευτοι Θεολογικῶς ἦσαν καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί ὁ Ἅγιος Σπυρίδων καί πλῆθος ἁγίων ἀνδρῶν τε καί γυναικῶν, ἀλλ' ὅμως διά τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐφώτιζον ὁλόκληρον τήν οἰκουμένην. Λοιπόν μή κομπάζετε καί ἐπαίρεσθε διά τήν πολυμάθειάν σας καί Θεολογίαν σας. Διότι εἴδομεν ποῦ μᾶς κατάντήσατε τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ οἱ σημερινοί θεολογοι, οἵτινες ἔχετε μέν μόρφωσιν εὐσεβείας τήν δέ δύναμιν ὅμως αὐτῆς ἠρνημένην. Διότι ποῦ εἶναι ἡ νηστεία σας, καί ἀγρυπνία σας, καί προσευχή σας καί λοιπαί ἀρεταί; Θά μοι ἀπαντήσητε ὅτι αὗται φαίνονται, καί ἡμεῖς εἴμεθα σύμφωνοι εἰς τοῦτο διότι βλέπομεν τήν συμφωνίαν σας, ὅπου ἐφθάσατε εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἠθικῆς καταπτώσεως νά πωλεῖτε καί τάς ἀνωτέρω ἐγκυκλίους σας ἀντί 500 χιλιάδων δραχμῶν, νά περιαγάγετε δίσκους ἐν καιρῷ τῆς Θείας Λειτουργίας, νά φορολογεῖτε τούς Χριστιανούς τῶν παραρτημάτων σας, ὡσάν τόν καιρόν τῆς τουρκοκρατίας, νά καταργεῖτε τάς κεκανονισμένας νηστείας, καί ἀγρυπνίας καί τόσα ἄλλα ἀκόμη τά ὁποῖα ἵνα μή λογοτριβῶμεν τά ἀφήνωμεν κατά μέρος. Δεινέ θεολόγε. Ἡμεῖς, χάριτι Χριστοῦ, καταγόμεθα ἐκ τῶν σπλάχνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί εἰς αὐτήν ἐμμένομεν καί εἰς αὐτήν θά μένωμεν μέχρι τέλους τῆς ζωῆς ἡμῶν, καί ὅτι

(*) Ἤδη αὕτη ἐξετέθη ἐν τοῖς ἔμπροσθεν καί περιττεύει νά παρατεθῇ καί πάλιν.

οὐδέποτε χάριτι Χριστοῦ ἐμυήθημεν εἰς τήν κακοδοξίαν, ὡς ἡ Ὑμετέρα σοφή διάνοια ὅπου παραμείνατε ἐπί ὁλόκληρον ἑνδεκαετίαν, καί ὅτι οὐδένα Ὀρθόδοξον Χριστιανόν διεφθείραμεν ἤ ἐδηλητηριάσαμεν, ἀλλά τοὐναντίον ἐπί τόσα ἔτη οὐδέν ἄλλο πράττομεν εἰμή μόνον καί μόνον νά καταρτίζωμεν καί προπαρασκευάζωμεν τούς Χριστιανούς μας διά τήν αἰώνιον ζωήν, ὡς τοὐλάχιστον μαρτυροῦν καί τά ἔργα ἑνός ἑκάστου. Καί ἡ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἐπί τόσα ἔτη πρίν ἐξέλθετε Ὑμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς εἰς τόν ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδοξίας πόση πρόοδος ἑνότης καί ἁρμονία ὑπῆρχε; Ἀφ' ἧς δέ στιγμῆς ἐξήλθατε ὑμεῖς ὅλο σχίσματα καί διαιρέσεις καί σκάνδαλα ἐπακολουθοῦν λόγῳ βεβαίως τῶν κακοδόξων φρονημάτων σας. Λοιπόν αὐτά ἔφερε ἡ πολυμάθεια καί Θεολογία σας· καί ἄν μᾶς ἐχειροτονήσατε Ἐπισκόπους δέν μᾶς ἐχειροτονήσατε ἁπλῶς καί ὡς ἔτυχεν, ἀλλά τῇ ὑποδείξει τοῦ λαοῦ καί τῆς ἱκανότητός μας ἐνεργούσης πρός τούτοις δέ τῆς Θείας χάριτος. Διότι μήν λησμονῆτε ὅτι ἡ ἀρχική ἀπόφασίς σας ἦτο νά χειροτονήσητε μόνον ἔχοντας δίπλωμα θεολογικόν, ἵνα μή καί ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ σᾶς παραξηγήση ἡ κακόδοξος Ἐκκλησία. Λοιπόν μή νομίζετε ὅτι ἔχομεν καμμίαν ὑποχρέωσιν νά σᾶς ἀκολουθήσωμεν εἰς τά κακόδοξα φρονήματά σας, ἐπειδή μᾶς ἐχειροτονήσατε. Διότι τότε διατί καί ὑμεῖς ἀποκηρύξατε τήν Σχισματικήν Ἐκκλησίαν τό 1935, ἡ ὁποία σᾶς ἐχειροτόνησε καί τῆς ὁποίας ἦσθε τέκνα; Διότι βεβαίως διά τῆς καινοτομίας της κατέστη σχισματική. Λοιπόν καί ἡμεῖς ἐπειδή ἀναιρέσατε τήν πρώτην ἤ μᾶλλον τάς πολλάς ὁμολογίας σας ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπό τοῦ 1935 καί ἐντεῦθεν δι' αὐτό ἀκριβῶς σᾶς ἀπεκηρύξαμεν ὡς μέλη σεσηπότα τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας. Λοιπόν μήν ἐξαπατᾶτε τούς ἁπλοϊκούς χριστιανούς ὅτι μᾶς ἐχειροτονήσατε καί δι' αὐτό εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά σᾶς ἀκολουθήσωμεν. Διότι αὐτό λέγεται παραλογισμός.

Ἡμεῖς, χάριτι Χριστοῦ, καλῶς ἀντελήφθημεν και ἐξετιμήσαμεν τό Ἐπισκοπικόν ἀξίωμα καί τήν σοβαρότητα καί ἱερότητα τοῦ ἑορτολογικοῦ ἀγῶνος καί δι' αὐτό τίποτε περισσότερον δέν πράττομεν καθημερινῶς εἰ μή μόνον καί μόνον νά διακηρύττωμεν διά τοῦ λόγου, καί ἱερέων μας καί τῶν βιβλίων μας τήν ἐμμονήν τῶν πιστῶν μας εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν καί τήν διάπραξιν τῶν καλῶν ἔργων. Καί ἐν γένει νά πράττωμεν ὅσα ἁρμόζουν τῷ ἐπισκοπικῷ ἀξιώματι. Καί οὐχί μόνον δέν ἐπήξαμεν ἴδιον θυσιαστήριον καί δέν ἐσχίσαμεν τόν ἄραφον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ μας, διά τινος σχίσματος, ἀλλά τοὐναντίον ἀκολουθοῦμεν τό θυσιαστήριον τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς Ἀποστολικῆς καί Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μας, εἰς ἥν ἀπ' ἀρχῆς ἐμμένομεν στερεῶς, καί καθημερινῶς ῥάβωμεν τόν ἄραφον τοῦ Κυρίου χιτῶνα τόν σχισθέντα καί σχιζόμενον παρ' ὑμῶν διά τῶν γλωσσαλγῶν φλυαρημάτων καί σαπρῶν κακοδόξων φρονημάτων σας. Καί ὅτι οὐδεμίαν φιλαρχίαν ἔχομεν, εἰ μή μόνον καί μόνον ὡς βλέποντες τά

ἀντορθόδοξα φρονήματά σας δέν ἔχομεν οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην νά σᾶς ἐμπιστευθῶμεν νά διακυβερνήσητε τό σκάφος τῆς Ἁγιωτάτης μας Ἐκκλησίας. Διότι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξήλθατε εἰς τόν ἱερόν τοῦτον ἀγῶνα οὐδέν ἄλλο πράττετε εἰ μή νά φάσκετε καί νά ἀντιφάσκετε, καί νά δικαιολογῆτε διαρκῶς τά κακόδοξα φρονήματά σας, καί οὐδέποτε ὡς ἄνθρωπος νά ἀδικήσετε τόν ἑαυτόν σας καί νά ταπεινωθῆτε ὀλίγον. **Τό σχίσμα λοιπόν Σεῖς τό ἐδημιουργήσατε καί οὐχί ἡμεῖς, ὅταν ἤλθατε, διότι ἡμεῖς ὅταν ἤλθατε σᾶς παραδώσαμεν 800 Παραρτήματα ἡνωμένα, τήν ἱεράν ἡμῶν Κοινότητα, τόν Κλῆρον μας ἡνωμένον καί ἐν ἁρμονίᾳ πλήρη εὑρισκόμενον, τήν ἑνότητα τῶν χριστιανῶν μας καί Σεῖς τά τεμαχιάσατε ὅλα καί τά διασκορπίσατε καί τά διαλύσατε οὐσιαστικῶς μέ τήν πολυμάθειαν καί σοφίαν σας. Λοιπόν ποῖος ἐδημιούργησε τό Σχίσμα πρώην Φλωρίνης; Ἡμεῖς ἤ Σεῖς; Βεβαίως Σεῖς. Ἕνεκεν τῆς ἀδεξιότητος, ἀλαζόνος συμπεριφορά σας καί κακοδόξων φρονημάτων σας. Καί ἄν ὀλίγον σκεφθῆτε σοβαρῶς τόν λόγον ὅν θά δώσητε ἐν ὥρᾳ κρίσεως, διά νά μήν εἴπω ὅτι ἔπρεπε νά κρεμάσητε λίθον ὀνικόν καί νά βληθῆτε εἰς τήν θάλασσαν, κατά τό οὐαί τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ τό σκάνδαλον ἔρχεται, ἔπρεπε ἀμέσως νά τά παραιτήσετε ὅλα καί νά μεταβῆτε εἰς τούς ἀποκρύμνους βράχους τοῦ Ἁγίου Ὄρους νά κλαίετε συνεχῶς τάς ἁμαρτίας σας, μήπως καί σᾶς εὐσπλαχνισθῇ ὁ Κύριος. Διότι ὡς γνωρίζετε σοφώτατε διδάσκαλε, ὅτι οὐδέ αἷμα μαρτυρίου ἐξαλείφη τήν ἁμαρτίαν τοῦ Σχίσματος. Ὅσον ἀφορᾶ τήν εὐλογίαν Σας τήν ὁποίαν μᾶς ὑστερήσατε ὡς γράφετε, σᾶς τήν χαρίζομεν καί οὐδόλως τήν ἐπιθυμοῦμεν, διότι αὐτό θά ἦτο παραφροσύνη νά σᾶς ἀποκηρύττωμεν ἀφ' ἑνός ὡς κακοδόξους καί ἀφ' ἑτέρου νά ζητῶμεν τήν εὐλογίαν σας!**

Μᾶς κατηγορεῖτε διατί ἐδικάσθημεν εἰς τήν Χαλκίδα. Καί σᾶς ἐρωτῶμεν. Διατί ἐδικάσθημεν; Διά καμμίαν πορνείαν, ἤ φόνον, ἤ ἄλλον τι ἔγκλημα; ἤ διά τήν Ὀρθοδοξίαν; Φαίνεται λοιπόν ὅτι ἐσκοτίσθη τελείως ἡ διάνοιά σας ἀπό τόν φθόνον καί τόν ἐγωισμόν καί δέν γνωρίζετε τί γράφετε. Ἀναφέρετε εἰς τήν ἐγκύκλιόν σας ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεσχίσθημεν παρ' Ὑμῶν παρ' ὧν ἐλάβαμεν τόν Ἐπισκοπικόν βαθμόν παρεμείναμεν ὡς Ἐπίσκοποι διά τό ἀνεξάλειπτον τῆς Ἱερωσύνης, ἀλλ' ὡς ἄτομα ἁπλᾶ, καί ὄχι ὡς ἐκπρόσωποι Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς νά ἀρυώμεθα τήν χάριν καί τήν ἐξουσίαν νά τελῶμεν ἐγκύρως πᾶσαν Ἐκκλησιαστικήν πρᾶξιν καί τελετουργίαν. Ἡμεῖς ἔχομεν τήν πεποίθησιν ὅτι ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπῆλθε τό Σχίσμα εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διά τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ ἑορτολογίου.

1) Ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι αἱ δεχθεῖσαι τήν καινοτομίαν ταύτην κατέστησαν Σχισματικαί.

2) Ὁμοίως καί ἐκεῖναι αἱ ἐπί μέρους Ἐκκλησίαι, αἵτινες συλλειτουργοῦν ἤ συμπροσεύχωνται γενικῶς μετά τῶν καινοτομησασσῶν Ἐκκλησιῶν, ὁμοίως καί αὗται φέρουν τήν αὐτήν εὐθύνην.

3) Ἡμεῖς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ὅπου ἐξήλθομεν εἰς τόν ἱερόν τοῦτον ἀγῶνα, ἀρυώμεθα τήν χάριν εἴτε ὡς ἱερεῖς εἴτε ὡς Ἐπίσκοποι, ἐκ τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς Ἀποστολικῆς καί Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰς ἥν ἐμμένωμεν καί ἀφ' ἧς οὐδέποτε ἀπεκόπημεν, καί οὐχί ἐκ τῶν καινοτομησασῶν κακοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες διά τοῦ Σχίσματος ἐστερήθησαν τήν χάριν τοῦ Παναγίου πνεύματος κατά τόν Α΄ Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καί τήν ἰδίαν ὁμολογίαν τοῦ ἀποθανόντος Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου καί τήν ἰδικήν σας Σεβασμιώτατε Φλωρίνης ὡς θ' ἀποδείξωμεν διά μακρῶν κατωτέρω.

4) Ἐξ αὐτῆς λοιπόν τῆς Ἐκκλησίας ἀρυώμεθα τήν χάριν καί τήν Ἐξουσίαν τοῦ τελεῖν ἐγκύρως πᾶσαν Ἐκκλησιαστικήν πρᾶξιν καί τελετουργίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀρύοντο καί οἱ ἅγιοι Μάρτυρες τόν καιρόν τῶν διωγμῶν τῆς Ἐκκλησίας.

5) Ἐξ αὐτῆς ἀρυώμεθα τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν, καί οὐχί ἐκ τῆς Σχισματικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἤ ἄλλης ὁμοίας αὐτῆς, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἀκαινοτομήτου, τῆς ἀμωμήτου τῆς στερρῶς ἐχομένης, τῶν τε Δογμάτων Κανόνων καί Παραδόσεων τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

6) Διότι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπαναπαύεται οὐχί εἰς τάς καινοτόμους Ἐκκλησίας ὅπου ἔχουν ἐπισημότητα ἀνθρώπινον, ἀλλά εἰς τάς Ἐκκλησίας ἐκείνας αἵτινες κρατοῦσι στερρῶς τά Δόγματα, Κανόνας, καί τάς Παραδόσεις καί ἄν τοιαῦται δέν ὑπάρχουσι οὕτως εἰπεῖν, ἀκόμη καί εἰς τά ἄτομα. Διότι σᾶς ἐρωτῶμεν ποῦ ἐπαναπαύθη ἡ χάρις καί ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, εἰς τήν ἐν Φλωρεντίᾳ Σύνοδον, ἤ εἰς τόν ἅγιον Μᾶρκον τῆς Ἐφέσου; Βεβαίως εἰς τόν Ἅγιον Μᾶρκον τόν Ἐφέσου καί οὐχί εἰς τήν ἑτέραν ληστρικήν ψευδοσύνοδον τήν δεχθεῖσαν τούς Παπικούς ὅρους. Λοιπόν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἔλαβεν καί ὁ Ἅγιος Μᾶρκος τήν χάριν καί εὐλογίαν ἀπ' ἐκεῖ τήν λαμβάνομεν καί ἡμεῖς. Βεβαίως ταμιοῦχος τῆς θείας χάριτος εἶναι ἡ ὅλη Ἐκκλησία, ὅταν ὅμως αὐτη ὑγιαίνη καί δέν χωλαίνει εἰς τήν πίστιν εἴτε κατά τόν α΄ ἤ β΄ τρόπον. Ὅταν ὅμως αὐτη χωλαίνη αἴφνης, τότε εἴτε μία ἐπί μέρους Ἐκκλησία ἤ περισσότεραι ὅταν ἐμμένουσιν εἰς τά δόγματα κανόνας καί παραδόσεις τότε αὗται συνεχίζουν καί ἀποτελοῦν τήν ὅλην Ἐκκλησίαν. Καί ἄν καί αὗται χωλαίνουσιν εἰς τήν πίστιν τότε τά ἄτομα ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἐμμένουσιν πιστά εἰς τήν πίστιν τήν Ὀρθόδοξον εἴτε εἷς Ἐπίσκοπος εἶναι, εἴτε πολλοί τότε αὐτοί ἔχουσιν τήν χάριν καί ἀποτελοῦν τήν ὀρθόδοξον καί πραγματικήν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦν οἱ εὐσεβεῖς ὁσονδήποτε ὀλίγοι καί ἄν μείνουν. Οἱ ἀκολουθοῦντες τήν καινοτομίαν, ἔξω τῆς Ἐκκλησίας εἶναι: *«Εἰ δέ διαμένουσιν ἐν τῇ αὐτῇ*

αἱρέσει καί ἴσως καί ἑτέρους τινάς ἀμαθεστέρους καί ἁπλουστέρους δυνηθῶσιν ἀποβουκολῆσαι, κἄν ὀχλαγωγήσωσιν καί πλῆθος συνάγωσιν, ἔξω τῶν ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας περιβόλων εἰσίν. Εἰ δέ καί πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ καί εὐσεβείᾳ διαμένουσιν οὗτοι εἰσίν Ἐκκλησία καί τό κῦρος καί ἡ προστασία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται. Κἄν κακοπαθῆσαι αὐτοῖς ὑπέρ τῆς εὐσεβείας δεήσει, ὅπερ ἐστίν εἰς καύχημα αἰώνιον καί ψυχικῆς σωτηρίας πρόξενον...» (Ἁγίου Νικηφόρου).

Καί ἄν Σεβασμιώτατε Φλωρίνης, ὡς νομίζετε, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέν κατέστη ἀκόμη σχισματική μετά τήν καινοτομία τοῦ ἑορτολογίου, πρίν δικασθῇ ἐκ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας καί δέν ἀπεγυμνώθη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κύρους καί τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τότε καί αἱ ἀποφάσεις της εἶναι ἔγκυροι, καί ἐπομένως καί ἡ Ἐκκλησία τῶν ἱεροσολύμων πολύ καλά ἔκαμεν καί δέν σᾶς ἐδέχθη ὡς Ἐπίσκοπον ἀλλ' ὡς ἁπλοῦν μοναχόν. Καί ἡμεῖς λοιπόν ἀπό σήμερον καί εἰς τό ἑξῆς, κατά τήν ὁμολογίαν σας, ἔγγραφον καί ἄγραφον, ὡς Μοναχόν πλέον θά σᾶς ἀναγνωρίζωμεν καί οὐχί ὡς Ἐπίσκοπον. Λοιπόν ὁσιώτατε· μοναχέ Χρυσόστομε Καβουρίδη, ἡμεῖς ἔχομεν ἀντίθετον γνώμην ἐπί τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατέστη Σχισματική διά τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ παπικοῦ ἑορτολογίου καί τά μυστήριά της εἶναι ἄκυρα, καί ὅτι πλέον δέν ἔχει τήν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καί δέν τό λέγομεν ἡμεῖς, ἀλλά τό λέγουν αἱ ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων, τοῦ Ἱερεμίου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου 1583, 1587, 1593 καί τοῦ Ἁγίου Ἀνθίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κατά τό 1848 ἔχουσαν οὕτω: *Κρατῶμεν τάς ὁμολογίας.........».*

Καί κατά τήν ἀπόφασιν τῆς πανορθοδόξου ταύτης Συνόδου βλέπομεν ὅτι ὅστις τολμήσῃ νά προσθέσῃ ἤ νά ἀφαιρέσῃ ἤ νά ἀλλοιώσῃ τί ἐκ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως ἤ καί νά τό διανοηθῇ ἀκόμη, οὗτος ἤδη ἠρνήθη τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καί καθυπεβλήθη εἰς τό αἰώνιον ἀνάθεμα ὡς βλασφημῶν εἰς τό Πανάγιον Πνεῦμα. Διά τῆς ἀποφάσεως λοιπόν ταύτης, ἥτις ἐλήφθη μόνον καί μόνον διά νά θέσῃ τέρμα εἰς τάς ἐνοχλήσεις τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας(*) πρός τήν Ἀνατολικήν (διότι πρός τόν σκοπόν αὐτόν καί μόνον συνεκλήθη ἡ πανορθόδοξος αὕτη Σύνοδος) λύεται τελείως τό πρόβλημα· δηλαδή ἔχωμεν τό προδεδικασμένον καί δέν ἔχωμεν ἀνάγκην νέας πανορθοδόξου Συνόδου διά νά δικάσῃ καί κηρύξῃ Σχισματικήν τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τήν δεχθεῖσαν τό Παπικόν ἑορτολόγιον. Διότι ὡς εἴπομεν ἡ πανορθόδοξος Σύνοδος αὕτη ἠσχολήθη μόνον καί μόνον διά τό ζήτημα τοῦ ἑορτολογίου. Ὥστε λοιπόν ἡ καινοτομία αὕτη εἶναι ἤδη καταδεδικασμένη καί οὐχί ἀπό μιᾶς ἀλλά ἀπό τεσσάρων Πανορθοδόξων Συνόδων. Τί χρειάζε-

---

(*) «Παπικῆς - Ρωμαιοκαθολικῆς παρασυναγωγῆς» τό ὀρθόν καί ὄχι Ἐκκλησίας.

ται λοιπόν καί ἄλλη τοιαύτη Σύνοδος διά νά κηρύξη τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Σχισματικήν, ἀφοῦ αὕτη ἤδη ἔχει καταδικασθῆ διά τήν πρᾶξιν ἀκριβῶς ταύτην; τό *«ἤδη καθυπεβλήθη»* δέν σημαίνουν νά συνέλθη ἐκ νέου Σύνοδος, ἀλλά πλέον ἅπαξ καί διά παντός ὁ προσβάλλων τήν Πίστιν καί δεχόμενος καινοτομίας ἠρνήθη τήν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ καί ἔλαβεν εἰς τήν ψυχήν αὐτοῦ τό αἰώνιον ἀνάθεμα, ὡς βλάσφημος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Διότι τότε εἶναι ὡσάν νά λέγητε ὅτι ἄν αἴφνης σήμερον παρουσιασθοῦν εἰκονομάχοι, χρειάζεται καί πάλιν νά συνέλθη νέα Σύνοδος νά τούς δικάση διά νά τούς ἀποκόψωμεν τῆς Ἐκκλησίας. Τί χρειάζεται ὅμως ἡ νέα Σύνοδος ἀφοῦ ἡ πρᾶξις αὕτη κατεδικάσθη ὑπό τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου; Ἡμεῖς δέν ἔχωμεν ἄλλο τί νά πράξωμεν ἤ μή νά ἐφαρμόσωμεν ἐναντίον αὐτῶν τήν ἀπόφασιν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀσεβοῦμεν καί ἀγνοοῦμεν τήν ἀπόφασιν ταύτην, ὅπερ ἀποτελεῖ βλασφημίαν ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖον ἐπεφώτισεν τούς Πατέρας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἐκύρωσε ταύτας. Οὕτω λοιπόν συμβαίνει καί μέ τό ἡμερολογιακόν ζήτημα. Εἶναι καταδεδικασμένον καί δέν ἔχωμεν ἀνάγκην νέας καταδίκης, ἀλλά ἐφαρμόζωμεν πιστῶς τάς ἀποφάσεις τῶν ἀνωτέρῳ Πανορθοδόξων Συνόδων. Σεῖς δέ Ὁσιώτατε ὅπου πολλάκις ἐγράψατε καί πιστεύετε ὅτι θά συνέλθη Οἰκουμενική Σύνοδος καί ἥτις βεβαίως θά ὀνομασθῇ Η΄, πλανᾶσθε οἰκτρῶς. Διότι Ζ΄ εἶναι τά δόγματα, Ζ΄ τά μυστήρια, Ζ΄ αἱ χάριτες τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καί Ζ΄ αἱ Οἰκουμενικαί Σύνοδοι. Κατά τό ἡ σοφία οἰκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον καί ὑπήρεσεν στύλους ἑπτά. Ὀγδόη λοιπόν δέν πρόκειται νά συνέλθη εἰς τόν αἰῶνα τόν ἅπαντα. Εἴπωμεν ἀνωτέρω ὅτι τόσον ὁ ἀποθανών Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, ὅσον καί ὑμεῖς Ὁσιώτατε πολλάκις ἐγράψατε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι Σχισματική. Καί ὁ μέν ἀποθανών Χρυσόστομος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ὡς μέλος τῆς διωρισθείσης εἰδικῆς ἐπιτροπῆς πρός μελέτην τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καί ὡς καθηγητής τότε τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἔγραψε τά ἑξῆς: *«Λαβόντες ὑπ᾿ ὄψιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καί αἱ λοιπαί Ὀρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ἄν καί ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμέναι πρός ἀλλήλας καί ἡνωμέναι διά τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦσαι μίαν καί μόνην τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καί συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νά χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καί ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρίς νά καταστῇ σχισματική ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Ὅθεν καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅπως μεταβάλη τό Ἐκκλησιαστικόν Ἡμερολόγιον αὐτῆς, εἶναι ἀπαραίτητον καί ὀφείλει ἵνα μή ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ᾿ ὅπερ οὐ μόνον τήν ἑνότητα καί ἁρμονίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θέλει καταστρέψη καί τήν δύναμιν αὐτῆς μειώσει, ἀλλά ἀπό Ἐθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καί*

ἐπιζήμιον». Καί ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ μεταρρυθμιστής λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐκείνη ἥτις θά δεχθῇ τό Παπικόν ἑορτολόγιον θά γίνῃ Σχισματική, πῶς νά μήν τήν εἴπωμεν καί τήν κηρύξωμεν καί ἡμεῖς τοιαύτην; καί τήν περικοπήν μάλιστα ταύτην, Ὁσιώτατε, τήν ἔχετε καταχωρήσει εἰς τό πρός τούς Ἕλληνας διανοουμένους φυλλάδιόν σας εἰς τήν σελίδα 12.

Καί κατωτέρω μάλιστα εἰς τό αὐτό φυλλάδιόν σας καί εἰς τήν σελίδα 13, εἰς τό Β΄ καί Γ΄, ἐρώτημά σας πρός τόν ἀποθανόντα Ἀρχιεπίσκοπον γράφετε ἐπί λέξει. *«Διατί καί μετά ταῦτα, ὅταν ὁ Πάπας ἐπειράθη νά ἐπιβάλῃ τό Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον καί εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν αἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι αἱ συνελθοῦσαι ἐν Κων/πόλει (1583, 1587, 1593) ἐπί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β΄ κατεδίκασαν αὐτό χαρακτηρίσασαι ὡς μίαν καινοτομίαν τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον καί ὡς αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων;».* [Ἱστορία Μελετίου 16΄ αἰῶνος τόμ. 3 σελ. 402 παράγρ. 6, καί Ἐκκλησ. Ἱστορία Φιλ. Βαφείδου (1453–1908) τόμ. Γ σελ. 124, 125, καί Τόμος ἀγάπης Δοσιθέου σελ. 538, καί Κανονικαί διατάξεις Μ. Χάρ. Μ. Γεδεών σελ. 34, καί Ἱστορία περί Ἱεροσολύμων Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου τοῦ πρώην Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν σελ. 482, καί Πραγματεία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν περί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας Μεγάλη ἑλληνική ἐγκυκλοπαίδεια Μακρῆ τόμ. Γ σελ. 562»].

Καί κατωτέρω εἰς τό γ΄ ἐρώτημά σας λέγετε ὅτι *«ἡ μονομερής ἀποδοχή τοῦ νέου ἡμερολογίου ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ λόγον Σχίσματος καί ζημιοῖ σπουδαίως καί τά ἐθνικά συμφέροντα».* Πῶς τότε τά λέγατε καί τά γράφατε αὐτά Ὁσιώτατε καί ἀποκαλούσατε καί τήν Ἐκκλησίαν Σχισματικήν καί τώρα τά ἀναιρῆτε μήπως τά ἐλησμονήσατε; Ἤ μήπως ζητεῖτε, νά ἐξεύρητε τρόπον νά ἐπανέλθητε καί ὑμεῖς εἰς τόν ἴδιον ἔμετον ὡσάν καί τούς ἄλλους; Ἀσφαλῶς κάτι θά συμβαίνῃ.

Εἰς δέ τό διάγγελμά σας τοῦ 1935 πρός τόν εὐσεβῆ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικόν λαόν ἐγράφατε τά ἑξῆς: *«Ἀφοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος διά τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπογραφῆς, κηρύττει ἑαυτόν σχισματικόν, τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων, ἵνα ἀποδείξωμεν ὅτι οὗτος καί οἱ ὁμόφρονες αὐτῷ Ἀρχιερεῖς, κατέστησαν σχισματικοί, ὡς διασπάσαντες τήν Ἐκκλησιαστικήν καί Ἐθνικήν ψυχήν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ; καί κατωτέρῳ ἵνα ἀποφύγωμεν τό ἐκκλησιαστικόν σχίσμα καί πάλιν ἐπειδή τό σχίσμα ἐδημιουργήθη καί ἄνευ ἡμῶν, διά τοῦτο προήχθημεν καθ΄ ὑπαγόρευσιν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, νά δηλώσωμεν εἰς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, ὅτι κόπτομεν πᾶσαν ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν μετ΄ αὐτοῦ ὡς σχισματικοῦ».* Καί ὄπισθεν μάλιστα ἑνός τοιούτου διαγγέλματός σας τό ὁποῖον κατέχω εἰς χεῖρας μου γράφετε ἰδιοχείρως τά ἑξῆς: *«Τά ἀνωτέρω ἀποτε-*

λοῦν γνώμην ἰδικήν μου καί εἶχον τό θάρρος νά δημοσιεύσω ταῦτα ὡς ἴδιον ἄρθρον μέ τήν ὑπογραφήν μου. † Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος».

Πῶς λοιπόν τότε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Παπαδοπούλου, ἦτο σχισματική καί αὐτός σχισματικός καί ἑπομένως δέν εἶχον καί χάριν, καθ' ὅ σχισματικοί, καί τώρα δέν εἶναι σχισματική ἡ Ἐκκλησία αὕτη καί χάριν ἔχει; Πότε ἐλέγατε τήν ἀλήθειαν, τότε ἤ τώρα; Μᾶς παρέχετε λοιπόν τό δικαίωμα, Ὁσιώτατε, νά σᾶς εἴπωμεν ὅτι δέν σᾶς διέπη οὐδεμία ἠθική βάσις. Διότι δέν πράττετε τίποτε περισσότερον εἰ μή νά φάσκητε καί νά ἀντιφάσκητε.

Ἰδού τί ἐγράφατε καί εἰς μίαν προκήρυξίν σας κατά τό 1935 πρός τόν ἐφημεριακόν κλῆρον καί τούς μοναχούς τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τήν σελίδα 1 – *«ἰδού εἰς ποῖον κατάντημα ἤγαγε τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς ἡ καινοτομία αὕτη, ἥτις ἔκαμε ἄλλους, νά ἑορτάζωσι καί νά πανηγυρίζωσι, καί ἄλλους ταὐτοχρόνως νά ἐγκρατεύωνται καί νά νηστεύωσι, παρομοίως πρός τούς Τούρκους τοῦ Χαμίτ, ἄλλους ἑορτάζοντας τό Μπαϊράμιον (Πάσχα) ὡς ἰδόντας τήν νέαν σελήνην, καί ἄλλους ταὐτοχρόνως κρατοῦντας Ραμαζάνιον (νηστείαν), ὡς μή ἰδόντας διά τοπικήν συννεφίαν τήν νέαν Σελήνην. Καί τό ὄνειδος τοῦτο τῶν Τούρκων, ἐξήλειψεν ὁ ἀναμορφωτής τῆς Τουρκίας Κεμάλ διά τῶν θρησκευτικῶν μεταρρυθμίσεων. Ἦλθον νῦν οἱ καινοτομήσαντες Ἀρχιερεῖς νά προσάψωσιν εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν διά τῆς μονομεροῦς καί ἀντικανονικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου».*

Καί κατωτέρω εἰς τάς σελίδας 17 καί 18 γράφετε *«ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί οἱ ὁμόφρονες τούτῳ Ἀρχιερεῖς ἔσχισαν τήν Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν ἐκ τοῦ καθολικοῦ κορμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας».* Καί πάλιν *«ἀφοῦ ὁ Μακαριώτατος διά τῆς ὑπογραφῆς ἐκήρυξεν ἑαυτόν Σχισματικόν, τί ἔτει χρείαν ἔχομεν μαρτύρων, ἵνα κηρύξωμεν καί ἡμεῖς τοῦτον Σχισματικόν»;* Ἐπίσης γράφετε: *« Ἀποκηρύξατε καί Σεῖς τόν Σχισματικόν Ἀρχιεπίσκοπον καί τούς ὁμόφρονας αὐτῷ Ἀρχιερεῖς, ἐξακολουθοῦντας νά ἐμμένωσι ἐν τῇ ἡμερολογιακῇ καινοτομίᾳ, ἐάν ἐπιθυμῆτε καί ὑμεῖς νά μή λογίζεσθε Σχισματικοί, καί τήν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν νά ἀπαλλάξητε ἀπό τήν μομφήν καί τάς ὀλεθρίους συνεπείας τοῦ Σχίσματος».*

Καί τέλος: *«Ὅθεν καταλήγοντες ποιούμεθα ἔκκλησιν εἰς τά Ὀρθόδοξα φρονήματα καί τήν πατρῴαν πίστιν καί εὐσέβειαν ὑμῶν. Σώσατε, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τήν Ἐκκλησίαν καί τό Ἔθνος ἀπό τάς φοβαράς συνεπείας τοῦ Σχίσματος. Ἀπό ὑμᾶς ἐξαρτᾶται νά τιμήσητε νῦν καί νά δοξάσητε, τήν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν, σώζοντες αὐτήν ἀπό τό ὄνειδος καί τήν καταισχύνην τοῦ Σχίσματος. Αὕτη κινδυνεύει νά ἀπολέσῃ ἐξ αἰτίας τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τάς προαιωνίους περγαμηνάς καί ἀποστολικά χρυσόβουλα τῆς Ὀρθοδοξίας, ἅτινα διά ποταμῶν αἱμάτων ἐκληρονό-*

μησεν. Ἐν ὀνόματι τῆς Ὀρθοδοξίας ἀποκηρύξατε τόν Σχισματικόν Ἀρχιεπίσκοπον καί τούς ὁμόφρονας αὐτῶν Ἀρχιερεῖς καί ταχθῆτε παρά τό πλευρόν τῶν Ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων τῶν ἀγωνιζομένων ὑπέρ τῆς πατρώας Ὀρθοδοξίας καί Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων». (Προκήρυξις 1935).

Αὐτά ἐγράφατε τότε Ὁσιώτατε μοναχέ Χρυσόστομε Καβουρίδη, πῶς λοιπόν τά ἀθετῆτε καί μάλιστα μεθ' ὅρκου τά γράψατε; *«Σώσατε δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ τήν Ἐκκλησίαν καί τό Ἔθνος ἀπό τάς φοβεράς συνεπείας τοῦ Σχίσματος»*. Καί πῶς τώρα τά ἀναιρῆτε; Πότε νά σᾶς πιστεύσωμεν τότε ἤ τώρα; καί πότε ψεύδεσθε; τότε ἤ τώρα; Ἀληθῶς ἀποροῦμεν μέ τό θράσος καί τήν ἀναισχυντίαν σας.

Καί ἀλλοῦ πάλιν εἰς τήν ἐφημερίδα «Κῆρυξ τῶν Ὀρθοδόξων» εἰς τήν σελίδα 2, εἰς μίαν διαμαρτυρίαν σας, ὅταν μεταβαίνατε εἰς τήν ἐξορίαν ἐγράφατε τά ἑξῆς:

«ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ἐκφράζομεν τήν βαθυτάτην θλῖψιν ἡμῶν, πρῶτον ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας διά τήν ἀπόφασιν ἥν ἔλαβε καθ' ἡμῶν, ἥτις ἀπόφασις ἀντιστρατεύεται οὐ μόνον πρός τούς θείους νόμους, ἀλλά καί τούς ἀνθρωπίνους. Ἐπίσης ἐκφράζομεν τήν βαθυτάτην θλῖψιν ἡμῶν καί πρός τήν Κυβέρνησιν, ἥτις ἐκτελεῖ ἀπόφασιν ἀντιστρατευομένην πρός τό Ἑλληνικόν Σύνταγμα, ὅπερ σέβεται τήν ἐλευθερίαν τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως καί τήν ὁποίαν ἐλευθερίαν στραγγαλίζει ἡ Κυβέρνησις, ἀπάγουσα ἡμᾶς ὄντας ἐλευθέρους Ἕλληνας πολίτας εἰς τήν ἐξορίαν διά τῆς βίας, διά μόνον τόν λόγον ὅτι θέλομεν νά τηρήσωμεν ἀλωβήτους τάς προαιωνίους παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, καί νά ἑνώσωμεν τάς Χριστιανικάς συνειδήσεις καί τήν ἐθνικήν ψυχήν τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ πληρώματος, ἥν ἐχώρισεν ἡ σχισματική καί λεγομένη ἐπίσημος Ἐκκλησία, ἀπεμπολήσασα τούς ὀρθοδόξους παραδόσεις ὑπέρ ὧν ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα.

† Ὁ Δημητριάδος Γερμανός, † Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος,
† Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος»

Ὥστε λοιπόν τότε ἦτο σχισματική ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί τώρα δέν εἶναι; Μήπως πῆρε κανένα φάρμακο, τό ὁποῖον ἡμεῖς δέν γνωρίζομεν καί τῆς ἐξήλειψεν τήν καινοτομίαν, τήν κακοδοξίαν καί τό Σχίσμα τό ὁποῖον κατέχει εἰς τούς κόλπους της; Ἄν ὑπάρχῃ τοιοῦτον φάρμακον μυστικόν καί τό γνωρίζετε μόνον σεῖς Ὁσιώτατε, παρακαλοῦμε νά τό γνωρίσητε καί εἰς ἡμᾶς.

Καί ὁμοίως ἐγράφατε εἰς τήν αὐτήν σελίδα τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος εἰς τήν ἀπάντησίν σας εἰς τήν Θρησκευτικήν ὀργάνωσιν τῆς «Ζωῆς» κ.λπ. τά ἑξῆς: *« Ἀλλά καί σκληρῶς κατεδίωξεν αὐτούς διά τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων*

(δηλαδή τούς ὀρθοδόξους)· τότε ἀπεφασίσαμεν ὅπως ἀποκηρύξωμεν τήν διοικοῦσαν Ἱεραρχίαν ὡς «Σχισματικήν» καί πάλιν κατωτέρω ἐγγράφετε ὅτι προέβητε «εἰς τήν κανονικήν ἀποκήρυξιν τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας ὡς σχισματικῆς διά λόγους κανονικούς, καί τήν ἵδρυσιν μιᾶς νέας Ἐκκλησίας(*) ζώσης καί ἱσταμένης ἐπί τοῦ ἐδάφους τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καί τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κ.λπ.».

† Ὁ Δημητριάδος Γερμανός, † Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος,
† Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος»

Ὁμοίως καί πάλιν εἰς τήν αὐτήν ἐφημερίδα καί εἰς τήν αὐτήν σελίδα εἰς τήν ἀπάντησίν σας πρός τόν Ἀμίλκαν Ἀλιβιζᾶτον καθηγητήν τοῦ Πανεπιστημίου εἰς ὅσα ἔγραψεν οὗτος ἐν τῇ ἐφημερίδι Ἑστία περί Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, μεταξύ τῶν ἄλλων ἐγράφατε καί τά ἑξῆς: *«Ἂν εἶχεν ὁ Κύριος καθηγητής περισσοτέραν συναίσθησιν τῆς ἀξιοπρεπείας του καί τοῦ αὐτοσεβασμοῦ του δέν θά ἀπεκάλει ἡμᾶς ἐπαναστάτας καί ἐκμεταλλευτάς, ἀφοῦ ὁ ἴδιος μέ τήν ὑπογραφήν του, ὡς καί ὁ Μακαριώτατος, ὡς μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπεφάνθη ὅτι ἡ μονομερής εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου ὑπό τινος Ἐκκλησίας εἶναι λόγος σχίσματος, τοῦθ᾽ ὅπερ ἐνεθάρρυνεν ἡμᾶς εἰς τήν ἀποκήρυξιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σχισματικῆς».*

† Ὁ Δημητριάδος Γερμανός, † Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος,
† Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος»

Πῶς λοιπόν Ὁσιώτατε ἐγράφατε τότε τόσον ὡραῖα λόγια καί ἀληθείας καί τώρα τά ἀναιρῆτε καί τά στραγγαλίζετε; Μήπως ἐδειλιάσατε ἀφοῦ εἴδατε ὅτι δέν ἐπετύχατε τοῦ σκοποῦ σας, δηλαδή νά ἐκθρονίσητε τόν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν καί νά ἀνέλθητε σεῖς μετά τοῦ ἀποθανόντος Δημητριάδος ὡς ἦτο τό ὄνειρόν σας; Ἀσφαλῶς κάτι τέτοιο θά συμβαίνῃ. Καί ἰδού ἡ ἀπόδειξις. Ἐνῶ τότε ἐκηρύξατε τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Σχισματικήν καί μή ἔχουσαν χάριν διά λόγους κανονικούς, καί μεθ᾽ ὅρκου μάλιστα ὡς ἀνωτέρω καί μετ᾽ ἐπιτάσεως, θετικότητος καί πεποιθήσεως, τώρα λέγετε τά ἀντίθετα, καί δέν τά λέγετε τώρα ἀλλά ἀπό τοῦ ἔτους 1937 ὁπότε ἐπῆλθε καί τό λυπηρόν Σχίσμα μεταξύ ἡμῶν καί Ὑμῶν.

Τά ἐγράψατε τότε εἰς τόν ὁσιώτατον Μοναχόν Μᾶρκον Χανιώτην εἰς τήν πολυσέλιδον ἐπιστολήν σας, διά τοῦ Πρωτοσυγγέλου Γρηγοροπούλου τῇ ἐντολῇ σας. Τά ἐγράψατε εἰς τήν Ἑλληνικήν θρησκευτικήν Κοινότητα τῆς

(*) Αὐτόχρημα ἐσχάτη βλασφημία, αἵρεσις ἀλλά καί ψεῦδος, ἔστω οὐ κατ᾽ ἐπίγνωσιν!... Ἐν προκειμένῳ μόνον περί **ἐπιστροφῆς εἰς τήν Ἐκκλησίαν δύναται νά γίνῃ λόγος καί οὐχί περί *«ἱδρύσεως μιᾶς νέας Ἐκκλησίας!...»*.**

Θεσσαλονίκης τήν 17 Ὀκτωβρίου 1937 μέ τήν ὑπογραφήν σας, ἧς ἀντίγραφον κατέχομεν σφραγισμένον παρά τῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος ταύτης, ὅτι δηλαδή *«τό δικαίωμα τοῦ κηρύττειν τά ἄτομα καί τάς Ἐκκλησίας Σχισματικάς δέν παρέσχον οἱ θεῖοι καί Θεοφόροι Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οὔτε εἰς τά ἄτομα, οὔτε εἰς τάς ἐπί μέρους Ἐκκλησίας, ἀλλ᾽ εἰς Οἰκουμενικήν Σύνοδον»* κ.λπ. Καί ἐνῶ ἄλλοτε διά νά δικαιολογήσητε τό Σχίσμα ἐφέρνατε μαρτυρίας τάς Πανορθοδόξους Συνόδους τοῦ Ἱερεμίου Β´ 1583, 1587, 1593, εἰς τό φυλλάδιόν σας πρός τούς διανοουμένους Ἕλληνας κ.λπ. τώρα τά ἀναιρῆτε καί ἀποσιωπᾶτε ὅλα αὐτά καί γράφετε πρός τήν Κοινότητα Θεσσαλονίκης ὅτι μόνον Οἰκουμενική Σύνοδος ἔχει τό δικαίωμα τοῦ νά κηρύττῃ τάς Ἐκκλησίας σχισματικάς καί οὐχί ἄλλη Ἐκκλησία ἤ ἄτομα.

Τότε πῶς Σεῖς εἴχατε τό δικαίωμα καί ἐκηρύξατε τήν Ἐκκλησίαν Σχισματικήν τῆς Ἑλλάδος; Ποῦ ἐστηρίχθητε; Πῶς τό ἐπράξατε αὐτό; Ἐστηρίχθητε, ὡς γράφετε, εἰς τάς ἀποφάσεις τῶν ἀνωτέρω Πανορθοδόξων Συνόδων ἐπί Ἱερεμίου τοῦ Β´ καί εἰς τήν Ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, καί καλῶς ἐπράξατε, διότι οὐδέν ἄλλο ἐπράξατε εἰ μή μόνον καί μόνον ὅπου ἐφαρμόσατε τάς ἀποφάσεις τῶν ἀνωτέρῳ Πανορθοδόξων Συνόδων, καί ἐπαναδρώσατε μέ τάς χειροτονίας Ἐπισκόπων τήν ζῶσαν Ἐκκλησίαν τήν ἱσταμένην ἐπί τοῦ ἐδάφους τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων καί τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐγράφατε τότε εἰς τούς Ζωικούς, ἀφ᾽ ἧς βεβαίως ἠρύεσθε τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν. Αὐτήν λοιπόν τήν Ἐκκλησίαν ἀκολουθῶμεν καί ἡμεῖς καί ἀπ᾽ αὐτήν ἀρυώμεθα τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν. Καί εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς τότε ἀκολουθύσατε αὐτήν τήν Ἐκκλησίαν καί ἐλαμβάνατε παρ᾽ αὐτῆς χάριν καί ἐγράφατε καί εἰς τήν «Φωνήν τῆς Ὀρθοδοξίας» ὅτι ἀποτελούσατε Σύνοδον, καί τώρα ἀκολουθῆτε τήν Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, καί ἀπό αὐτήν λαμβάνετε τήν χάριν καί ὅτι τώρα εἶσθε μία φρουρά καί οὐχί Ἐκκλησία ἤ Σύνοδος κ.λπ. τί νά εἴπῃ κανείς; καί τί νά ὑποθέσῃ; Δύο τινά μόνον. Ἤ ὅτι ἐπάθατε ἐγκεφαλικήν διάσεισιν, ἤ ὅτι προσπαθεῖτε νά στρέψητε πρύμναν καί πάλιν πρός τήν κακοδοξίαν.

Ὁμοίως ἐγράφατε εἰς τήν Ἐγκύκλιόν σας τήν 30ήν Αὐγούστου 1940 ὑπ᾽ ἀριθμ. Πρωτ. 1844 μέ τόν τίτλον *«Ἑλληνική Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἀθῆναι πρός τούς εὐλογημένους Χριστιανούς τούς ἀκολουθοῦντας τό πάτριον ἑορτολόγιον: ...Ὡς πρός δέ τό ἔγκυρον ἤ μή τῶν ὑπό τῶν Νεοημερολογιτῶν τελουμένων μυστηρίων, ἐμμένομεν εἰς ὅσα διεκηρύξαμεν τόν Ἰούνιον τοῦ 1935, ὅτι ἡ ἁγιαστική Χάρις τῶν Μυστηρίων, κατά τό πνεῦμα τῶν Θείων καί ἱερῶν κανόνων καί τήν γνώμην ἡμῶν, εὑρίσκεται καί ἐνεργεῖ διά τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκείνων λειτουργῶν, οἵτινες διακρατοῦσι τάς ἱεράς παραδόσεις καί τούς κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μή προβάντες εἰς οὐδεμίαν καινοτομίαν, οὐχί διά τῶν μακρυνθέτων*

τῶν ἱερῶν παραδόσεων καί ἀθετούντων τούς θείους καί ἱερούς κανόνας, καί συνεπῶς διατελούντων ὑπό τά ἀράς τῶν 'Αγίων Πατέρων. Προκειμένου δέ νά γίνη Νεοημερολογίτης τις δεκτός είς τήν ὑφ' ἡμᾶς Παλαιοημερολογιτικήν 'Εκκλησίαν(*), οὗτος ὀφείλει δι' αἰτήσεώς του πρός ἡμᾶς τούς ἱεράρχας νά δηλώση τόν ἱερόν σκοπόν του, μόνους ἁρμοδίους νά κρίνωσι τόν τρόπον τῆς παραδοχῆς αὐτοῦ, διά λιβέλλου ὡς ἐδέχετο τούς αἱρετικούς καί σχισματικούς κατ' 'Εκκλησιαστικήν Οἰκονομίαν ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος (κανών η΄) καί ἡ ἀρχαία 'Εκκλησία, ἤ δι' ἀναμυρώσεως, κατά τόν 5ον κανόνα τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὅτι δέ μόνον ἁρμόδιοι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ 'Επίσκοποι ὡς ἐκπρόσωποι τῆς 'Εκκλησίας τῆς ταμιούχου Χάριτος, παραθέτομεν τόν 39ον 'Αποστολικόν κανόνα ἔχοντα οὕτως. «Οἱ πρεσβύτεροι καί οἱ διάκονοι ἄνευ γνώμης τοῦ 'Επισκόπου μηδέν ἐπιτελείτωσαν. Αὐτός γάρ ἐστίν ὁ πεπιστευμένος τόν λαόν τοῦ Κυρίου καί τόν ὑπέρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν λόγον ἀπαιτηθησόμενος» κ.τ.λ....

† 'Ο Δημητριάδος Γερμανός, † 'Ο πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος

Πῶς λοιπόν 'Οσιώτατε τότε γράφατε πάντα τ' ἀνωτέρω, καί τώρα ἐγράψατε εἰς τήν τελευταίαν ἐγκύκλιόν σας τῆς 1ης 'Ιουνίου 1944 εἰς τήν σελ. 2, 6, ὅτι *«'Η ἀντίληψις καθ' ἥν δικαιοῦνται τά ἄτομα, εἴτε κληρικοί, εἴτε λαϊκοί, νά ἱδρύσωσιν ἰδιαιτέραν 'Εκκλησίαν ἄνευ τῆς ἀδείας καί τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ὅλης 'Εκκλησίας, ὄζει προτεσταντισμοῦ κ.λπ.»; Τότε σεῖς εἶσθε πρῶτος καί τέλειος προτεστάντης. Διότι ἀπό ποῦ πήρατε ἄδειαν ὅπου γράφετε ἀνωτέρω εἰς τούς Ζωικούς, μετά τήν ἀποκήρυξιν τῆς διοικούσης 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος «ὡς σχισματικῆς καί διά λόγους κανονικούς, ἱδρύσατε μίαν νέαν 'Εκκλησίαν(*) ζῶσαν καί ἱσταμένην ἐπί τοῦ ἐδάφους τῶν 'Εκκλησιαστικῶν παραδόσεων καί τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς 'Ορθοδόξου 'Ανατολικῆς 'Εκκλησίας»; Καί ἀπό ποῖον ἐλάβατε τό χρῖσμα ὡς 'Αρχηγός τῆς νέας ταύτης 'Εκκλησίας; Μέ ποίαν ἄλλην 'Εκκλησίαν ἀνταλλάξατε εἰρηνικάς ἐπιστολάς λαμβάνοντες κανονικότητα, καί ἐγκυρότητα τοῦ προΐστασθαι τῆς «νέας ταύτης 'Εκκλησίας»; 'Ημεῖς λοιπόν 'Οσιώτατε χάριτι Χριστοῦ, εἴμαθε τέκνα πιστά τῆς Μιᾶς 'Αγίας Καθολικῆς 'Αποστολικῆς 'Εκκλησίας καί 'Επίσκοπος ταύτης καί ἀπ' αὐτήν ἀρυώμεθα τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν, τήν ἐγκυρότητα καί τήν κανονικότητα τοῦ προΐστασθαι τῆς 'Εκκλησίας κ.λπ. διότι ὡς ὀρθῶς ἐγράψατε εἰς τό ἀνωτέρω ἔγγραφόν σας «ἡ ἁγιαστική χάρις τῶν Μυστηρίων κατά τούς ἱερούς κανόνας εὑρίσκεται καί ἐνεργεῖ διά τῶν 'Εκκλησιαστικῶν ἐκείνων λειτουργῶν οἵτινες διακρατοῦσι τάς ἱεράς παραδόσεις καί τούς κανόνας τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας*

(*) 'Απαράδεκτοι διατυπώσεις καί πάλιν αὐτόχρημα αἱρετικαί!

μή προβάντες εἰς οὐδεμίαν καινοτομίαν. Καί οὐχί διά τῶν μακρυνθέντων τῶν ἱερῶν παραδόσεων καί κανόνων καί συνεπῶς διατελούντων ὑπό τούς Ἀράς τῶν Ἁγίων Πατέρων». Ἐφ' ὅσον εἰς οὐδεμίαν καινοτομίαν προέβημεν καί κρατῶμεν στερρῶς, τά Δόγματα, τούς Κανόνας καί τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί ἀφοῦ ὑπάρχει ἡ ἀρά καί ὁ ἀφορισμός εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἥτις, ὡς ἀνωτέρω γράφετε, *«ἀπεμακρύνθη τῶν ἱερῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ»*, τότε ὑπάρχει καί εἰς ἐσᾶς Ὁσιώτατε ἡ ἀρά καί ὁ ἀφορισμός, ὅστις λέγετε ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἔχει τήν χάριν. Αὐτά εἶναι βλασφημίαι Ὁσιώτατε, καί σκεφθῆτε καλῶς τήν ἀθάνατον ψυχήν σας, καί τόν ἁπλοϊκόν λαόν, ὅστις καλῇ τῇ πίστει σᾶς ἀκολουθεῖ, καί τόν φρικτόν λόγον ὅν θά δώσητε ἐν ὥρᾳ κρίσεως. Διότι τό Πανάγιον Πνεῦμα δέν εἶναι ἀκαταστασίας, ὅπως τό βλασφημεῖτε Σεῖς, ἄλλοτε νά βδελύτητε καί ἀφορίζῃ τήν Ἐκκλησίαν καί ἄλλοτε νά τήν καθαγιάζῃ.

Ὑμεῖς καί οἱ σύν ὑμῖν Ἀρχιερεῖς καί λοιποί κληρικοί αὐτό πράττετε, ἄλλοτε ἀποκαλεῖτε τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος σχισματικήν ἄμοιρον τῆς θείας Χάριτος, καί ἄλλοτε ταμιοῦχον αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δέν ἐκηρύχθη ὑπ' ἄλλης Πανορθοδόξου Συνόδου κ.λπ. Σχισματική. Καί τώρα πού τήν ἀποκαλεῖτε Ταμιοῦχον τῆς θείας Χάριτος, μετανόησε; κατήργησε τήν καινοτομίαν, συνῆλθεν καμμία ἄλλη Πανορθόδοξος Σύνοδος νά ἄρῃ τήν καταδικαστικήν της ἀπόφασιν καί νά τήν κηρύξῃ ἀθώαν; Βεβαίως ὄχι; δέν συνῆλθε Σύνοδος οὐδεμία νά τήν ἀθωώσῃ, καί δέν ἐμετανόησε. Νά τήν καταδικάσῃ ὅμως καί αὐτήν καί τάς ἄλλας Ἐκκλησίας τάς δεχθείσας τήν καινοτομίαν τοῦ παπικοῦ ἑορτολογίου συνῆλθον Σύνοδοι Πανορθόδοξοι (4) τέσσαρες, ἤτοι (3) τρεῖς τοῦ Ἱερεμίου καί (1) μία τοῦ Ἀνθίμου, Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν. Ὡσαύτως γράφετε εἰς τήν τελευταίαν ἐγκύκλιόν σας, διά τήν ἀναγνώρισιν τοῦ Νέου ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Βεβαίως αὐτά συμβαίνουν ἀληθῶς πού γράφετε, ἀλλ' ὅταν ὅμως ἡ ὅλη Ἐκκλησία διάγει ἐν εἰρηνικῇ περιόδῳ καί δέν ὑπάρχουν εἰς αὐτήν σχίσματα καί διαιρέσεις. Διότι λ.χ. πῶς ἦτο δυνατόν τό Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων νά σᾶς ἀναγνωρίσῃ δι' ἕνα Ἐπίσκοπον τῆς νέας ἱδρυθείσης Ἐκκλησίας τῆς στερρῶς ἐχομένης τῶν δογμάτων, κανόνων καί παραδόσεων ἤ δι' ἕνα Ἀρχηγόν αὐτῆς, καθ' ἥν στιγμήν ἔπρεπε πρῶτον νά καθορίσῃ τήν θέσιν της ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δηλαδή νά τήν παρακαλέσῃ νά ἐπανέλθῃ εἰς τήν θέσιν της νά διαμαρτυρηθῇ διά τήν καινοτομίαν της, καί τέλος ν' ἀποκόψῃ τήν πνευματικήν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῆς. Ἐνῶ λοιπόν δέν ἔπραξε ὅλα αὐτά ὡς εἶχεν ἱερόν καθῆκον, ὡς καί κάθε (τοπική) Ἐκκλησία, πῶς εἴχατε τήν ἀξίωσιν σοφέ κανονιολόγε νά σᾶς ἀναγνωρίσῃ ὡς ἐπίσκοπον ἤ τόν πάτρωνά σας Δημητριάδος ὡς ἀρχηγόν, καθ' στιγμήν δέχεται καί συλλειτουργῇ μέ τούς Ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας ταύτης;

Γράφετε Ὁσιώτατε εἰς τήν τελευταίαν ἐγκύκλιόν σας ὅτι, ὅταν ὁ προϊστάμενος ἤ τό πλεῖστον τῶν Ἀρχιερέων μιᾶς Ἐκκλησίας, εἰσαγάγωσι εἰς τήν Ἐκκλησίαν των μίαν καινοτομίαν, ὅτι δικαιοῦνται οἱ ὀρθοδοξοῦντες Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας ταύτης νά διακόψωσιν τήν ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῶν, πρό συνοδικῆς διαγνώμης, ἵνα μή ὦσι καί οὗτοι συνυπεύθυνοι ἐνώπιον τῆς ὅλης Ἐκκλησίας διά τήν καινοτομίαν, ἀλλ' ὅμως ὅτι δέν δικαιοῦνται νά κηρύξωσι τούς καινοτομήσαντας Ἀρχιερεῖς Σχισματικούς, καί εἰς καθαίρεσιν νά ὑποβάλλωσιν αὐτούς, διότι τοῦτο εἶναι δικαίωμα τῆς ὅλης Ἐκκλησίας κ.λπ. Καί ὅτι ἡ διακοπή τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας καί ἡ παῦσις τοῦ μνημοσύνου αὐτῆς ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδοξούντων οὐχί μόνον δέν κατακρίνεται ἀλλά καί ἐπαινεῖται.

Καί Σᾶς ἀπαντῶμεν, καί ἐπ' αὐτοῦ, ὅτι ἀφοῦ δικαιούμεθα νά διακόψωμεν τήν ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν μετά τῆς Ἐκκλησίας ταύτης καί πρός Συνοδικῆς διαγνώμης, ἵνα μή εἴμεθα συνυπεύθυνοι, καί εἰς τό μνημόσυνον ἀκόμη αὐτῆς, πῶς δέν δικαιούμεθα νά τήν ἀποκαλέσωμεν Σχισματικήν, ἀφοῦ τήν κατεδίκασαν Πανορθόδοξοι Σύνοδοι ὡς ἀνωτέρω καί τήν ἀπεκάλεσαν σχισματικήν καί διέταξαν καί ὅλας τάς μετέπειτα Ἐκκλησίας νά σεβασθοῦν καί νά ἀκολουθήσωσι τάς ἀποφάσεις αὐτῶν καί μετ' ἐπιτιμίων μάλιστα; Καί ἐν τοιαύτη περιπτώσει ποίαν εὐθύνην θά φέρωμεν, ὅπως γράφετε, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ; Μήπως ἱστορικήν ἤ ἐθνικήν ἤ φυλετικήν ἤ ἄλλην τινά; Ἀσφαλῶς ἄλλην τινά εὐθύνην. Δηλαδή ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅπου δέν ἠκολουθήσαμεν καί δέν ἐσεβάσθημεν τάς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν κατά ἔμπνευσιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἀποφασισάντων. Καί ἐπομένως τήν εὐθύνην ταύτην θά τήν πληρώσωμεν μέ τήν ἀθάνατον ψυχήν μας, ἥτις τοιουτοτρόπως ἀσεβοῦσα εἰς τάς ἀποφάσεις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἀσφαλῶς καί τελεσιδίκως θά μεταβῶμεν εἰς τήν αἰώνιον κόλασιν.

Βεβαίως μία μερίς κληρικῶν κ.λπ., ὡς γράφετε, τότε καί μόνον δέν δικαιοῦται νά κηρύξη μίαν Ἐκκλησίαν Σχισματικήν ἄνευ τῆς ἀποφάσεως τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἥτις ἐστίν ἡ μόνη ἁρμοδία, ὅταν πρόκειται περί μιᾶς τελείως νέας καινοτομίας ἀναφανείσης, ἥτις οὐδέποτε κατεδικάσθη. Ὅταν ὅμως πρόκειται περί παλαιᾶς αἱρέσεως ἤ καινοτομίας ἥτις κατεδικάσθη ὑπό Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἤ Πανορθοδόξων, ταύτην δέν εἶναι ἀνάγκη νά συνέλθη νέα Σύνοδος νά τήν καταδικάση διότι τότε ἡ νέα Σύνοδος ἀσεβεῖ καί ἀθετεῖ τήν ἀπόφασιν τῆς παλαιᾶς. Ἀλλά πρέπει ἀμέσως καί τά ἄτομα καί αἱ Ἐκκλησίαι νά ἐφαρμόσουν τήν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου ταύτης ἄνευ οὐδεμιᾶς διαδικασίας. Αὐτό λοιπόν ἐπράξαμεν καί ἡμεῖς ἐν προκειμένῳ. Διότι πότε μᾶς εἴδατε νά συνέλθωμεν νά κάμωμεν καμμίαν πρᾶξιν ἐναντίον τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, νά τήν κηρύξωμεν σχισματικήν, καί νά καθήρωμεν τούς Ἀρχιερεῖς Αὐτῆς ὡς μᾶς κατηγορεῖτε; Ἡμεῖς ἐφαρμόσαμεν ἁπλῶς τάς ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τῶν Ἱερε-

μίου καί Ἀνθίμου καί τίποτε περισσότερον; Καί ἐφ' ὅσον αὗται μᾶς λέγουν ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τήν καινοτομίαν ταύτην εἶναι σχισματικοί, Βλάσφημοι τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἀφορισμένοι ἀπό τόν Θεόν, ἄμοιροι τῆς θείας χάριτος καί ὅτι ἤδη ἠρνήθησαν τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καί ἡμεῖς αὐτό λέγωμεν καί αὐτό πράττομεν, καί τίποτε περισσότερον. Καί ὅπως καί ὑμεῖς λέγητε ὅτι εἰς αὐτούς δέν ὀφείλεται ὑπακοή ὡς ἀποστάτας, τοῦτο καί ἡμεῖς πράττομεν ἵνα μή εὑρεθῶμεν ἔνοχοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Διότι ποία ἐπικοινωνία φωτός μετά τοῦ σκότους; Καί ἄν, ὡς λέγετε, εἴμεθα παρασυνάγωγοι ἡμεῖς, τότε σεῖς εἶσθε πρῶτοι παρασυνάγωγοι, διότι σεῖς πρῶτοι ὡς Ἐπίσκοποι ἐκηρύξατε τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος σχισματικήν καί μή ἔχουσαν χάριν, ὅταν ἐξήλθατε τό 1935. Διότι ἀπό τότε ὅπου ὅλοι μαζί ἀπεκαλέσαμεν τήν Ἐκκλησίαν ταύτην σχισματικήν οὐδέποτε ἔκτοτε μόνος μου ἤ μετ' ἄλλου τινός, ἀπέστειλα τοιαύτην πρᾶξιν. Καί βεβαίως ἀφοῦ σεῖς πρῶτοι ὡς Ἐπίσκοποι ἐκηρύξατε τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος σχισματικήν, συμφώνως μέ τάς ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων, καί τώρα ἀφοῦ τήν φέρετε πάλιν ὑπόδικον καί λοιπά, τότε καί σεῖς εἶσθε ὅμοιοι ἐκείνης καί οὐχί μόνον σχισματικοί ἀλλά καί καθηρημένοι μάλιστα, διά τῆς ἰδίας σας ὑπογραφῆς.

Μᾶς κατηγορεῖτε Ὁσιώτατε ὅτι ἀγνοοῦμεν τό Κανονικόν δίκαιον, καί τό πνεῦμα τῶν Θείων καί ἱερῶν κανόνων κ.τ.λ. Καί σᾶς ἀπαντῶμεν ὅτι δέν εἴδομεν μέχρι σήμερον, οὔτε εἰς τό Κανονικόν Δίκαιον οὔτε εἰς τούς θείους καί ἱερούς Κανόνας νά λέγωσι ὅτι οἱ αἱρετικοί ἤ οἱ σχισματικοί ἔχωσι χάριν καί τά μυστήριά των εἶναι ἔγκυρα, ἀλλά τοὐναντίον καθυποβάλλωσιν αὐτούς τῷ ἀναθέματι, τήν καθαίρεσιν, τόν ἀφορισμόν καί τάς ἀράς τῶν Ἁγίων Πατέρων, καί τόν χωρισμόν ἀπ' αὐτῶν τῶν πιστῶν. Ἐπομένως οὐχί μόνον δέν ἀσεβοῦμεν πρός τήν Θείαν Χάριν ἀλλά σεβώμεθα καί τιμῶμεν ταύτην ἐξ ὅλης ψυχῆς καρδίας ἰσχύος καί διανοίας. Καί ὅτι τά μυστήρια τῶν σχισματικῶν καί αὐτοί ἀκόμη οἱ ἱερεῖς κ.λπ. δέν ἔχουσι χάριν βλέπε τόν α΄ κανόνα τοῦ Μεγ. Βασιλείου. (Βλέπε τοῦτον ἔμπροσθεν).

Ὅσον ἀφορᾶ δέ διά τούς προσερχομένους σχισματικούς εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, τούς οἰκονομοῦμεν ὅπως μᾶς διατάσσει ἡ Ἐκκλησία, ἥτις μᾶς λέγει διά τοῦ α΄ κανόνος τοῦ Μεγ. Βασιλείου. 1) Νά μυρώνωμεν τούς βαπτισθέντας εἰς τό ἐκείνου βάπτισμα. 2) Κατά τόν Η΄ κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου νά δεχώμεθα αὐτούς διά λιβέλου. 3) Διά ὁμολογίας πίστεως κατά τό Συνοδικόν τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί 4) Διά χειροθεσίας κατά τόν αὐτόν Η΄ κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τούς ἱερεῖς τούς χειροτονηθέντας ἀπό τούς σχισματικούς Ἀρχιερεῖς. Αὐτά μᾶς λέγει νά πράττωμεν καί αὐτά πράττομεν. Δέν μᾶς λέγει οὔτε νά ἀναβαπτίζωμεν, οὔτε νά χειροτονῶμεν πάλιν τούς ἱερεῖς των, οὔτε νά στεφανώνωμεν καί πάλιν γενικῶς νά ἐπαναλαμβάνωμεν ἐκ νέου τά μυστήρια καί τοῦτο διότι εἶναι

σχισματικοί καί οὐχί Αἱρετικοί, διά τούς ὁποίους αἱρετικούς βεβαίως πρέπει νά τελεσθοῦν ἐξ ὑπ᾿ ἀρχῆς τά μυστήρια. Καί βεβαίως οἱ σχισματικοί δέν ἔχουν τήν χάριν, ὅταν ὅμως μετανοήσουν καί ὁμολογήσουν τήν Ὀρθοδοξίαν καί γίνουν ὅλα τ᾿ ἀνωτέρω τότε ἐπανακτοῦν τήν ἀπωλεσθεῖσαν χάριν καί βλέπε πρός τοῦτο τήν ὑποσημείωσιν 1) τοῦ Η΄ κανόνος τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Καί τοῦτο ἄλλωστε τό ὑπαγορεύει καί ἡ λογική, διότι ἐκτός τοῦ ὅτι ὁ Σχισματικός δέν εἶναι ἀσεβής ἤ αἱρετικός ἀλλά πλησιέστερον ἀπ᾿ αὐτούς πρός τόν Ὀρθόδοξον Χριστιανόν, ὁμοιάζει ὅμως πρός τόν ἁμαρτωλόν, ὅστις παραμένει ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, εἶναι μακράν τοῦ Θεοῦ διά τήν αἰώνιον κόλασιν, ὅταν ὅμως μετανοήσῃ καί λάβῃ τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του διά χειροθεσίας τοῦ Πνευματικοῦ του πατρός, τότε πλησιάζει πρός τόν Θεόν καί εἶναι ἄξιος τῆς αἰωνίου ζωῆς. Καί ὅπως ὁ αὐτός ἁμαρτωλός ὅταν παραμένῃ εἰς τήν ἀμετανόητον θέσιν καθίσταται ὀλίγον κατ᾿ ὀλίγον ἀσεβής, οὕτω καί ὁ Σχισματικός ὅταν παραμένῃ ἐν τῷ Σχίσματι καθίσταται Σχισματοαιρετικός καί κατόπιν τέλειος αἱρετικός, κατά τήν ὑποσημείωσιν τοῦ α΄ κανόνος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Πῶς λοιπόν Ὁσιώτατε μᾶς ἀποκαλεῖτε ἱεροσύλους καί μή γνωρίζοντας τί πράττομεν; Ἤ μήπως ἐξ ἰδίων κρίνετε τά ἀλλότρια, ὅπου οὐδέποτε μυρώνετε τά κακόδοξα βρέφη, ἤ ὁμολογῆτε τούς χριστιανούς; ἤ τούς ὑποβάλλετε εἰς Λιβέλλους, ἤ χειροθετῆτε τούς κακοδόξους χειροτονηθέντας ἱερεῖς; Ἐάν δέ δέν μυρώνωμεν τούς γονεῖς τῶν κακοδόξων τέκνων τοῦτο, τό πράττομεν διότι αὐτοί ἔχουν βαπτισθῆ καί μυρωθῆ Ὀρθοδόξως καί πρίν τοῦ Σχίσματος καί οὐχί μόνον περιττεύει εἰς αὐτούς ἡ ἀναμύρωσις, ἀλλά εἶναι καί ἐφάμαρτον κατά τούς θείους καί ἱερούς κανόνας, καί ἀρκούμεθα μόνον εἰς τήν ὁμολογίαν ἤ λίβελλον.

Ἐάν δέ εὐδοκήσῃ ὁ Κύριος καί ἐκλείψῃ τό ἡμερολογιακόν Σχίσμα καί ἑνωθοῦν ὅλαι αἱ τοπικαί Ἐκκλησίαι Ὀρθοδόξως τότε περιττεύουν καί τά μυρώματα - χειροθεσίαι, ὁμολογίαι - λίβελλοι κ.λπ. διότι ἐκλείπει τελείως τό Σχίσμα καί δύναται ἡ Ὅλη Ἐκκλησία νά μετέλθῃ πᾶσαν οἰκονομίαν, ὡς ἔπραξεν ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος μέ τούς Νεστοριανούς (Κανών 95). Καί τήν γνώμην τῆς ἀκυρώσεως τῶν μυστηρίων δέν ἔχομεν ἡμεῖς ἀλλ᾿ αἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι, αἱ ἐπί Ἱερεμίου καί Ἀνθίμου, καταδικάσασαι τήν ἡμερολογιακήν Καινοτομίαν καί ἄν αὗται αἱ Σύνοδοι εἶναι ἱερόσυλοι τότε εἴμεθα καί ἡμεῖς.

Προσπαθεῖτε, Ὁσιώτατε, νά δικαιολογηθῆτε ὅτι ἐκηρύξατε τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Σχισματικήν ἀλλά δυνάμει μόνον καί οὐχί καί ἐνεργείᾳ διότι τοῦτο εἶναι δικαίωμα μόνον Συνόδου. Καί σᾶς ἐρωτῶμεν, ὅταν ἐξήλθατε τό 1935 καί μέχρι τοῦ 1942 ἀκόμη, διατί εἰς κανένα δημοσίευμά σας δέν ἀναφέρετε ὅτι εἶναι μόνον δυνάμει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος

Σχισματική, καί ούχί ένεργεία, παρά τό λέγετε τώρα(*); Ή μήπως τώρα όπου δέν δύνασθε νά διαφύγετε τόν έλεγχον τοῦ κόσμου καί ήμῶν, ὅταν πρό δύο μηνῶν ἐπρόκειτο νά ἐπιτευχθῆ συνάντησις μεταξύ ήμῶν τε καί ὑμῶν διά τήν ἕνωσιν, ἥν οὐδόλως ποθῆτε; ἀσφαλῶς καί αὐτό εἶναι, καί ὅτι οὐδέν κρυπτόν ὅ οὐ μή φανερόν γενήσεται.

Ὁσιώτατε, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, εἰς τήν ὑποσημείωσιν τοῦ Γ΄ κανόνος ὄντως, ρητῶς ἀναγράφεται τό περί δυνάμει καί ἐνεργείᾳ, καί πάλιν, πολύ ὀρθῶς σημειώνει ὅτι δηλαδή μία Τοπική Ἐκκλησία ὑποπέσασα εἰς αἵρεσιν ἤ Σχίσμα πρέπει νά συνέλθη ή άρμοδία Σύνοδος διά νά τήν δικάση καί κηρύξη αἱρετικήν ἤ Σχισματικήν, διότι δέν δύναται ὁ καθείς νά δικάζη τόν ἄλλον ἀναρμοδίως καί πολύ μᾶλλον ὁλόκληρον Ἐκκλησίαν. Αὐτό ὅμως, Ὁσιώτατε, εἰς τήν παροῦσαν περίπτωσιν ἔγινε καί κατεδικάσθη τετράκις ὡς ἀνωτέρω εἴπωμεν ή καινοτομία τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου ὑπό τεσσάρων Πανορθοδόξων Συνόδων, ὡς ὑμεῖς ἐγράψατε πολλάκις, ἑπομένως τί ἔτι χρείαν ἔχομεν καί ἄλλης Συνόδου; Ἐν τοιαύτη περιπτώσει πρέπει νά συνέλθη καί ἄλλη Σύνοδος νά καταδικάση τούς Ἀρειανούς, τούς Νεστοριανούς, τούς Μονοφυσίτας, τούς Μασόνους καί λοιπούς αἱρετικούς, οἵτινες κατεδικάσθησαν ὑπό τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Τοπικῶν καί Πανορθοδόξων τοιούτων; Ἤ μήπως σήμερον δέν ἔχωμεν τοιούτους αἱρετικούς; Ἐφ' ὅσον ὅμως οὗτοι ἅπαντες κατεδικάσθησαν, δέον χρειάζεται βεβαίως κατ' αὐτῶν καί νέα καταδίκη, κατά τό «οὐκ ἐκδικήσεις δίς ἐπί τό αὐτό» τῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων. Οὕτω λοιπόν καί παρομοίως συμβαίνει καί μέ τήν Ἡμερολογιακήν Καινοτομίαν, κατεδικάσθη (ἐν τῆς γενέσει της) τετράκις ὑπό Πανορθοδόξων Συνόδων καί εἶναι οὐχί μόνον δυνάμει σχισματική, ἀλλά καί ἐνεργεία. Μή παραπαίετε λοιπόν καί βλασφημῆτε σοφέ διδάσκαλε, ἐναντίον τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Διότι τό Πανάγιον Πνεῦμα ἤ καθαγιάζει ἤ βδελύττεται, μέσος ὅρος δέν χωρεῖ. Καί ἄν ἡ Ἐκκλησία αὐτη ἡ καταδικασθεῖσα ἔχει τήν χάριν, τότε δέν τήν ἔχομεν ἡμεῖς ἅπαντες, καί ἄν τήν ἔχωμεν ἡμεῖς, οἱ ἀκολουθοῦντες τήν ἀκαινοτόμητον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν δέν τήν ἔχει αὕτη, ἕν λοιπόν ἐκ τῶν δύο, καί οὐχί καί τά δύο. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι λοιπόν ὁμιλοῦν γενικῶς καί περί παντός ζητήματος ΝΕΟΥ τό ὁποῖον κατά καιρούς γεννᾶται εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί οὐχί περί δεδικασμένου ζητήματος ὡς ἀνωτέρω.

Λέγετε, Ὁσιώτατε, ὅτι *δέν εἴχατε ὅλα τά Κανονικά στοιχεῖα διά νά δικάσητε τούς καινοτομήσαντας Ἱεράρχας τῆς Ἑλλάδος διότι δέν εἴσθε*

(*) Ναί, δέν ὑπῆρχεν τοιαύτη δήλωσις γραπτή, ὅμως εὐθύς μετά τήν ἐπιστροφήν του ἐκ τῆς ἐξορίας (Φθινόπωρον τοῦ 1935) ἤρχισεν προφορικῶς νά τήν διαδίδη καί δι' αὐτό ἄλλωστε ἀπεκηρύχθη τό 1937!

Ἐκκλησία ἀνεγνωρισμένη, καί ὅτι μόνον μία Ἐκκλησία ἀνεγνωρισμένη δύναται νά δικάσῃ τούς κληρικούς της ἐγκύρως. **Καί σᾶς ἀπαντῶμεν εἰς τοῦτο ὅτι τά Κανονικά στοιχεῖα τά εἴχατε, ἀλλά δέν εἴχατε πίστιν νά τά ἐφαρμόσετε. Ποῖα δέ εἶναι ταῦτα. 1) Μετά τήν ἀπόσχισίν σας ἐκ τῆς κακοδόξου Ἐκκλησίας ἔπρεπε νά χειροτονήσετε Ἀρχιερεῖς ἀρκετούς 10, 20, 30 ἀπό τούς ὑπάρχοντας ἐν τῷ ἀγῶνι δεδοκιμασμένους Ἱερομονάχους, διά νά ἔχητε τόν ἀπαιτούμενον ἀριθμόν πρός συγκρότησιν κανονικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου. 2) Νά διαμαρτυρηθῆτε εἰς ὅλα τά Πατριαρχεῖα καί Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας διά τήν καινοτομίαν ταύτην καί 3) Ἄν τά Πατριαρχεῖα καί αἱ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι δέν ἐλάμβανον μέρος νά σᾶς βοηθήσουν καί νά κανονίσουν τήν θέσιν των ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τότε νά ἐκάμνατε σεῖς τό καθῆκον σας νά κηρύττατε τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Σχισματική καί νά ἐκκαθήρατε τούς Ἱεράρχας αὐτῆς κ.λπ., ὡς λέγετε ὅτι ἔπρεπε νά εἴχατε τά μέσα, ἰδού τά μέσα.** Ἀλλά σεῖς δέν ἐπράξατε αὐτό, παρά πείρατε κακοδόξους Ἱερομονάχους καί ἐχειροτονήσατε Ἀρχιερεῖς ἔχοντας διπλώματα τῆς Θεολογίας καί οὐχί καί πίστιν μέ ἔργα ὡς ἀπεδείχθη, καί τώρα λέγετε διαφόρους δικαιολογίας. Ἐάν λοιπόν νομίζητε ὅτι ἔπρεπε νά κηρύξητε τήν Ἐκκλησίαν ταύτην Σχισματικήν αὐτό ἔπρεπε νά πράξητε.

Ἀλλά ἔχετε τήν γνώμην ὅτι μόνον Ἐκκλησία ἀνεγνωρισμένη ἔχει τό δικαίωμα νά δικάσῃ ἐγκύρως τούς κληρικούς της, **καί ὅτι ἡμεῖς ἅπαντες ἀποτελοῦμεν μίαν καί τήν αὐτήν Ἐκκλησίαν μέ τήν καινοτόμον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καί ἀφοῦ αὐτή εἶναι ἀνεγνωρισμένη Ἐκκλησία καί δικάζει ἐγκύρως, τότε ἡ καταδίκη σας εἶναι ἐγκυροτάτη καί ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν καί νῦν ἐπαναλαμβάνομεν, σεῖς εἶσθε πλέον καθῃρημένος. Λοιπόν τί θέλετε τότε καί ἐκμεταλλεύεσθε τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς; Καί διατί δέν σέβεσθε τήν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας σας;** Εἶσθε λοιπόν ἀπειθής καί ἀντάρτης ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας σας, καί εἶναι αἶσχος δι' ὑμᾶς νά λέγητε ὅτι εἶσθε Ὀρθόδοξος Χριστιανός. Ἡμεῖς χάριτι Χριστοῦ ἀνήκομεν εἰς τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν, Ἀποστολικήν καί Ἀνατολικήν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καί ἐν ὀνόματι Αὐτῆς ἐλάβομεν τό Ἐπισκοπικόν ἀξίωμα, καί οὐχί τῆς κακοδόξου Σχισματικῆς. Καί ἀποροῦμεν Ὁσιώτατε οὐχί δι' ὑμᾶς, ἀλλά διά τούς ἀκολουθοῦντας ὀπαδούς σας **καί πρό πάντων τούς κληρικούς, τί πώρωσιν ψυχικήν ἔπαθον, ἐνῶ βλέπουν ὅπου γράφετε ὅτι ἀνήκετε εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι αὐτή ἔχει τήν χάριν καί αἱ πράξεις της εἶναι ἔγκυροι καί σᾶς ἀκολουθοῦν ἀκόμη! Ἀλλά κατά τό Εὐαγγελικόν λόγιον *«Καιρός κατά τόν ὁποῖον θά πλανηθῶσιν καί οἱ ἐκλεκτοί»*.** Καί πάλιν ***«Πολλοί εἰσί κλητοί ὀλίγοι δέ ἐκλεκτοί»*. Καί κατόπιν τούτων ἁπάντων, ἔχετε ἀκόμη τό θράσος καί τήν ἀναίδειαν νά γράφετε εἰς τήν Ἐγκύκλιόν**

σας, τῆς 1ης Ἰουνίου 1944, ἄς μήν εἴπη κανείς ὅτι δέν ἀξίζει τόν κόπον νά εἶναι παλαιοημερολογίτης καί νά ὑπόκειται εἰς διωγμούς, χλευασμούς κ.λπ. Δηλαδή ἀξίζει κανείς τόν κόπο νά εἶναι καί παλαιοημερολογίτης, ἀλλά καί νά παίρνη καί τήν χάριν ἀπό τήν κακόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, καί νά μήν ἔχη τάς ἀράς καί τά ἀναθέματα τῶν Ἁγίων Πατέρων. Δηλαδή προσκυνήσατε τόν Θεόν, προσκυνήσατε καί τόν Σατανᾶν.

Αὐτά εἶναι, ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ τέκνα, τά χάλια πάντων τῶν ἐκ τῆς κακοδοξίας ἐλθόντων Ἀρχιερέων, καί ὁ καθείς ἄς ἀνοίξη καλῶς τούς ψυχικούς του ὀφθαλμούς νά ἴδη ποῦ ἀκριβῶς εὑρίσκεται ἡ ἀλήθεια. Σεῖς δέ, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, νά ἐνεργήσητε σταθερά κατά τόν Γ΄ κανόνα τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου: ***«Κοινῶς δέ τούς τῇ Ὀρθοδόξῳ καί Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ συμφρονοῦντας κληρικούς κελεύομεν τοῖς ἀποστατήσασιν ἤ ἀφισταμένοις Ἐπισκόπους μηδ᾽ ὅλως ὑποκεῖσθαι κατά μηδένα τρόπον».*** **Κατά δέ τόν σοφόν Βριένιον,** ***«Ἀλλ᾽ ὡς μή πιθανά τῆσι δόξῳ λέγειν καί οὐκ᾽ ἀληθῆ ἐπί τά τῶν Ἁγίων ἄπειμι, ταὐτόν δ᾽ εἰπεῖν τοῦ Πνεύματος Ἁγίου ρητά. «Εἴτις ἀκοινωνήτω κἄν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, καί οὗτος ἀφοριζέσθω»,*** (δέκατος τῶν Ἀποστόλων κανών) ***«Μή εἶναι δέ κοινωνεῖν τοῖς ἀκοινωνήτοις,... μήτε κατ᾽ οἴκοις εἰσιόντας συνεύχεσθαι»,*** (δεύτερος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ), ***«ὅτι οὐ δεῖ αἱρετικοῖς, ἤ Σχισματικοῖς συνεύχεσθαι»,*** (τρίτος καί τριακοστός ἐν Λαοδικείᾳ): ***«Ὧν τό φρόνημα ἀποστρεφόμεθα τούτων καί ἀπό τῆς κοινωνίας προσήκει φεύγειν»,*** (Φωνή Μεγάλου Βασιλείου). Ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως Γερμανός ὁ Β΄ γράφων πρός τούς Κυπρίους ἔλεγεν: ***«Ἐπισκήπτομαι πᾶσιν τῆς ἐν Κύπρῳ λαϊκοῖς, ὅσοι τῆς Καθολικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐστέ τέκνα γνήσια, φεύγειν ὅλῳ ποδί ἀπό τῶν ὑποπεσόντων ἱερέων τῇ Λατινικῇ ὑποταγῇ, μηδέ εἰς Ἐκκλησίαν τούτοις συνάγεσθαι, μηδέ εὐλογίαν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν λαμβάνειν τήν τυχοῦσαν. Κρεῖσσον γάρ ἐστίν ὁ ἐν τοῖς οἴκοις ὑμῶν τῷ Θεῷ προσεύχεσθαι, κατά μόνας ἤ ἐπί Ἐκκλησίας συνάγεσθαι μετά τῶν λατινοφρόνων, εἰδ᾽ ἄλλως οὖν τήν αὐτήν αὐτοῖς ὑφέξετε κόλασιν».***

Διότι πῶς νά ἔχη τις τάς χάριτας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅταν ἔχη κακόδοξα φρονήματα; Ἀφοῦ γνωρίζομεν ὅτι ὁ ὑποτακτικός τοῦ Ἁγίου Παϊσίου ἐπειδή ἀμφέβαλε καί εἶπεν μόνον τό —**Ἴσως**— ἐπέταξεν ἐξ αὐτοῦ ἡ χάρις τοῦ Βαπτίσματος καί ἀφοῦ τόν εἶδεν ὁ Ἅγιος Παΐσιος τόσον δυστυχῆ, δέν τόν ὠνόμασε πλέον υἱόν! ἀλλ᾽ εἶπεν φύγε ἀπ᾽ ἐμοῦ ἄνθρωπε! (βλέπε βίον Παϊσίου τοῦ Μεγάλου). Καί διά τοῦτο ἡ Σύνοδος τῆς Ἀντιοχείας διά τοῦ Α΄ Κανόνος αὐτῆς εἶπεν ὅτι οἱ ἔχοντες φρονήματα αἱρετικά, ἀπό τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὡς ξένους ἀποβλήτους τῆς Ἐκκλησίας κατεδίκασεν, ὡς διακελεύει καί ἡ ἀπόφασις τῆς Ὀρθοδόξου Συνόδου τοῦ Ἀνθίμου Οἰκουμενικοῦ Πατρι-

άρχου τό 1848, *«ἤ πρᾶξαι, ἤ συμβουλεῦσαι, ἤ διανοηθῆναι ἤδη ἠρνήθη τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καί καθυπεβλήθη εἰς τό αἰώνιον ἀνάθεμα τοῦ βλασφημεῖν εἰς τό Πανάγιον Πνεῦμα, ὡς τάχα μή ἀρτίως λαλῆσαν ἐν ταῖς γραφαῖς καί ἱεραῖς Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις».* Ἀλλά *«στήκετε καί κρατεῖτε τάς Παραδόσεις ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διά λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν»,* κατά τόν Μακάριον Παῦλον. Διότι κατά τόν αὐτόν Ἀπόστολον *«ἡ πίστις ἡμῶν μή ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ»* (Α' Κορινθ. Β' 5). **Μένετε πιστοί καί ἀκλόνητοι εἰς ὅσα ἐδιδάχθητε, ἠκούσατε, εἴδατε καί ἐμάθατε ἐν τῇ Ἁγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ, καί ὅσα εἴδατε ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα ἁγνά, ὅσα ἠθικά, ὅσα ἅγια καί δίκαια ταῦτα πράττετε εἰς ταῦτα ἐμείνατε, καί ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καί τῆς εἰρήνης καί Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Αὐτοῦ Πνεύματος εἴη μετά πάντων ἡμῶν ἀδελφοί. Ἀμήν.**

Ἐν τῇ Ἱερᾷ καί Σεβασμίᾳ Μονῇ τῆς Κυρίας Θεοτόκου Πευκοβουνογιατρίσσης Κερατέας Ἀττικῆς τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1944.

† Ὁ Ἐν Ἐπισκόποις ἐλάχιστος
Βρεσθένης Ματθαῖος»

Ἀπό τήν ἀνάγνωσιν τῶν δύο ἐκτεθεισῶν Ἐγκυκλίων, ὁ ἁπλός Χριστιανός, ὁ ὁποῖος θέλει τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του διά τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καί δέν προσβλέπει εἰς πρόσωπα ἀνθρώπων, **δύναται εὐκόλως νά ἀναγνωρίσῃ τήν κρυμμένην παγίδα τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καββουρίδη, περί τῆς ἀλλοιώσεως τῆς Ὀρθοδοξίας καί ἑπομένως νά μήν ἐξαπατᾶται καί νά μή παρασύρεται.**

ΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΕΝ ΤΗ ΠΡΑΞΕΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Εἶναι ἀπολύτως παραδεκτόν γεγονός, ὅτι τό 1935 οἱ ἐπιστρέψαντες τρεῖς Ἐπίσκοποι εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ὡμολόγησαν καί διεκήρυξαν τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν-Ἐκκλησιολογίαν διά τε τοῦ λόγου καί τῆς γραφῆς, ἀλλά περισσότερον τήν διεκήρυξαν διά τῆς πράξεως, δηλαδή διά τῶν Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν καί τήν συγκρότησιν Κανονικῆς Ὀρθοδόξου Συνόδου! Αὐτό ἀκριβῶς τό γεγονός ἐτάραξεν τότε τόν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον! Ἀλλά καί αἱ ἱστορικαί χειροτονίαι Ἐπισκόπων, κατά Σεπτέμβριον 1948 ὑπό τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, προεκάλεσαν μεγαλύτερον σεισμόν εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν καί ἐν γένει εἰς τά σκοτεινά κέντρα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Τό γεγονός ὅμως αὐτό προεκάλεσεν καί τόν μεγαλύτερον καί ἐν πολλοῖς ἄκρως ἀνήθικον διωγμόν.

Τό ἔτος 1948 ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος προέβη μόνος του, εἰς χειροτονίαν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος εἰς Ἐπίσκοπον Τριμυθοῦντος καθ' ὑπέρβασιν τοῦ Α´ Ἀποστολικοῦ Κανόνος, κελεύοντος νά μήν χειροτονῆται Ἐπίσκοπος ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου, κατόπιν δέ οἱ δύο οὗτοι ἐχειροτόνησαν καί τούς Θεσσαλονίκης Δημήτριον, Πατρῶν Ἀνδρέαν, καί Κορινθίας Κάλλιστον. Ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος πρίν ὑπερβῆ τόν Α´ Ἀποστολικόν Κανόνα εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τά ἑξῆς:

α) Εἶχεν ὄντως ἐκλείψει κάθε ἐλπίς ἑνώσεως μετά τοῦ πρ. Φλωρίνης καί τῶν λοιπῶν διά τάς κακοδοξίας των, ἀλλά καί διότι μεθ' ὅρκου ἐδήλωσαν ὅτι δέν θά προβοῦν εἰς χειροτονίαν ἄλλου Ἐπισκόπου.

β) Δέν ὑπῆρχε ἕτερος Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος ἐν Ἑλλάδι καί οὔτε ἦτο δυνατόν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ νά συμβάλῃ ἕτερος.

γ) Ἦτο ἀδήριτος ἡ ἀνάγκη διά τήν Ἐκκλησίαν νά διαφυλάξῃ καί διατηρήσῃ τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν ἀνόθευτον καί ἀδιάκοπον.

δ) Τάς αἰτήσεις-πιέσεις τῶν πιστῶν (αὗται ἀνήρχοντο εἰς χιλιάδας), οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν ἐπιμόνως χειροτονίας Ἐπισκόπων! Τοῦτο ἦτο καρπός τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας-Ἐκκλησιολογίας.

ε) Τό προβεβηκός τῆς ἡλικίας του, 87 ἐτῶν περίπου καί

ζ) Τήν δήλωσιν τοῦ πρ. Φλωρίνης εἰς τήν ἐφημερίδα «Ἐλευθερία» *ὅτι οὐδέποτε θά προβῇ εἰς χειροτονίαν Ἀρχιερέων.*

Ἐπί τούτοις αἱ ἐν λόγῳ χειροτονίαι εἶναι οὐσία καί Κανονικαί καί Ἔγκυροι ἡ δέ ὑπέρβασις τοῦ Α´ Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ὁρίζοντος ὅπως ὁ Ἐπίσκοπος ἐκλέγεται Συνοδικῶς, χειροτονῆται δέ ἐνώπιον δύο ἢ τριῶν τοὐλάχιστον Ἐπισκόπων, δέν τάς καθιστᾶ ἀντικανονικάς, διότι πέραν τῶν ἀνωτέρω σημειωθέντων λόγων καί προϋποθέσεων, δέον νά ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καί ὅτι,

α) Ὁ χειροτονήσας εἶχεν Κανονικήν καί ἀδιάκοπον τήν Ἀποστολικήν του Διαδοχήν, ἤτοι τήν χειροτονίαν Ἀρχιερωσύνην καί ἐχειροτόνησεν ἀξίους καί μεγάλης Πίστεως καί ἀρετῆς Ἱερομονάχους,

β) Δέν ὑπερέβη τόν Κανόνα καί τήν ἐν γένει σχετικήν τάξιν διά νά προκαλέση μίαν «παράταξιν», ἕν σχίσμα διά νά βλάψη τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά τοὐναντίον! Ὑπεχρεώθη ὑπ' Αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ὁποία ἀπήτει νά ἀφήση ἀδιάκοπον καί καθαράν τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν(*).

Η ΑΠΟ 26.5.1950 ΕΤΕΡΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΑΝΑΙΡΟΥΣΑ ΤΗΝ ΤΟΥ 1944

Ταῦτα πάντα ἐγνώριζεν καί εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ πρ. Φλωρίνης, πλήν ὅμως ὅλως κακόηθως καί ἐκ χειρίστης σκοπιμότητος, ὄχι μόνον ἐβλασφήμησεν καί ἐσυκοφάντησεν τόν Βρεσθένης Ματθαῖον, ἀλλά καί αὐτάς τάς χειροτονίας του, ὡς δῆθεν «ἀκύρους», ἐνῶ ἅμα τῇ κοιμήσει τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἐπισκόπου, μετῆλθεν τόν ἔσχατον δόλον καί ὑποκρισίαν, διά τῆς ὁποίας ἐπεχείρησεν νά ὑπαγάγη εἰς τό σχίσμα του τό πλήρωμα τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἤτοι, Ἐπισκόπους, Κληρικούς, Μοναχικά Τάγματα καί τόν πιστόν λαόν! Μετά ἐνάμισυ περίπου ἔτος ἀπό τάς ἱστορικάς ἐπισκοπικάς χειροτονίας, ὁ Μέγας οὗτος Ὁμολογητής Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, ἐνῶ προηγουμένως ἔζησεν τόν σκληρώτερον διωγμόν ἔκ τε τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καί Φλωρινισμοῦ! Ὁ πρ. Φλωρίνης μετά τῶν λοιπῶν, ἀμέσως μετά τήν κοίμησιν τοῦ Ἀοιδίμου Ἀρχιερέως († 14.5.1950), δηλαδή μέσα εἰς δέκα ἡμέρας, ἐξέδωκαν τήν ἀπό 26ης Μαΐου 1950 Ἐγκύκλιον, μέ τήν ὁποίαν ὑπεκρίθη τόν μετανοοῦντα καί προβάλλων τόν ἑαυτόν του ὡς Ὁμολογητήν ἠθέλησεν νά ἐξαπατήση καί πλανήση τό πλήρωμα τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πρόκειται διά τήν μνημειώδη, ἀλλά καί γέμουσαν ἀπάτης-δόλου καί ὑποκρισίας Ἐγκύκλιόν του ἀπό 26 Μαΐου 1950! Δι' αὐτῆς τῆς καταπτύστου Ποιμαντορικῆς του Ἐγκυκλίου, ἀποκηρύσσει πάντα ὅσα εἶπεν καί ἔγραψεν ἀπό τό 1937 καί ἐντεῦθεν. Ἀποκηρύσσει δέ καί αὐτόν τόν ***«ἐπιστημονικόν ὅρον» «Δυνάμει ἤ ἐνεργείᾳ». Ἰδού ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1950 τοῦ πρ. Φλωρίνης. Πρόκειται διά κείμενον ἐσχάτης δολιότητος ἀλλά καί χειρίστης σκοπιμότητος.*** Ἄς ἴδωμεν ὅμως πρῶτα τό κείμενόν του:

(*) Ὁ Δ΄ Κανών τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου ὁρίζει, «ὁ Ἐπίσκοπος νά χειροτονῆται ἀπό ὅλας τάς ἐπαρχίας;».

Ἑρμηνεία: Ὁ παρών κανών διορίζει ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος πρέπει νά χειροτονῆται ἀπό ὅλους τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἐπαρχίας, εἶδέ καί εἶναι δύσκολον νά συναχθοῦν ὅλοι ἤ διά κατεπείγουσαν ἀνάγκην ἤ διά τό μακρόν διάστημα τῆς ὁδοιπορίας, ἐξάπαντος νά συνάγωνται τρεῖς Ἐπίσκοποι, οἱ δέ ἀπόντες νά γίνωνται συμψηφισμοί διά γραμμάτων εἰς τήν χειροτονίαν καί τότε νά χειροτονοῦν αὐτόν».

Σημ. ἡμετέρα: Ἐάν ο Ἐπίσκοπος Βρεσθένης δέν προέβαινεν εἰς τάς ἐν λόγω χειροτονίας, θά ὑπερέβαινεν εἰς τήν προδοσίαν τόν πρώην Φλωρίνης!...

«Ἀριθμ. Ἐγκ. 13 ἐν Ἀθήναις τῇ 26ῃ Μαΐου 1950

Πρός τούς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς
τῆς καθ' ἡμῶν Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας
τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις ὑμῖν καί εἰρήνη παρά Θεοῦ παρ' ἡμῶν δέ εὐχή καί εὐλογία. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν πληροφορίας, καθ' ἅς τινες τῶν εὐλαβεστάτων Ἱερέων ἡμῶν, ἀμελοῦσι τήν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς ὑφ' ἡμῶν δοθείσης ὁμολογίας κατά τό Σωτήριον ἔτους τοῦ 1935, προαγόμεθα ὅπως ὑπομνήσωμεν πᾶσιν αὐτοῖς τά ἀκόλουθα. Κατά τό Σωτήριον ἔτους τοῦ 1935 ἐκηρύξαμεν τήν Ἐκκλησίαν τῶν καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν Σχισματικήν· ἐπαναλαμβάνομεν καί αὖθις τήν τοιαύτην διακήρυξιν καί κατά συνέπειαν ἐντελλόμεθα τήν ἐφαρμογήν τοῦ Α΄ Κανόνος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, δεδομένου ὅτι τά ὑπό τῶν Νεοημερολογιτῶν τελούμενα μυστήρια ὡς Σχισματικῶν ὄντων καί τούτων στεροῦνται τῆς Ἁγιαστικῆς Χάριτος. Ὡσαύτως οὐδένα Νεοημερολογίτην δέον νά δέχεσθε εἰς τούς κόλπους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας, καί κατά συνέπειαν νά ἐξυπηρετῆτε τοῦτον, ἄνευ προηγουμένης ὁμολογίας δι' ἧς νά καταδικάζῃ οὗτος τήν καινοτομίαν τῶν νεοημερολογιτῶν καί νά κηρύσσῃ τήν Ἐκκλησίαν τούτων Σχισματικήν.

Προκειμένου δέ περί βαπτισθέντων ὑπό τῶν καινοτόμων, νά μυρώνωνται οὗτοι δι' Ἁγίου Μύρου, Ὀρθοδόξου προελεύσεως, τό ὁποῖον εὑρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ παρ' ὑμῖν.

Ἐπί ταύτῃ δέ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀπευθύνομεν πρός πάντας τούς Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανούς ὑστάτην ἔκκλησιν καλοῦντες αὐτούς πατρικῶς, ὅπως προσέλθωσιν εἰς ἕνωσιν μεθ' ἡμῶν, ἥν ἐπιβάλλει τό συμφέρον τοῦ Ἱεροῦ ὑπέρ τῆς πατρώας εὐσεβείας ἡμῶν ἀγῶνος καί ἀποτελεῖ τόν διακαῆ πόθον πάντων ἡμῶν.

Προσκαλοῦντες δέ ὑμᾶς, αἴρομεν τά ἐξ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΟΣ ἡμῶν δημιουργηθέντα σκάνδαλα καί πρός τοῦτο ἀνακαλοῦμεν καί ἀποκηρύσσομεν πᾶν ὅ,τι ἀπό τοῦ ἔτους 1937 ἕως σήμερον ἐγράφη καί ἐλέχθη ὑφ' ἡμῶν, διά κηρυγμάτων, διασαφήσεων, δημοσιευμάτων καί ἐγκυκλίων ΑΠΑΔΟΝ καί ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΟΝ πρός τάς ἀρχάς τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ὑφ' ἡμῶν διεξαγομένου Ἱεροῦ Ἀγῶνος ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας, οὗτινος τό κήρυγμα περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἐκδοθείσῃ Ἐγκυκλίῳ ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατά τό ἔτος 1935

ἄνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης καί ἀφαιρέσεως καί αὐτῶν ἀκόμη τῶν Ἐπιστημονικῶν ὅρων «Δυνάμει ἤ Ἐνεργείᾳ». Ταῦτα πάντα δηλοῦμεν δι᾽ ὑστάτην φοράν χάριν τῶν σκανδαλισθέντων Χριστιανῶν, ὧν ἐπιθυμοῦμεν τήν ψυχικήν Σωτηρίαν καί ἐπ᾽ εὐκαιρίᾳ διακηρύσσομεν ὅτι πάντες ἡμεῖς δέον ὅπως φυλάσσωμεν τήν ὑφ᾽ ἡμῶν δοθεῖσαν ὁμολογίαν ἐν ἔτει 1935 ἀκεραίαν μέχρι τέλους ζωῆς ἡμῶν ἐπικαλούμενοι τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ διά πᾶσαν παρέκκλησιν. Στῶμεν ὅθεν καλῶς.

Μετ᾽ εὐχῶν διαπύρων
Ἡ Ἱερά Σύνοδος

Ὁ Πρόεδρος
† Ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος

Τά μέλη
† Ὁ Κυκλάδων Γερμανός
† Ὁ Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος
† Ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος

Καθώς βλέπομεν τήν ἐγκύκλιον ταύτην συνυπογράφει καί μέ αὐτήν συναποκηρύσσει τά τοῦ Φλωρίνης καί ὡς ἰδικά του φρονήματα, καί ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ὁ ἐμφανιζόμενος ἀκόμη καί σήμερον ὑπό τινων διαβολέων, ὅτι δῆθεν ὑπῆρξεν Ὀρθόδοξος, καί κακῶς ὁ Βρεσθένης δέν τόν ἐκάλεσεν διά νά δώση τό «σύμψηφον» εις τάς χειροτονίας τοῦ 1948! Καταφανής ἐδῶ ἡ σκοπιμότης νά ἀποδοθῆ μομφή εις τάς χειροτονίας τοῦ Σεβ. Βρεσθένης. Εἰς μάτην ὅμως κοπιάζουν, διότι τούς διαψεύδει ὁ ἴδιος ὁ Κυκλάδων Γερμανός καί μέ τήν προσφυγήν του εις τό σχίσμα τοῦ πρ. Φλωρίνης καί πρό πάντων μέ τήν συνυπογραφήν αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου, ἡ ὁποία ὅσον καί ἄν εἶναι ἔργον τοῦ πρ. Φλωρίνης, ὅμως τούς ἐκφράζει ὅλους διό καί τήν ὑπογράφουν! Ταύτην, ἐμφανέστατα ὑπογράφουν ἀπό κοινοῦ ὡς «Σύνοδος» καί δηλώνουν ὅτι αἴρουν πάντα ὅσα προηγουμένως εἶπον καί ἔγραψαν, ἀκόμη καί τόν ***«ἐπιστημονικόν» ὅρον «Δυνάμει ἤ Ἐνεργείᾳ», καί «πάντα τά ἐξ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΟΣ των σκάνδαλα!».***

Καί ἐάν ὑποθέσωμεν ἀκόμη ὅτι ὁ Κυκλάδων Γερμανός ἦτο κατά πάντα Ὀρθοδόξος καί ἦτο πλησίον τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἐπισκόπου Ματθαίου καί αὐτός δέν τόν ἐκάλεσε διά νά λάβη μέρος εις τάς χειροτονίας, διά τόν Α΄ ἤ Β΄ λόγον, (ὅλως καταχρηστική ἡ ὑπόθεσίς μας), ἡ πρᾶξις αὐτη τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου θεωρεῖται, ***ὡς παρά κανόνας γενομένη,*** καί εὑρίσκεται «δυνάμει», ἀντικανονική, ὅπως ἀκριβῶς διεκήρυσσεν, καί οὐχί «ἐνεργείᾳ». ***«...πάντες οἱ παρά κανόνας καί ἀναξίως χειροτονηθέντες πρό τοῦ νά καιθαιρεθοῦν ὑπό Συνόδου ἀληθῶς ἱερεῖς εἶναι»*** (Ιδέ Πηδ. εις τόν 9 τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου). ***«Διά τήν χειροτονίαν ἐνεργεῖ ἡ χάρις εἰς αὐτούς, εἴτε Ἀρχιερεῖς εἶναι εἴτε ἱερεῖς διά τήν σωτηρίαν τῶν προσερχομένων καί ὅσα μυστήρια τελέσουν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ μυστήρια»*** (Συμ. Θεσ. ἀπ. ιγ΄) ***«Ἕως δ᾽***

ἄν ἐπί τοῦ θρόνου τούτου καθήμεθα (πρό Συνοδικῆς καθαιρέσεως) ἕως ἄν τήν προεδρίαν ἔχωμεν, ἔχομεν τήν ἀξίαν καί τήν ἰσχύν, εἰ καί ἀνάξιοι ἐσμέν» (Χρυσ. Λογ. γ' πρός Κολασσαεῖς). *«Σφάλλουσιν μεγάλως ἐκεῖνοι οἱ ἀνόητοι ὅπου λέγουν ὅτι εἰς τούς παρόντας καιρούς ὅλοι οἱ παρά κανόνας χειροτονηθέντες ἱερωμένοι εἶναι ἐνεργείᾳ καθηρημένοι. Ἱεροκατήγορος γλῶσσα εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία τά τοιαῦτα λόγια ἀνοήτως φλυαρεῖ». (Ὑποσ. γ' Ἀποστ. Καν.).*

Ὅθεν, τόν Βρεσθένης Ματθαῖον δέν τόν καθήρεσεν καμμία Ὀρθόδοξος Σύνοδος διά νά εἶναι ἄκυροι αἱ χειροτονίαι ἐκεῖναι. Ἕως ὅτου, λοιπόν, συνέλθη Σύνοδος νά δικάση ἀντιστοίχως «ἐνεργήση» τήν ὑπόθεσιν, ἔχουν τήν ἰσχύν καί αἱ καθαιρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν τόσον εἰς τόν Αὐξέντιον ὅσον καί εἰς τούς ὑπολοίπους. Ἰσχύουν καί εἶναι τῇ ἀληθείᾳ καθηρημένοι.

Αὐτομάτως ὅμως γεννῶνται καί τά ἐρωτήματα: **Διατί τό 1950 οἱ 4 Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἡνώθησαν καί συνυπέγραψαν τήν ἐγκύκλιον ταύτην καί ἀπεκήρυξαν πάντα τά κακόδοξα φρονήματά των δέν προέβησαν εἰς Κανονικάς καί ἐγκύρους, κατά τήν Ὀρθόδοξον ὁμολογίαν Ἐπισκοπικάς χειροτονίας, ἀλλά μετ' ὀλίγον ἀπέθανον καί ἐτάφησαν; Τί ἄλλο σημαίνει ἡ ἀρνητική αὕτη στάσις τῶν τεσσάρων, παρά ἐσχάτην προδοσίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ὅλων τῶν πιστῶν ὑπέρ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας;**

Δεύτερον: **Ἀφοῦ ἀναγνωρίζουν τό σχίσμα των, διατί δέν σπεύδουν νά ἐπιστρέψουν καί ἑνωθοῦν εἰς τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τό ὁποῖον ἀπεκόπησαν ἕνεκα τῶν κακοδοξιῶν των καί τοῦ σχίσματός των; Ὄχι δέ μόνον ταῦτα, ἀλλ' ἀναιδέστατα καλοῦν τούς Ὀρθοδόξους νά ὑποταχθοῦν ποῦ; Εἰς τήν «παράταξίν» των, εἰς τό σχίσμα των!**

Οἱ τέσσαρες, λοιπόν Ἀρχιερεῖς, κατά τήν 26ην Μαΐου 1950, εἰς τήν Ὁμολογίαν τοῦ 1935, ἀφοῦ ἀπεκήρυξαν ἁπάσας τάς ἀπό τό 1937 κακοδοξίας, ἐμφανίζουν τόν ἑαυτόν των **οὐχί ὡς μετανοοῦντας καί ἐπιστρέφοντας ἐκ τοῦ σχίσματός των, εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά παραταξιακά καλοῦν τούς ὀρθοδόξους νά ὑπαχθοῦν ὑπ' αὐτούς!** Ὡστόσον ὅλο τό δόλιον τέχνασμά των ἔπεσεν εἰς τό κενόν, ἐνῶ **ἄθελά των ἀναδεικνύουν καί δι' αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου των Ὁμολογητήν τόν Σεβ. Βρεσθένης Ματθαῖον, ὁ ὁποῖος καλῶς ἐξεκίνησεν καί καλῶς ἐτερμάτισεν τόν ἀγῶνα του μέ τήν ἀπ' ἀρχῆς σταθεράν καί κρυσταλλίνην Ὁμολογίαν του, μέ ἀπόλυτον συνέπειαν καί κυρίως διά τῶν χειροτονιῶν νέων Ἀρχιερέων πρός ἐπάνδρωσιν τῆς Ἐκκλησίας καί διαφύλαξιν τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἐνῶ αὐτοί οἱ τέσσερις ἀπέθανον χωρίς νά ἀφήσουν διάδοχον Ἐπίσκοπον! Τί σημαίνει ἡ ἐγκατάλειψις αὕτη τοῦ ποιμνίου των ἄνευ ποιμένων ἀδικαιολογήτως;**

Μέ τήν ἐγκύκλιον ταύτην καθώς καί ἀπό τό ἀμέσως ἀκολουθεῖσαν δημόσιον κείμενόν του (ὅρα κατωτέρω), φαίνεται καθαρά τό ἄστατον (ἤ

μᾶλλον τό ἀχαρακτήριστον) τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου! **Καί τό σπουδαιότερον εἶναι ὅτι δέν ἐπιστρέφει εἰς τήν Ἐκκλησίαν, τήν ὁποίαν ἐβλασφήμησεν καί ἔπληξεν μέ τό θανάσιμον ἁμάρτημα τοῦ Σχίσματος, ἀλλά, ἄκουσον-ἄκουσον, καλεῖ εἰς ἕνωσιν μετ᾽ αὐτοῦ τό Σῶμα τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας!!!**

Τό 1935, ὅταν ὁ πρ. Φλωρίνης καί οἱ δύο ἕτεροι Ἐπίσκοποι ἐπέστρεψαν εἰς τήν πρό τοῦ 1924 Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἔθεσαν ἑαυτούς εἰς τήν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας καί δέν ἐζήτησαν μόνοι των νά τούς ἀναγνωρίσουν ὡς Ἐπισκόπους, ἀλλ᾽ ἀφοῦ ἐξωμολογήθησαν τήν ἁμαρτίαν των, κατεδίκασαν ἐγγράφως τό Ἡμερολογιακόν Σχίσμα καί ἐχειροθέτησαν τόν μετά τό 1924 χειροτονηθέντα Ζακύνθου Χρυσόστομον, ἐνῶ ἐν ταπεινώσει καί ἐνώπιον τοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ ὡμολόγησαν καί τήν αἰτίαν, διατί ἠκολούθησαν καί παρέμειναν εἰς τόν νεοημερολογιτισμόν ἐπί 11 ἔτη. **Ἐν προκειμένῳ ὅμως, ἐνῶ ἠρνήθησαν ὅσα διεκήρυξαν τό 1935, ἐδικαίωσαν τούς Νεοημερολογίτας μέ τά περί ἐγκύρων μυστηρίων, ἔγραψαν καί εἶπαν βλάσφημα καί *«ἀπάδοντα καί ἀντιστρατευόμενα κατά τῆς Ἐκκλησίας»*, κατεσκανδάλισαν μέ τό «δυνάμει ἤ ἐνεργείᾳ» τούς Ὀρθοδόξους καί μέ ὅλα αὐτά προεκάλεσαν τό Μέγα Σχίσμα των, νῦν ζητοῦν ἀπό τούς σκανδαλισθέντας νά τούς ἀκολουθήσουν καί νά ὑπαχθοῦν ὑπό τά ὠμοφόριά των, νά τούς ἔχουν ποιμένας καί Ἀρχιεπισκόπους, διότι, ὡς ἰσχυρίζονται, *«τό ἐπιβάλλει τό συμφέρον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος»!*** Ἰδού ὅμως τί λέγει τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον διά τούς σκανδαλισμούς: ***«... Ὅς ἄν σκανδαλίσῃ ἕναν τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικός εἰς τόν τράχηλον αὐτοῦ καί καταχριμνησθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης καί οὐαί τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι᾽ οὗ το σκάνδαλον ἔρχεται»*** **(Ματθαίου 18).**

Τό ἰδιαιτέρως ὅμως τραγικόν εἶναι ὅτι ὁ πρ. Φλωρίνης οὐδέποτε, οὐδέν ἐξ ὅσων διακηρύσσει εἰς τήν ὡς ἄνω Ἐγκύκλιον, ἐσεβάσθη καί ἐτήρησεν, καθ᾽ ὅ ἐν τῷ συνόλῳ της ἦτο σκόπιμος, ἦτο μία δολία καί ἀπατηλή πρᾶξις. Μοναδικός σκοπός του ἦτο νά ἐξαπατήσῃ καί ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν κόλπων τῆς μητρός Ἐκκλησίας τούς Γ.Ο.Χ., Κληρικούς καί Λαϊκούς καί ἀποδυναμώσῃ τοιουτοτρόπως τήν Ἱ.Σ. τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐπίστευεν δέ ὡσαύτως ὅτι θά ἠδύνατο νά ἐξαπατήσῃ καί τάς Ἱεράς Μονάς καί νά τάς σύρῃ ὀπίσω του, ὥστε νά ἐπιτύχῃ τό «γεφύρωμα» Παλαιοημερολογιτῶν καί Νεοημερολογιτῶν, ὡς εἶχεν συμφωνήσει μέ τόν Ἀρχ/πον τῆς Νεοημ/κῆς Ἐκκλησίας, Σπυρίδωνα Βλάχον!

Τά προδοτικά κατά τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῆς Γ.Ο.Ε. σχέδιά του ἀπεκαλύφθησαν πλήρως μετά ἑξάμηνον περίπου, τόν Δεκέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους, ὅτε καί εἰς τήν «Φωνήν τῆς Ὀρθοδοξίας» καί εἰς τήν ἐφημερίδα «ΒΡΑΔΥΝΗ», **δηλώνει ὅτι «ἀμυνόμενος» ὑπέγραψεν τήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1950, διότι *«ἔπρεπε κάποιος Μητροπολίτης νά ὑποκριθῇ τόν Παλαιοημερολογίτην διά νά***

οδηγήσει τούς Γ.Ο.Χ. είς τά όρια τά κανονικά» ήτοι, είς τήν «Μητέρα Εκκλησίαν», ή οποία κατά τόν πρ. Φλωρίνης ήτο ή Νεοημερολογιτική.

ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΒΡΑΔΥΝΗΝ» 11.12.1950

Μετά 8 μήνας περίπου από τήν κυκλοφορίαν τής Εγκυκλίου ταύτης ήτοι, τήν 11.12.1950, δηλαδή τό ίδιον έτος, ό ώς «πρόεδρος» υπογράφων αυτήν πρ. Φλωρίνης, έγραψε μεταξύ άλλων είς τήν εφημερίδα «ΒΡΑΔΥΝΗ» τά εξής:

«Ή διακοίνωσις τής Συνοδικής Επιτροπής διατείνεται ότι τό νέον ημερολόγιον δέν προσκρούει είς τά δόγματα καί τούς θείους Κανόνας καί τούς Ορθοδόξους θεσμούς τής Εκκλησίας. Πρός απόδειξιν ότι ό διϊσχυρισμός ούτος δέν έχεται αληθείας καί ορθότητος θεωρούμε περιττόν νά αναφέρωμεν ιδικούς μας λόγους αφού έχομεν τήν καταδίκην τού Γρηγοριανού ημερολογίου υπό Πανορθοδόξων Συνόδων ώς ανωτέρω είρηται, επί πλέον δέ καί τό πόρισμα τής εκ νομομαθών καί θεολόγων καθηγητών συσταθείσης ειδικής επί τού εκκλησιαστικού ημερολογίου Επιτροπής, αποφανθείσης ότι ή είσαγωγή τού νέου ημερολογίου έν τή Ελληνική Εκκλησία θά δημιουργήση λόγον Σχίσματος, θά καταστρέψη τήν ενότητα τής Εκκλησίας ήτις περιελήφθη είς τό σύμβολον τής πίστεως, καί θά ζημιώση μεγάλως τό εθνικόν συμφέρον.

Εντεύθεν γίνεται δήλον ότι οί υπερασπισταί τής ημερολογιακής παραδόσεως δέν ορμώνται από τυφλόν φανατισμόν καί έξ ελατηρίων προσωπικών, ώς δαιτείνεται ή ανακοίνωσις άλλ' εκ βαθείας επιγνώσεως πρός τήν ομολογίαν, ήν έδωκαν κατά τήν χειροτονίαν αυτών, ότι θά τηρήσωσιν αλώβητα καί απαραχάρακτα πάντα, όσα παρέλαβον παρά τών Αγίων Οικουμενικών Συνόδων.

Άν δέ ήμείς οί Αρχιερείς δέν εξήλθομεν αμέσως είς τόν εορτολογικόν αγώνα τούτο επράξαμεν ίνα μή γίνωμεν αίτιοι Σχίσματος άφ ενός καί άφ' ετέρου διότι ήλπίζομεν σύν τώ χρόνω καί τήν προσχώρησιν τών λοιπών Εκκλησιών είς τό νέον ημερολόγιον. Αλλ' ότε είδομεν ότι τό σχίσμα εδημιουργήθη υπό τών παλαιοημερολογιτών καί άνευ ημών καί ότι τούτο, ελλείψει ποιμαντορικής εποπτείας καί καθοδηγήσεως εξετρέπετο είς ακρότητας επί ζημία τού κύρους τής Εκκλησίας καί τού γοήτρου τής Ιεραρχίας συνεπικουρούσης καί τής διαμαρτυρίας τών κατ' ανατολάς αρχεγόνων Εκκλησιών επί τή ημερολογιακή καινοτομία τότε, αφού μάτην εξηντλήσαμε όλα τά ειρηνικά μέσα απεδύθημεν είς τόν αγώνα, ίνα καθησυχάσωμεν τήν

ὀρθόδοξον συνείδησιν ἡμῶν καί τῶν ὀπαδῶν τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου καί ἵνα προλάβωμεν περισσότερα ἔκτροπα. Καί ἐάν ἡ Μονή Κερατέας μετά πάροδον ὀλίγου χρόνου δέν ἀπεκήρυττεν ἡμᾶς ἐν ἔτει (1937) καί διετέλει ὑπό τήν δικαιοδοσίαν καί τόν ἔλεγχον ἡμῶν δέν θά ἐλάβαμνον χώραν τά ἀποκαλυφθέντα σκάνδαλα καί δέν θά ἐγίνετο ἡ ἡγεσία τῆς Μονῆς θέατρον καί ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις. Καί ἐνῶ ἡ Ἱεραρχία χάριν τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ γοήτρου αὐτῆς ἔδει νά εἰσηγηθῇ εἰς ἕνα Μητροπολίτην νά ὑποκριθῇ τόν παλαιοημερολογίτην καί νά τεθῇ ἐπί κεφαλῆς τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ὅπως συγκρατήσῃ τόν ἀγῶνα εἰς τά ὅρια τά κανονικά, μόλις ἐξῆλθον εἰς τόν ἱερόν ἀγῶνα ἰδεολόγοι Ἀρχιερεῖς ὅπως κατευθύνωσιν αὐτόν καί συγκρατήσωσιν εἰς τά πλαίσια τῶν ἱερῶν κανόνων, ράγδην ἐπέπεσαν οἱ καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς κατ᾽ αὐτῶν, προβάντες ἀμέσως ἄνευ οὐδενός εἰρηνικοῦ μέσου, ὑπό τῶν Κανόνων προβλεπομένου, εἰς τήν καθαίρεσιν αὐτῶν καί τόν πανταετῆ περιορισμόν εἰς ἀποκέντρους μονάς καί εἰς φυλακάς...

Ἐπίσης σκοπίμως διατείνεται εἰς τήν ἀνακοίνωσίν της ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή ὅτι καί ἡμεῖς οἱ πρότερον συντηρητικοί καί μετριοπαθεῖς ὑπερηκοντίσαμεν εἰς φανατισμόν τήν παράταξιν τοῦ Ματθαίου κηρύξαντες τήν κρατοῦσαν Ἱεραρχίαν σχισματικήν τά δέ μυστήρια αὐτῆς ὡς στερούμενα τῆς χάριτος μόνον καί μόνον ἵνα ὑποκατασταθῶμεν, ὡς λέγει αὕτη, εἰς τήν τεραστίαν περιουσίαν, ἥν ἡ ἀντίπαλος παράταξις διά μέσων ἀθεμίτων ἐκτήσατο, πορισμόν ποιουμένη τήν εὐσέβειαν. Οὐδέν καί τοῦ διϊσχυρισμοῦ τούτου ψευδέστερον καί ἀνακριβέστερον. Καί εἶναι μέν ἀληθές ὅτι ἡμεῖς παρ᾽ ὅλον τόν ἄγριον διωγμόν, ὅν ἐκίνησεν καθ᾽ ἡμῶν ἡ καινοτομήσασα Ἱεραρχία ἀπεφύγαμεν κατ᾽ ἀρχάς ἐκ σεβασμοῦ πρός τήν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας νά κηρύξωμεν αὐτήν ὡς Σχισματικήν δι᾽ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐγκυκλίου, ἐνῶ αὕτη ἐκήρυξεν ἡμᾶς ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΥΣ ἐπί δικαστηρίου δικάζουσα τούς ἡμετέρους Ἐπισκόπους Μεγαρίδος καί Διαυλείας ἵνα δικαιολογήσῃ τήν κατ᾽ αὐτῶν καθαιρετικήν ἀπόφασιν. Ἀλλ᾽ ὅταν εἴδομεν ὅτι ἡ διοικοῦσα Σύνοδος ἔλαβεν ἀπόφασιν νά θεωρῇ, παρά πάντα ἱερόν κανόνα καί τήν αἰωνόβιον πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἄκυρα τά μυστήρια ἡμῶν τῶν ἀκραιφνῶν ὀρθοδόξων καί χωρίς φόβον Θεοῦ νά ἐπαναλαμβάνῃ ταῦτα ἐπί καταρακώσει τοῦ κύρους τῶν μυστηρίων, τότε καί ἡμεῖς, ἐν ἀμύνῃ εὑρισκόμενοι, ἐξαπελύσαμεν τήν σχετικήν Ἐγκύκλιον πρός καθησύχασιν τῆς ἐξεργεθείσης συνειδήσεως τοῦ ποιμνίου ἡμῶν καί οὐχί πρός νοσφισμόν τῆς περιουσίας τῆς Μονῆς Κερατέας...».

Αὐτά γράφει καί κηρύσσει δημοσίως, ὁ δυστυχής πρ. Φλωρίνης! Ὁ ἴδιος ἀποκαλύπτει ὅτι ἀπό τό 1937 κι ἐντεῦθεν ἐνεργεῖ ὡς ἐγκάθετος τοῦ

Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, διό μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του, ὅπως εἶχεν δεσμευθεῖ ἐνώπιον τῶν σκοτεινῶν κέντρων, **δέν προέβη μετά τῶν ἄλλων συμπορευομένων του εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων.**

Ἀποκαλύπτεται λοιπόν ὅτι σκοπός των ἦτο νά ΜΕΙΝΗ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΠΟΙΜΑΝΤΟΣ, ἵνα διαλυθοῦν τά πρόβατα, ὡς μή ἔχοντα ποιμένα.

ΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΒΛΑΧΟΥ

Τό 1950 ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἦλθεν εἰς διαπραγματεύσεις μέ τόν Σπυρίδωνα Βλάχον, (τόν μετά τόν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον ἀρχιεπίσκοπον τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας) καί συνεφώνησαν μετ' αὐτοῦ νά διαλύσουν τήν Μονήν Κερατέας, καί κατόπιν ἥσυχοι νά «γεφυρώσουν» τό χάσμα Παλαιοημερολογιτῶν καί Νεοημερολογιτῶν. Ἀποκαλύπτων τήν συνωμοσίαν αὐτήν, εἰς τό βιβλίον του «ΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ», ὁ Σταῦρος Καραμῆτσος (συνεργάτης καί θεολογικός σύμβουλος τοῦ πρ. Φλωρίνης) γράφει:

«Κατά τόν χρόνον τῆς ἀναλήψεως τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου ὑπό τοῦ Σπυρίδωνος Βλάχου... ἔκειντο πολλά ζητήματα χρήζοντα ταχείας ἐπιλύσεως (μεταξύ τῶν ὁποίων καί τό Ἡμερολογιακόν). Ἐπεσκέφθη (σ.σ. ὁ Σπυρίδων) διά τοῦτο τόν πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον, μετά τοῦ ὁποίου συνεδέετο δι᾿ ἀδελφικῆς φιλίας... καί εἶπε εἰς αὐτόν τά ἑξῆς: «Χρυσόστομε ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἔκαμε πρίγκιπας. Πρέπει νά φροντίσωμεν νά διαλύσωμεν τήν Μονήν τῆς Κερατέας... καί κατόπιν ἡμεῖς θά εὕρωμεν τήν λύσιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος συμφώνως πρός τούς θείους καί Ἱερούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας...».

Οὕτως ἑρμηνεύονται καί οἱ Νερώνειοι Διωγμοί τοῦ 1950 κατά τῆς ἐν λόγῳ Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ «ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν» Σπυρίδων ἐνημέρωσεν τήν Σύνοδόν του καί τό Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν περί τῶν συνομιλιῶν καί συμφωνιῶν, τάς ὁποίας εἶχεν εἰς Κηφισίαν μέ τόν πρώην Φλωρίνης.

Διά τάς **διαπραγματεύσεις** αὐτάς ὁ Ὑπουργός Ἐσωτερικῶν κ. Μπακόπουλος εἰς τήν Ἐφημερίδα **«ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» τῆς 9.3.1951 δηλώνει:**

«Αἱ διεξαχθεῖσαι διαπραγματεύσεις μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Σπυρίδωνα εὐωδοῦντο καί ἔφθασαν εἰς σημεῖον νά καταλήξουν εἰς πλήρη ἀναγνώρισιν ἐκ μέρους τοῦ πρώην Φλωρίνης τῆς πλάνης του. Δυστυχῶς οἱ ἡγούμενοι τῶν Παλαιοημερολογιτῶν παλινώδησαν, ἄν καί ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία ἐξήντλησεν ὅλα τά ὅρια τῶν παραχωρήσεων. Καί τούς Ἐπισκόπους τῶν Παλαιοημερολογιτῶν θά ἀποκαθίστα σύν τῷ χρόνῳ. Καί τούς ἱερεῖς των θά

έχειροτόνει έάν ἦσαν ἄξιοι χειροτονίας κατά τούς κειμένους Νόμους, καί τά ὑπ' αὐτῶν τελεσθέντα μυστήρια καί ἱεροπραξίας θά ἀνεγνώριζεν ὡς ἐγκύρους καί οἱ Ναοί θά παρεχωροῦντο δι' ὅσους θά ἐπεθύμουν νά ἑορτάσουν κατά τό Παλαιόν Ἡμερολόγιον. Ὅλα τά ἀπεδέχθησαν τόσον ὁ πρώην Φλωρίνης, ὅσον καί οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι τῶν Παλαιοημερολογιτῶν(*) καί καθ' ἅς ἔχομεν πληροφορίας, ἐκπρόσωποι αὐτῶν διακεκριμένοι Νομικοί ἐπρόκειτο νά διατυπώσουν τό σχετικόν πρακτικόν. Δυστυχῶς, ὅπως εἶπον καί προηγουμένως, καί δι' αὐτούς καί διά τό ὅλον ζήτημα, τήν τελευταίαν στιγμήν παρενέβησαν ἀνεύθυνοι παράγοντες τῶν λαϊκῶν τάξεων, μόνον σκοπόν ἔχοντες τήν ἀνίερον ἐκμετάλλευσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν ἀφελῶν Χριστιανῶν πρός ἴδιον ὄφελος οἰκονομικόν καί ἐπηρέασαν τόν ἀσθενῆ, ὡς ἀπεδείχθη, χαρακτῆρα τοῦ πρώην Φλωρίνης, ὅστις παλινωδῶν, ἐδήλωσεν, ὅτι δέν τηρεῖ τά ὅσα ὑπεσχέθη...».

Ὁ ἴδιος ὁ Ὑπουργός ἐδήλωνεν καί τά ἑξῆς:

«Ὁ πρώην Φλωρίνης... ὑπεσχέθη νά ἐξαντλήσῃ ὅλην τήν ἐπιρροήν του διά τήν ΕΠΑΝΟΔΟΝ τῶν χριστιανῶν εἰς τούς κόλπους τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»! (σ.σ. τῆς Νεοημερολογιτικῆς).

Πάλιν καί ὁ ἴδιος ὁ πρώην Φλωρίνης, τόν Νοέμβριον τοῦ 1952 εἰς τό μακροσκελές κείμενον τῆς παραιτήσεώς του, ἔγραφεν: *«... Ἐτέθημεν ἐπί κεφαλῆς τοῦ Ἑορτολογικοῦ ἀγῶνος... ἵνα ΓΕΦΥΡΩΣΩΜΕΝ αὐτοσυγκρατοῦντες ἀφ' ἑνός τούς Παλαιοημερολογίτας ἐντός τῶν πλαισίων τῆς ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΟΣ καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐκοσμίας καί ὡριμότητος... Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀντί διά μέσων διαφωτιστικῶν καί εἰρηνικῶν νά πείσῃ τούς ἀπό τῆς Ἐκκλησίας ΑΠΟΣΧΙΣΘΕΝΤΑΣ Παλαιοημερολογίτας...».*

Θαυμᾶστε λοιπόν τόν ἐγκάθετον προδότην, ὁ ὁποῖος δέν ἐδίστασε νά παίξῃ κάθε ἐπαίσχυντον ρόλον διά νά προδώσῃ. Εἰς τό σημεῖον αὐτό προσημειώνομεν καί ὑπογραμμίζομεν ὅτι ἡ σχισματική καί βλάσφημος παράταξίς του καί τότε, ἀλλά καί μέχρι σήμερον δέν ἔπαυσε νά παίζῃ τό ἴδιο σατανικόν θέατρον καί νά πολεμῇ τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μέ τά ἀλλεπάλληλα σύγχρονα σχίσματα.

Ἀκούεις, ἀγαπητέ ἀναγνῶστα; Οἱ «Παλαιοημερολογῖται» ἀπεσχίσθησαν, ὄχι οἱ Νεοημερολογῖται! Αὐτή εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία τοῦ πρ. Φλωρίνης μετά τήν ἐγκύκλιον τοῦ 1950 καί οὐσιαστικῶς ἀπό τό 1937!

(*) Ἐννοεῖ τούς μετά τοῦ πρ. Φλωρίνης συμπορευομένους Χατζῆ, Λιώσην καί Βαρυκόπουλον. Αὐτή ἦτο ἡ συνέπεια τῆς ὁμολογίας των!!!

ΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΛΥΣΙΝ ΤΟΥ «ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ»

Προκειμένου νά ὑπαγάγη τούς Γ.Ο.Χ. εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν, ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος συνέλαβεν καί διετύπωσεν σειράν προτάσεων. Παραθέτομεν κατωτέρω τό κείμενον τῶν προτάσεών του.

«ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΠΩΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΘΗ ΤΟ ΠΑΛΑΙΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

1) Οἱ Ἀρχιερεῖς οἱ Παλαιοημετολογῖται νά μνημονεύουν τήν Ἱεράν Σύνοδον, οἱ δέ Ἱερεῖς των νά μνημονεύουν αὐτούς, ὡς καί μέχρι σήμερον.

2) Οἱ Ἱεροί Ναοί τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νά λογοδοτοῦν εἰς ἕναν Ἔξαρχον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, αὐτός δέ εἰς ἕνα κρατικόν πρόσωπον τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Ἐκκλησίας καί τό κρατικόν πρόσωπον εἰς τήν Ἐκκλησίαν, διά νά φαίνεται ἀρχικῶς, ὅτι ὁ Παλαιοημερολογίτης ἔχει νά κάμη μόνον μέ τό κράτος καί οὐχί μέ τήν Ἐκκλησίαν. Αἱ δέ εἰσπράξεις νά συγκεντρώνωνται εἰς τήν Ἀρχιεπισκοπήν Ἀθηνῶν, ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

3) Οἱ Ἱερεῖς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ν' ἀναγνωρισθοῦν μόνον οἱ κανονικοί, (ὅσοι δηλαδή ἐχειροτονήθησαν μέ τό νέον ἡμερολόγιον καί ὑπό κανονονικοῦ Ἀρχιερέως).

4) Οἱ χειροτονηθέντες παρά τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, ὅσοι εἶναι ἔγγαμοι, νά τούς ἀνεχθῶμεν ὑπό τύπον προσωρινότητος, διότι αὐτοί, ὡς μή ἀντιδραστικοί τακτοποιοῦνται εὐκόλως.

5) Ἅπαντες οἱ Ἱερομόναχοι, μοναχοί καί μοναχαί νά περιορισθοῦν ἀμέσως εἰς τάς Μονάς των ὑπό τήν ἐπιτήρησιν τῆς ἀστυνομίας. Οἱ δέ Ἁγιορεῖται νά περιορισθοῦν ἀμέσως εἰς Ἅγιον Ὄρος, διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ἐμφυτεύουν τόν φανατισμόν εἰς τούς παλαιοημερολογίτας. Θά ἐξέρχωνται δέ τῶν Μονῶν μόνον μοναχοί ἤ μοναχαί (οὐδέποτε δέ Ἱερομόναχοι) διά ὑλικάς ὑπηρεσίας τῶν Μονῶν, τῇ ἐγγράφῳ πάντοτε ἀδείᾳ τοῦ Ἐξάρχου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

6) Αἱ μικραί μοναί νά διαλυθοῦν ἤ νά περιορισθοῦν οἱ μοναχοί ἤ μοναχαί των εἰς δύο τρεῖς μεγάλας τοιαύτας, αἵτινες νά τελοῦν ὑπό τόν ἔλεγχον τοῦ Ἐξάρχου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

7) Νά ἐπιδιωχθῆ καί πάλιν συνεννόησις μετά τῶν Φλωρίνης, Λιώση καί Χατζῆ μέ τήν ὑπόσχεσιν, ὅτι θά ἀποκατασταθοῦν ὡς βοηθοί Ἐπίσκοποι κάπου ἄν βεβαίως τοῦτο τό ἐγκρίνη ἡ Ἐκκλησία.

8) Ἅπαντα τά ἀνωτέρω νά διατυπωθοῦν καί κοινοποιηθοῦν εἰς ὅλας τάς Ἀστυνομικάς Ἀρχάς τοῦ Κράτους καί τούς Ἀρχιερεῖς δι' Ἐγκυκλίων τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων.

9) Εἰς τόν Ἔξαρχον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νά δοθῆ ἔγγραφον ἀπόρρητον καί ἐκ μέρους τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν πρός τούς Ἱεράρχας τῆς Ἑλλάδος καί ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Χωροφυλακῆς καί Ἀστυνομίας Πόλεων πρός ἁπάσας τάς Ἀστυνομικάς Ἀρχάς τοῦ Κράτους, ἵνα τόν βοηθήσουν οἱ ἀνωτέρω εἰς τό ἔργον του.

10) Ὅσοι ἐκ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν παλαιοημερολογιτικῶν Ναῶν δυστροποῦν οἱ Ναοί των νά κλείνωνται ἀμέσως.

11) Ἐκ μέρους τοῦ Ἐξάρχου νά γίνεται συγκέντρωσις τοῦ Κλήρου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καί Κατήχησις, ὅτι τό ζήτημα τό παλαιοημερολογιτικόν δέν εἶναι δογματικόν καί δυνάμεθα νά δεχθῶμεν τό μνημόσυνον τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιερέως.

12) Ὅσοι θά χειροτονῶνται Κληρικοί νά ἔχουν τά προσόντα, ὅπως καί οἱ Νεοημερολογῖται Κληρικοί.

13) Νά γραφοῦν βιβλία κατάλληλα πρός διαφωτισμόν τοῦ πληρώματος, ὅτι τό ζήτημα δέν εἶναι δογματικόν καί δέν βλάπτει νά δεχθῶμεν τό μνημόσυνον τοῦ Κανονικοῦ Μητροπολίτου.

14) Νά γίνῃ ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ Κλήρου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν διά τῶν ἰδίων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καί νά ἐφαρμοσθοῦν αἱ ἀποφάσεις των ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας.

15) Νά ὑφίσταται ὁ διωγμός, ἵνα δυνηθῶμεν οἱ δεχόμενοι τήν λύσιν ταύτην νά πείσωμεν τούς ἰδιοκτήτας τῶν Ναῶν Ἱερεῖς καί Λαϊκούς νά δεχθοῦν τήν λύσιν ταύτην.

Μέ τά μέτρα ταῦτα ἔχω τήν πεποίθησιν, ὅτι ἐντός 6 μηνῶν ἤ τό πολύ πολύ ἑνός ἔτους θά εἰσέλθῃ καί τό παλαιοημερολογιτικόν ζήτημα εἰς τήν κανονικήν του τροχιάν, διότι καί Ἀρχιερεῖς θά ὑποκύψουν καί Ἱερεῖς καί Λαός, ὁπότε ἀρχικῶς θά ὑπάρχῃ ὁ παλαιοημερολογιτισμός ὑπό τήν διοίκησιν πάντοτε τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἔστω καί καμουφλαρισμένα, ἀργότερα δέ θά ἐκλείψῃ τελείως, διότι οἱ ἔγγαμοι Ἱερεῖς, δέν ἔχουν ποτέ τόν φανατισμόν τῶν Μοναχῶν.

Ἐκτός ὅμως τούτου, ὅταν ὑπάρχῃ ἡ μυστική αὐτή συμφωνία ἀρχικῶς μεταξύ Ἐκκλησίας καί Παλαιοημερολογιτισμοῦ, δέν θά δυνηθῆ οὐδεμία ἀπολύτως Κυβέρνησις νά ἐπέμβῃ ὑπέρ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν μονομερῶς καί νά τούς δώσῃ ἐλευθερίαν, διότι θά ἐπέμβῃ ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία καί θά εἴπῃ εἰς τόν Πρωθυπουργόν καί ἁρμόδιον Ὑπουργόν, αὐτή ἡ συμφωνία ὑπάρχει καί πρέπει νά τηρηθῆ ἵνα προϊόντος τοῦ χρόνου τακτοποιηθῆ ὁριστικῶς τό ζήτημα. Καί τότε, ὅταν οἱ Παλαιοημερολογῖται αἱ ἀρνούμενοι νά συμμορφωθοῦν ἴδουν, ὅτι καμμία Κυβέρνησις δέν τούς ὑποστηρίζει ἀσφαλῶς θά ὑποκύψουν.

Τελικῶς ἔχω τήν πεποίθησιν, ὅτι ἵνα ἐπιτύχουν πάντα τ' ἀνωτέρω, θά ἐπιτύχουν μόνον διά πρόσωπον προερχομένων ἐκ τοῦ Παλαιοημερολογιτισμοῦ καί μέ τήν δέουσαν ἐξουσίαν.

Διά τήν ἐφαρμογήν τῶν ἀνωτέρω δέον νά γίνῃ μεγίστη προσπάθεια, ἥτις εἶμαι βέβαιος, ὅτι θ' ἀποφέρῃ ἀγλαούς καρπούς». (Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος)(*).

* * *

Προφανῶς ἔχει σκοτισθεῖ παντελῶς διό ἔφθασεν εἰς αὐτό τό σημεῖον τῆς φρίκης! Δέν νομίζομεν ὅτι ἄφησεν κάποια περιθώρια περαιτέρω πτώσεως καί εὐτελισμοῦ. Οὔτε Μασόνοι, οὔτε Οἰκουμενισταί, οὔτε οἱ πάσης φύσεως Σχισματοαιρετικοί ἐτόλμησαν αὐτά, τά ὁποῖα ἐτόλμησεν ὁ πρ. Φλωρίνης!...

Εἶναι σαφέστατος ὡς πρός τήν «λύσιν τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ», τήν ὁποίαν σταθερῶς προτείνει ἀπό τό τέλος τοῦ 1950! **Οἱ Παλαιοημερολογῖται ἱερεῖς νά μνημονεύουν τόν πρώην Φλωρίνης καί αὐτός νά μνημονεύῃ τήν Νεοημερολογιτικήν Σύνοδον, ὥστε νά μή γίνεται πολύ αἰσθητή ἡ ὑπαγωγή καί ἀντιδροῦν αἱ «Παλαιοημερολογῖται»!!! Ποῖον τό συμπέρασμα καί ἀπό τά ἀνωτέρω; Ὅτι ὁ πρώην Φλωρίνης διά μίαν ἀκόμη φοράν ἀποδεικνύει τήν ἱκανότητά του εἰς τό ὑποκρίνεσθαι, ἀλλά καί ἀποκαλύπτει ἑαυτόν ἔσχατον προδότην τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας!**

Ὠστόσον δέον νά σημειωθῇ ὅτι καί αἱ ἀνωτέρω προτάσεις του δέν ἐγένοντο δεκταί, διότι ὁ Σπυρίδων Βλάχος, ἐν τῇ ἀφροσύνῃ του ἴσως, δέν ἐδέχθη τήν λύσιν αὐτήν διά τούς ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον εἰς τήν ἐπαρχίαν του, διότι εἶχεν τήν ἀπαίτησιν νά μνημονεύουν ἀπ' εὐθείας τόν ἴδιον.

Ἰδού τί ἀκριβῶς ἔγραφεν ἡ Π.Θ.Ε.Ο.Κ., (δημοσιογραφικόν ὄργανον τοῦ πρ. Φλωρίνης) μετά τήν μή ἀποδοχήν τῶν καθαρῶς Σατανικῶν προτάσεών του καί τήν ἀποτυχίαν τῶν διαπραγματεύσεων:

«Ἡ δευτέρα αἰτία τῆς ἀποτυχίας εἶναι ἡ περίεργος καί ἀψυχολόγητος σπουδή τῶν ἁρμοδίων νά ἐκβιάσουν μίαν οἱανδήποτε λύσιν. Οὕτω ἐπρότειναν, ὅπως ἐντός τριῶν ἤ ἕξ μηνῶν οἱ Παλαιοημερολογῖται ἀποδεχθῶσιν τήν μνημόνευσιν ἐπ' Ἐκκλησίαις τοῦ Νεοημερολογίτου Μητροπολίτου. Ἀφήνομεν ὅλους τούς ἄλλους λόγους πού κατέστησαν προβληματικήν τήν ἀποδοχήν τῆς προτάσεως αὐτῆς καί ἐρωτῶμεν τόν Ἑλληνικόν λαόν. Πῶς ἦτο δυνατόν νά μεταβληθοῦν αἱ ψυχολογικαί προϋποθέσεις τόσον συντόμως, ὥστε ὁ παλαιοημερολογίτης, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐθεώρει ἐκ τῶν πραγμάτων ἐχθρόν του καί διώκτην του τόν Μητροπολίτην, ἀπό τόν ὁποῖον πολλά ὑπέφερε, νά δεχθῇ νά τόν θεωρῇ προϊστάμενόν του καί φίλον του; Ἡμεῖς

(*) Αἱ προτάσεις αὗται ἐμελετήθησαν καί ἀπό τήν Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἐνῶ καί ὁ Χριστόδουλος ἀσχολεῖται εἰς τήν Διατριβήν του, ἀσχέτως ἐάν τελικῶς δέν ἔγιναν ἀποδεικταί.

τοὐλάχιστον δέν ἀνεκαλύψαμεν μίαν τοιαύτην μαγικήν ῥάβδον, ματαίως ἐζητήσαμεν πίστωσιν χρόνου». ('Ανακοινωθέν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., 'Εθνικός Κῆρυξ, 9.3.1951).

ΚΑΙ ΑΛΛΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ

Ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ τῶν προτάσεών του, ἰδού τί ἀναφέρει καί ὁ μεγάλος πολέμιος τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ ἐκλιπών Ἀρχ/πος τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης εἰς τήν Διδακτορικήν του διατριβήν, ἔνθα προτείνει 11 «λύσεις» ἐπί τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ. Ἡ 4η «λύσις» ἔχει ὡς ἑξῆς: ***«Διοικητική ὑπαγωγή παλαιοημερολογιτικοῦ κλήρου καί λαοῦ εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπό κανονικόν παλαιοημερολογίτην Ἐπίσκοπον ἔχοντα τήν ἀναφοράν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».***

Τήν λύσιν ταύτην φέρεται, κατά προφορικάς ἐγκύρους μαρτυρίας, ἐπιδιώξας ἐν ἔτει 1951 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων ἐλθών πρός τοῦτο εἰς διαπραγματεύσεις μετά τοῦ «πρ. Φλωρίνης» Χρυσοστόμου, πνευματικοῦ ἡγέτου τῆς μείζονος παρατάξεως τῶν ἐν Ἑλλάδι παλαιοημερολογιτῶν. Εἰδικώτερον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων ἐφέρετο διατεθειμένος ὅπως εἰσηγηθῇ ἐπί Συνόδου τήν ἀναγνώρισιν τοῦ ἱεράρχου τούτου ὡς τακτικοῦ καί ἰσοτίμου μέλους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἐμπεπιστευμένου τήν πνευματικήν ἡγεσίαν καί καθοδήγησιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἐπιτελούντων τά τῆς λατρείας αὐτῶν κατά τό παλαιοημερολογιτικόν ἡμερολόγιον. Ἡ λύσις αὕτη, μή εὐνοηθεῖσα τότε ὑπό τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἠδύνατο οὐχ' ἧττον νά συμβάλληται θετικῶς εἰς τήν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος, διότι θά ἦρεν ἐκ μέσου τό σχίσμα καί θά ἀποκαθίστα κανονικῶς τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Καί ναί μέν ἡ λύσις αὕτη προϋπέθετε τήν διατήρησιν ἐντός τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς παλαιοημερολογιτικῆς μειονότητος, ἀλλά τοῦτο οὐδόλως ἠδύνατο νά παραβλάψῃ τήν ἐκκλησιαστικήν ἑνότητα, ἐνῷ ἀντιθέτως θά ἐτόνιζεν ἐπί μᾶλλον, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς διαφορᾶς, τό εὐρύ πνεῦμα ὑφ' οὗτινος διαπνέεται ἀείποτε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία.

Κατά τάς σχετικάς πληροφορίας ἡμῶν ἡ πρότασις γενικῶς αὕτη προσέκρουσεν εἰς τό θέμα τοῦ «μνημοσύνου» τοῦ Ἐπισκόπου, διότι ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων ἔταξεν ὡς ἀπαράβατον ὅρον τήν μνημόνευσιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν ταῖς ὑπό τῶν ἐν Ἀθήναις παλαιοημερολογιτῶν τελουμέναις Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις. Τήν πρότασιν ταύτην δέν ἐδέχθησαν τότε οἱ παλαιοημερολογῖται ἐμμείναντες εἰς τήν ἀπόφασιν αὐτῶν ὅπως μνημονεύωσι τῶν ἰδίων αὐτῶν «Ἐπισκόπων». Ἀγνοοῦντες ἴσως οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» τάς προσπαθείας αἵτινες κατεβλήθησαν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας πρός τήν κατεύθυνσιν τῆς ἐπιτεύξεως μιᾶς συμφωνίας ἐπί τῆς προτάσεως ταύτης, κατεμέμφοντο ἐν ἔτει 1955 τῶν ταγῶν αὐτῆς διά τήν ἥν εἶχον τηρήσει ἔναντι τοῦ «πρ. Φλωρίνης» στάσιν, τονίζοντες ὅτι ἡ Ἐκκλησία «ἔπρεπε νά τόν εἶχε περιβάλει μέ κάποιο κῦρος καί νά τοῦ ἀνεγνώριζε κάποιαν ἐξουσίαν· τότε

ἀσφαλῶς καί τό ἐπικίνδυνον χάσμα μεταξύ παλαιοημερολογιτῶν καί κρατούσης Ἐκκλησίας δέν θά διηνοίγετο καί αἱ ἐγκληματικαί ἀκρότητες τῶν παρανόμων χειροτονιῶν δέν θά ἀπετολμῶντο...

Ἐν τούτοις καί παρά τήν ἀποτυχοῦσαν προσπάθειαν υἱοθετήσεως τῆς λύσεως ταύτης, ἡ πρότασις ἐπανελήφθη ἔκτοτε δίς. Οὕτως ἐν ἔτει 1957 ἐγένετο βολιδοσκόπησις ὑπό Ὑπουργοῦ φίλου τῆς παρατάξεως τῆς «πρ. Φλωρίνης» ἐάν θά ἐδέχετο ἡ παράταξις αὕτη νά μνημονεύῃ τοῦ οἰκείου κανονικοῦ Μητροπολίτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς προτάσεως ταύτης ἀπορριφθείσης ὡς ἀπαραδέκτου. Ἐν ἔτει δέ 1963 δι᾽ ὑπομνήματος πρός τήν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁμάς λαϊκῶν παλαιοημερολογιτῶν καί μή, ὑπέδειξαν ὡς μόνην λύσιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος, τήν διοικητικήν ἐξάρτησιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ κλήρου ἀπό τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας διά μέσου Ἱεράρχου ἐκ τῶν παλαιοημερολογιτῶν προερχομένου καί εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον ὑπαγομένου. «Εἰς τί ἄραγε —παρετήρουν— θά ἔβλαπτεν ἡ παρουσία ὁμόφρονος, ὁμορρύθμου, ὁμοτρόπου πρός τό (παλαιοημερολογιτικόν) ποίμνιον Κλήρου, ἐφ᾽ ὅσον οὗτος ὁ Κλῆρος θά ἐξηρτᾶτο διοικητικῶς κατ᾽ ἔμμεσον τρόπον ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας; ἰδού ὅτι ἡ παπική Ἐκκλησία, πλέον εὐέλικτος ψυχολογικῶς ἀναγνωρίζει ὡς αὐτοφανές τό δικαίωμα εἰς τάς διαφόρους ἐκκλησιαστικάς ὁμάδας, νά ἔχωσιν ὁμόφρονα καί ὁμόρρυθμον Κλῆρον, περιοριζομένη μόνον εἰς τήν διοικητικήν ὑπ᾽ Αὐτήν ὑπαγωγήν». Καί προσέθετον: «Διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ καί ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν παλαιοημερολογιτῶν πρός τήν Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν θά διασφαλισθῇ, ἀλλά καί μία ἀταξία θά ἀποφευχθῇ, τοῦ διπλοῦ δηλονότι ἑορτασμοῦ τῶν αὐτῶν κατ᾽ ἐνιαυτόν ἑορτῶν ὑπό κληρικῶν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, ὑποχρεωμένων νά ἐξυπηρετῶσιν ἀνθρώπους ξένους πρός τό φρόνημα καί τάς πεποιθήσεις των». Ὑπεδείκνυον δ᾽ ἐν συνεχείᾳ τό ὑπ᾽ αὐτῶν ἐπιλεγέν πρόσωπον φέρον «κατ᾽ ἀνεκτικήν ἔστω ἀναγνώρισιν» τό ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου, ὅπερ ἐκρίνετο ὑπ᾽ αὐτῶν κατάλληλον ἵνα ἀναλάβῃ τόν ῥόλον τοῦτον. Τό Ὑπόμνημα τοῦτο πρωτοκολληθέν, παρέμεινεν ἀνενέργητον ἐν τοῖς Ἀρχείοις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παρά τά θετικά στοιχεῖα, ἅτινα περιεῖχεν, ἰδίᾳ ἐν συναφείᾳ πρός τήν μέχρι τοῦ ἔτους ἐκείνου διαμεμορφωμένην ἐντός τῶν κόλπων τοῦ παλαιοημερολογιτισμοῦ κατάστασιν...».

Ο ΠΡΩΗΝ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΠΑΡΑΙΤΕΙΤΑΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΤΟΥ

Ἀφοῦ λοιπόν καί αἱ προεκτεθεῖσαι εὐνοϊκαί προτάσεις τοῦ πρ. Φλωρίνης δέν ἐγένοντο δεκταί, κατόπιν οὗτος, μέσῳ τοῦ «Μητροπολίτου» Μυτιλήνης, (εἰς τήν ἐπαρχίαν τοῦ ὁποίου ἦτο ἐξόριστος), δηλοῖ μετάνοιαν καί ζητεῖ τήν συγγνώμην τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας. Δι' αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς ὁ πρ. Φλωρίνης ἐπέτυχεν πάλιν τήν ἐπιστροφήν του ἐκ τῆς ἐξορίας εἰς τάς Ἀθήνας. Ἐπιστρέψας, τήν 3.11.1952 ὁμοῦ μετά τῶν δύο ἄλ-

λων ἀρχιερέων Λιώση καί Χατζῆ, ἀποφασίζουν καί παραιτοῦνται τῶν ποιμαντορικῶν καθηκόντων, ἀφοῦ δέν κατώρθωσαν νά γεφυρώσουν τό χάσμα μεταξύ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας καί τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν». Ἄς ἴδωμεν ὅμως καί αὐτό τό ἱστορικόν κείμενον τῆς Παραιτήσεως:

«ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Ἀρχιερεῖς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος καί Ἐπίσκοπος Διαυλείας Πολύκαρπος, συνελθόντες εἰς σύσκεψιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου κειμένη ἐν Ἀθήναις καί ἐπί τῆς ὁδοῦ Κρίσης 24 τῇ 3η Νοεμβρίου 1952 καί ἀνασκοπήσαντες τήν γενικήν κατάστασιν τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος μετ' ἀνταλλαγήν σκέψεων καί γνωμῶν, κατελήξαμεν ὁμοφώνως καί ἐν πλήρει καί ἀνεπηρεάστῳ συνειδήσει εἰς τήν ἑπομένην ἀπόφασιν:

Ἐν πρώτοις διατρανοῦμεν τήν βαθεῖαν συναίσθησιν ἡμῶν ὅτι αἰτία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως δέν εἴμεθα ἡμεῖς ἀλλ' οἱ εἰσαγαγόντες εἰς τήν Ὀρθόδοξον θείαν Λατρείαν μονομερῶς καί ἄνευ τῆς γνώμης τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς Σύνοδον συνερχομένων καί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀποφαινομένων κατά τά θέσμια τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τό ὑπό Πανορθοδόξων Συνόδων (1583 καί 1593) καταδεδικασμένον ἐπί Ἱερεμίου τοῦ Β΄ Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου ἡ εὐάριθμος κατ' ἀρχάς μερίς καί εἶτα πολυπληθής Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων οἵτινες διά λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἠρνήθησαν νά ἀποδεχθοῦν τό νέον Ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον καί ἀπετέλεσαν <u>ἰδίαν θρησκευτικήν Κοινωνίαν</u> ἀνεξάρτητον ἀπό τήν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Δεύτερον, ἐπειδή ἔχομεν βαθεῖαν τήν ἐπίγνωσιν ὅτι ἐξήλθομεν ἡμεῖς εἰς τόν Παλαιοεορτολογικόν ἀγῶνα, μετά ἕνδεκα περίπου ἔτη ἀπό τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως ἐκ σεβασμοῦ πρός τήν πολιάν καί σεβαστήν παράδοσιν τοῦ ἑορτολογίου ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου <u>ἵνα πρός τό συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας θέσωμεν ἕν τέρμα εἰς τά ἔκτροπα εἰς ἅ ἡ θρησκευτική Κοινότης τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἐλλείψει Θρησκευτικῶν Ἡγετῶν μέ Θεολογικήν μόρφωσιν καί Κανονικήν συγκρότησιν, προέβαινον εἰς βάρος τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας.</u>

<u>Τρίτον ἐπειδή ἔχομεν τήν συναίσθησιν ὅτι ἐτέθημεν ἐπί κεφαλῆς τοῦ ἑορτολογικοῦ ἀγῶνος οὐχί ἵνα εὐρύνωμεν τό χάσμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως, ἀλλ' ἵνα γεφυρώσωμεν αὐτοσυγκρατοῦντες ἀφ' ἑνός τούς παλαιοημερολογίτας ἐντός τοῦ πλαισίου τῆς κανονικότητος καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐκοσμίας καί νομιμότητος καί ἀφ' ἑτέρου δίδοντας ἀφορμήν εἰς τήν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρός ἀναθεώρησιν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας.</u>

Τέταρτον ἐπειδή ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀντί διά μέσων διαφωτιστικῶν καί εἰρηνικῶν νά πείσῃ τούς ἀπό τῆς Ἐκκλησίας, ἀποσχισθέντας παλαιοημερολογίτας καί εἰς τούς κόλπους αὐτῆς νά προσελκύσῃ ἀπ᾽ ἐναντίας ἐκήρυξεν ἄγριον καί ἀπεινῆ διωγμόν κατ᾽ αὐτῶν ἐκθέσασα οὕτω εἰς τά ὄμματα τοῦ Ὀρθόδοξου καί ξένου κόσμου τό κῦρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τό φιλελεύθερον πνεῦμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ πρός μεγίστην ἐκκλησιαστικήν καί ἐθνικήν ζημίαν.

Πέμπτον, ἐπειδή ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας ἀντί νά ἐπωφεληθῇ τῆς ἐξόδου ἡμῶν τῶν Ἀρχιερέων εἰς τόν ἑορτολογικόν ἀγῶνα καί ἐπιδιώξῃ δι᾽ ἡμῶν τήν ὑπό πάντων ποθουμένην ἄρσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης διαιρέσεως, πάντως ἐντός τοῦ πλαισίου τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Παραδόσεων ὡς ἡμεῖς ἐπανειλημμένως δι᾽ ὑπομνημάτων ἐζητήσαμεν, οὐ μόνον αὕτη ἀπηξίωσεν ἡμᾶς ἀπαντήσεως ἀλλά καί ἐφήρμοσεν τά ἀντιχριστιανικά καί ἀντισυνταγματικά μέτρα τοῦ ἀπηνοῦς διωγμοῦ καί καθ᾽ ἡμῶν χρησιμοποιήσασα ὡς ἀφορμήν τά ἔκτροπα τῆς Μονῆς Κερατέας πρός ἥν ἡμεῖς καί οἱ ὀπαδοί ἡμῶν ἀπό τοῦ ἔτους 1936 οὐδεμίαν σχέσιν καί ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν εἴχομεν ὡς τοῦτο ἦτο γνωστόν εἰς Αὐτήν.

Ἕκτον, ἐπειδή καί αἱ ἑκάστοτε Κυβερνήσεις ἀντί πρός τό συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας νά συστήσουν καί ἐν ἀρνήσει νά ἐπιβάλουν εἰς τήν Ἱεραρχίαν τήν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς εἶχον καί ἔχουν καθῆκον καί δικαίωμα παρεχόμενον εἰς αὐτάς ὑπό τοῦ Νόμου καθ᾽ ὅν ἡ ἐγκαθίδρυσις τῶν Συνοδικῶν Ἀρχῶν καί ὁ ἔλεγχος τῶν πράξεων αὐτῶν ὑπάγεται εἰς τό Ὑπουργεῖον τῶν θρησκευμάτων ἀπ᾽ ἐναντίας υἱοθέτησαν καί αὗται ἄνευ οὐδενός Κυβερνητικοῦ ἐλέγχου τάς ἀντικανονικάς καί ἀντισυνταγματικάς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας καί βιαίως ταύτας ἐξετέλεσαν.

Ἕβδομον, ἐπειδή οἱ ἀντιχριστιανικοί καί ἀντισυνταγματικοί οὗτοι διωγμοί κατά τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐξακολουθοῦν εἰσέτι πρός διασυρμόν καί καταρράκωσιν τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας καί δέν ἐπιθυμοῦμεν νά καταστῶμεν καί ἡμεῖς ὡς Ἱεράρχαι καί ἀκραιφνεῖς Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες συνυπεύθυνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἱστορίας παρέχοντες καί ἡμεῖς ὡς ἐνασμενίζονται νά διϊσχυρίζωνται αἱ ὑπεύθυνοι αὗται Ἀρχαί τήν ἀφορμήν τοῦ ἐπαράτου τούτου διωγμοῦ ἐλάβομεν τήν ἑπομένην ἀπόφασιν ἀφίνοντες ἀκεραίαν τήν εὐθύνην τῶν συμβησομένων εἴς τε τήν Ἐκκλησίαν καί τήν Πολιτείαν.

Δι᾽ ὅλους τούς ὡς ἄνω λόγους δηλοῦμεν ὅτι παραιτούμεθα τοῦ λοιποῦ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας καί τῆς Ποιμαντορικῆς κηδεμονίας ἐπί τοῦ ποιμνίου ἡμῶν οὐχί ὅμως καί τῆς Ἀρχιερωσύνης καί τῆς πίστεως πρός τήν Παράδοσιν τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἥν θά τηρήσωμεν ἀπαρεγκλίτως ὑπέρ ἡμῶν ὡς ἀτόμων μέχρι τῆς ὁριστικῆς καί τελεσιδίκου λύσεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ὑπό Πανορθοδόξου Συνόδου.

Ἐν τέλει συνιστῶμεν καί παραγγέλλομεν πάντας τούς ἐφημερίους τοῦ τέως ποιμνίου ἡμῶν ὅπως παύσωσι τοῦ λοιποῦ νά μνημονεύωσιν ἐπ' Ἐκκλησίᾳ κατά τάς θρησκευτικάς ἱεροτελεστίας καθ' ἅ κελεύουσιν οἱ Ἱεροί Κανόνες τοῦ ὀνόματος ἡμῶν παραιτηθέντων τῆς Ποιμαντορικῆς ἡμῶν Ἀρχῆς καί Ἐξουσίας ἐπί τῶν ἀκολουθούντων τό Πάτριον Ἑορτολόγιον.

Σφραγίζομεν τό παρόν Πρακτικόν τῆς παραιτήσεως ἡμῶν διά μιᾶς ἐνθέρμου καί ὑποκαρδίου εὐχῆς ὅπως Κύριος ὁ Θεός ὁ ἄνωθεν ἐπισκοπῶν καί προστατεύων τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν φωτίσῃ τούς Ἄρχοντας καί Ταγούς τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας πρός ἕνωσιν πάντων τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων καί τῶν Ὀρθοδόξων Θεσμῶν ἵνα ἅπασαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καί οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί μιᾷ ψυχῇ καί καρδίᾳ ταυτοχρόνως καί ὁμοιομόρφως δοξάζωμεν τό Πάντιμον καί μεγαλοπρεπές ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἀμήν.

Οἱ Ἀρχιερεῖς, † Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος,
† Ὁ Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος, † Ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος»

Μετά τήν δημοσίευσιν τῆς Παραιτήσεως τῶν τριῶν Ἀρχιερέων ἀκολουθεῖ ὑπό τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας ἡ διαδικασία ἀναγνωρίσεως τῶν παραιτηθέντων καί ἡ τοποθέτησις αὐτῶν εἰς τούς ἀπό τόσα ἔτη ἀπωλεσθέντας θρόνους των καί ἡ ἔνταξίς των εἰς τό μισθολόγιον καί ἐπί πλέον καί ἡ χορήγησις τῶν καθυστερημένων ἀποδοχῶν.

Καί οἱ μέν δύο ἀπό τούς τρεῖς Ἀρχιερεῖς, Λιώσης καί Χατζῆς, οἱ ὁποῖοι ὑπέγραψαν τήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1950, κατώρθωσαν καί ἀπήλαυσαν τούς ἀπό τόσα ἔτη ἀποστερηθέντας νεοημερολογιτικούς θρόνους των, ὁ δέ Βαρυκόπουλος δέν ἐπρόλαβε, διότι ἀπῆλθεν τῶν ὧδε (1951), εὑρισκόμενος ἐν τῷ σχίσματι τοῦ πρώην Φλωρίνης. Καί ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, δέν ἐπέτυχεν καί αὐτός νά ἀπολαύσῃ τόν θρόνον του εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν, τόν ὁποῖον τοῦ ὑπεσχέθη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων, οὔτε τό μισθολόγιον καί τάς καθυστερημένας ἀπό τόσα ἔτη χρηματικάς ἀποδοχάς, ἅς μέμνηται εἰς τό βιβλίον του «ΑΓΩΝΙΑ» ὁ κ. Σταῦρος Καραμῆτσος, διότι παρενέβησαν λαϊκοί παράγοντες (ὁ κ. Καραμῆτσος, ὁ κ. Μπατιστᾶτος κ.ἄ.), καί τόν ἠμπόδισαν. Τόν ἐξηνάγκασαν δέ νά ἀνακαλέσῃ τήν παραίτησίν του δι' ἑτέρου ἐγγράφου. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν καί πάλιν τά λόγια τοῦ Ὑπουργοῦ Μπακοπούλου, διά τάς διαπραγματεύσεις τοῦ 1951: ***«...Τήν τελευταίαν στιγμήν παρενέβησαν παράγοντες ἐκ τῶν λαϊκῶν τάξεων καί ἐπηρέασαν τόν ἀσθενῆ χαρακτῆρα τοῦ πρώην Φλωρίνης, ὅστις παλινωδῶν, ἐδήλωσεν ὅτι δέν τηρεῖ τά ὅσα ὑπεσχέθη...».***

Ο ΠΡΩΗΝ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΑΝΑΚΑΛΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΝ ΤΟΥ

Εἰς τό σημεῖον αὐτό πρέπει νά ἀναζητήσωμεν καί τόν κύριον λόγον, διά τόν ὁποῖον ὁ πρώην Φλωρίνης δέν ἐνέμεινεν εἰς τήν παραίτησίν του καί τήν ἀνεκάλεσεν. Ἰδού τί γράφει εἰς τήν «Φωνήν τῆς Ὀρθοδοξίας», ὡς ἀπάντησιν ἐπί ἑνός ἄρθρου τοῦ περιοδικοῦ **«ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ»** τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως, τό ὁποῖον τόν παρώθει νά ἀκολουθήση καί αὐτός τά ἴχνη τῶν δύο ἄλλων Ἐπισκόπων καί νά ἐπανέλθη εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν: ***«Δέν ἐπιστρέφω (λέγει εἰς τό νέον Ἡμερολόγιον) καί τοῦτο, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὁ ὑπό τήν ἐμήν Κηδεμονίαν διατελῶν καί συγκρατούμενος εἰς τά πλαίσια τῶν Κανόνων καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπείας καί νομιμότητος Παλαιοημερολογιτικός κόσμος, θά μείνῃ καί πάλιν πιστός εἰς τό ἐκ παραδόσεως ἡμερολογιακόν καθεστώς, ὅπως ἔμεινεν καί μετά τήν λιποταξίαν ἐκ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἀγῶνος τῶν Ἀρχιερέων Ἁγίων Ζακύνθου, Χριστιανουπόλεως καί Διαυλείας. Ὑπάρχει δέ ἐπί πλέον καί ὁ φόβος μήπως ὁ ὀρθοφρονῶν οὗτος παλαιοημερολογιτικός κόσμος μένων ἄνευ ποιμαντορικῆς κηδεμονίας, ζητήσῃ τοιαύτην ἀπό τούς Ἐπισκόπους τῆς Μονῆς Κερατέας. («Φωνή Ὀρθοδοξίας» φύλ. 154/4.5.1953).***

Ἐν συνεχείᾳ λέγει ὅτι ἡ μόνη ἁρμοδία πρός λύσιν τοῦ θέματος εἶναι ἡ «Πανορθόδοξος Σύνοδος»! Δηλαδή, τί λέγει μέ τά ὡς ἄνω: **Ὅτι δέν πηγαίνει μέ τό νέον, διότι ἔχει ἕνα «καλύτερον» σκοπόν, νά συγκρατήσῃ τούς ὀπαδούς του, ὥστε νά μή φύγουν καί ὑποταγοῦν εἰς τήν Σύνοδον τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἶναι δηλαδή ὁ ρόλος του, ρόλος Οὐνίας!** Ἔτσι συνεχίζεται ἡ ὑποκρισία. Εἰς τοιαύτην ἐλεεινήν κατάστασιν ἔφερεν τόν ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδοξίας ὁ πρώην Φλωρίνης! Μετά 4 ἔτη περίπου ἀπό τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1950, ἀπῆλθε τῶν ὧδε, καί ὁ πρ. Φλωρίνης καί οἱ λοιποί Ἐπίσκοποι ἀφήνοντες ὀπίσω τούς καπνούς τῆς κακοδοξίας των, καί **ΣΧΙΣΜΑ** μέγα καί δυσκολοθεράπευτον, τό ὁποῖον σήμερον ἔχει διαιρεθεῖ εἰς πλειάδα ἄλλων μικροτέρων σχισμάτων, τά ὁποῖα συνεχῶς πολλαπλασιάζονται. Καί ὄχι μόνον εὑρίσκονται εἰς αὐτήν τήν ἀθλίαν κατάστασιν, ἀλλά καί μάχονται λυσσωδῶς ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τηροῦν ἐπακριβῶς καί ἀπαρεγκλίτως ὅσα διδάσκει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί ἀναιδῶς τούς χαρακτηρίζουν καί ὡς **ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΥΣ.**

Αὐτός εἶναι ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος», ὁ θεολόγος, ὁ κατά τούς ὀπαδούς του «ΑΤΛΑΣ» τῆς Ὀρθοδοξίας καί «Ὁμολογητής» πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος! Μόλις ἕξ μῆνας μετά τήν «ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ» - ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ τῆς 26ης Μαΐου τοῦ 1950, κηρύσσει:

Πρῶτον: Ἀποκαλεῖ τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν Σχίσμα καί τούς Γ.Ο.Χ. σχισματικούς, διότι ἀπεσχίσθησαν, λέγει ἀπό τήν Ἐκκλησίαν! Καί

Δεύτερον: Διδάσκει διά τῆς συμπεριφορᾶς του, δηλαδή ἐν τῇ πράξει, νά γινώμεθα ὑποκριταί! Τό ἁμάρτημα τῆς ὑποκρισίας, τό ὁποῖον ἐκαυτηρίαζεν συνεχῶς ὁ Κύριος λέγων *«οὐαί ὑμῖν... ὑποκριταί»* διά τόν πρώην Φλωρίνης εἶναι μεγάλη ἀρετή καί διά τοῦτο ἔπαιξεν τόν ρόλον αὐτόν. Διδάσκει ὅτι *«ἔπρεπε κάποιος Μητροπολίτης νά ΥΠΟΚΡΙΘΗ τόν Παλαιοημερολογίτην» καί τό ἔπραξεν ὁ ἴδιος δυστυχῶς.* Ὡμίλησαν περί ποιμαντικῆς συνέσεώς του, δηλαδή ἡ ὑποκρισία αὐτή ἦτο σωστή, διά νά διαφυλάξη τούς Γ.Ο.Χ. ἀπό τό σχίσμα. Διαφέρει ὅμως ἡ ποιμαντική διάκρισις, διά νά ὠφελήσωμεν τούς πιστούς καί τούς ὁδηγήσωμεν εἰς τήν σωτηρίαν, ἀπό αὐτήν τήν σατανικήν ὑποκρισίαν καί τόν δόλον. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐγένετο *«τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα τούς Ἰουδαίους κερδίσῃ...»*, δέν ἐγένετο χριστιανός, διά νά ὁδηγήσῃ τούς χριστιανούς μακράν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του. Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος μᾶς λέγει, ὅτι *«ἔγινε παλαιοημερολογίτης, διά νά ὁδηγήσῃ τούς Γ.Ο.Χ. εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν.* Περί τούτου ἡ Ἐκκλησία διά τοῦ ΣΤ΄ κανόνος τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου σαφῶς διδάσκει ὅτι *«αἱρετικούς δέ (λέγομεν) καί τούς προσποιουμένους τήν Ὀρθοδοξίαν ὁμολογεῖν, ἀντισυνάγοντας δέ τοῖς κανονικοῖς Ἐπισκόποις».*

Πᾶσαι αἱ ἐνέργειαί του χαρακτηρίζονται ἀπό τήν προσπάθεια νά μή χάση τό κῦρος ἡ «Ἐκκλησία» του (ἡ νεοημερολογιτική) καί νά μήν ἀπωλέση τό γόητρόν της ἡ νεοημερολογιτική Ἱεραρχία.

Τά σχέδια περί **«ΓΕΦΥΡΩΣΕΩΣ»** Παλαιοημερολογιτῶν καί Νεοημερολογιτῶν καί ὑποταγῆς τῶν Γ.Ο.Χ. εις τούς νεοημερολογίτας, ἐξελίσσονται ὁμαλῶς καί φθάνουν μέχρι τήν συμφωνίαν ἐπί Σπυρίδωνος Βλάχου, πλήν δέν ὡλοκληρώθησαν, μᾶλλον ἐναυάγησαν, καί ὁ Φλωρίνης ἐξορίζεται ἐπί μικρόν διάστημα. Τά ὑπόλοιπα ἀφίενται εις τόν κάθε ἀμερόληπτον ἀναγνώστην.

Διερωτώμεθα: **Ὕστερα ἀπό τόσα ἀποκαλυπτικά τά ὁποῖα διεπράχθησαν εἰς βάρος τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀγῶνος, πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι συνεχίζουν νά εὑρίσκωνται εἰς τό ΣΧΙΣΜΑ καί τήν ΚΑΚΟΔΟΞΙΑΝ τοῦ πρώην Φλωρίνης καί εἰς τήν σημερινήν σχιζοφρενικήν καί δαιμονιώδη κατάστασιν; Καί ὁ μέν πρώην Φλωρίνης, δι᾿ ὅ,τι ἔπραξεν, ἄξια ἀπεκόμισεν ἀπό τόν δικαιοκρίτην Θεόν, οἱ ὀπαδοί του ὅμως Κληρικοί, ἀντί νά ἔλθουν εἰς ἑαυτούς καί διορθώσουν τάς κακοδοξίας του ἀποδεικνύονται χειρότεροι ἐκείνου;**

ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ
Η «ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ» ΤΟΥ ΑΚΑΚΙΟΥ ΠΑΠΠΑ

Μετά τόν θάνατον τοῦ πρ. Φλωρίνης, οἱ ὀπαδοί του, ἀφοῦ ἐπί πενταετίαν ἐσυσπειρώθησαν εἰς πρεσβυτεριανήν ὀργάνωσιν, ὡς κύριον μέλημά των, εἶχον τήν ἐξεύρεσιν Ἐπισκόπων καί μή δυνηθέντες ἐπεδίωξαν εἰς πρώτην φάσιν νά ὑπαχθοῦν εἰς τήν νεοημερολογιτικήν Ἐκκλησίαν, μέσῳ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, πρός τό ὁποῖον ἀπέστειλαν Ἐπιτροπήν ὑπό τόν νομικόν κ. Παναγιωτάκον. Οὗτος διά τό θέμα τῆς ὑπαγωγῆς τούς ὑπέδειξεν τά κάτωθι: ***«Δέν συμφέρει εἰς τήν κίνησίν σας νά δεχθῆτε διοικητικήν ἐξάρτησιν ἐκ τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἀποδεχόμενοι τό μνημόσυνον τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου· διά τοῦ μνημοσύνου ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία θά σᾶς ἀπορροφήσῃ. Δύο λύσεις διανοίγονται· ἤ νά καταστῇ δυνατή ἡ χειροτονία ἐπισκόπων ἐκ κληρικῶν τῆς κινήσεώς σας ἤ νά ἐνταχθῆτε ὑπό μίαν ὁμόφρονα Ἐκκλησίαν».***

Καί συνεχίζουν εἰς τήν «Φωνήν τῆς Ὀρθοδοξίας»: ***«Μέ βάσιν λοιπόν τήν ἀνωτέρω γνωμοδότησιν τοῦ σοφοῦ νομοδιδασκάλου κ. Π. Παναγιωτάκου ἀπεφασίσθη, κατά πλειοψηφίαν ἡ ἀποστολή διμελοῦς ἐπιτροπῆς εἰς Ἱεροσόλυμα, χάριν βολιδοσκοπήσεως τῶν παραγόντων τῆς Ἁγιοταφικῆς ἀδελφότητος». («Φωνή Ὀρθοδοξίας», φύλ. 307/2.3.1959).***

Ἀφοῦ ἀπέτυχεν ἡ τοιαύτη ἐξάρτησίς των, εἰς δευτέραν φάσιν ἐπεδίωξαν νά ἀναδειχθῇ εἷς ἐξ αὐτῶν Ἐπίσκοπος. Πρός τόν σκοπόν αὐτόν προσέφυγον εἰς πάντας καί ὡς δυστυχεῖς ἐπαῖται ἐζήτουν νά τούς χειροτονήσουν Ἀρχιερεῖς, ἀλλ' ἅπαντες τούς ἀπέπεμψαν. Δέν ἐδίστασαν νά ζητήσουν ἐπισκοποποίησιν καί ἀπό ψευδεπισκόπους καί αἱρετικούς ἤτοι, τούς Καλτσουνάκην καί Σουρῆν(*)! Αἱ σχετικαί ἐπιστολαί - αἰτήσεις εἶναι φοβεραί.

Οἱ ἄνευ Ἐπισκόπου πλέον κληρικοί τοῦ πρώην Φλωρίνης, μετά 6 ἔτη περίπου ἔστειλαν τόν Ἀρχιμανδρίτην Ἀκάκιον εἰς Ἀμερικήν διά νά ἐπισκοποποιηθῇ ἀπό τούς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς. **Ἡ Σύνοδος αὐτη, ἐκράτει μέν τό παλαιόν ἡμερολόγιον, ἀλλ' οὐδέποτε διέκοψεν τήν ἐπικοινωνίαν μέ τό νέον.** ***Εἶχεν καί τά δύο, ὅπως γίνεται εἰς τό Ἅγιον Ὄρος.*** Παρ' ὅλα ταῦτα ἀπέρριψεν τήν αἴτησιν τοῦ Ἀκακίου, διό οὗτος ἀμέσως ἐπλεύρισεν τόν Ἐπίσκοπον τῆς ἰδίας Συνόδου, Σικάγου Σεραφείμ, ὅστις ἀπεφάσισεν ὅπως κρυφίως χειροτονήσῃ μόνος του τόν Ἀκάκιον. Καί διά νά μήν πέσῃ ὁ Γέρων Ἀκάκιος εἰς τό παράπτωμα τῆς ὑφ' ἑνός ἐπισκόπου χειροτονίας, καί δή πρός διαιώνισιν καί αὔξησιν τοῦ Φλωρινικοῦ σχίσματος, ἀνεκάλυψαν τόν

(*) Οὗτοι ἦσαν γυρολόγοι, ἄλλοτε «Ἐπίσκοποι», ἄλλοτε «ἱερεῖς», ἄλλοτε κοσμικοί καί ἄλλοτε εὑρίσκοντο εἰς τά ἀστυνομικά κρατητήριά της.

Νεοημερολογίτην Ἐπίσκοπον Θεόφιλον καί τόν παρεκάλεσαν νά παραστῆ ὡς «συνεφαπτόμενος» εἰς τήν χειροτονίαν του. Ὁ Γέρων Ἀκάκιος ἐνημερώθη τρεῖς φοράς ἀπό τόν Σικάγου Σεραφείμ, **ὅτι ὁ Θεόφιλος εἶναι Νεοημερολογίτης! Οὕτω ὁ Ἀκάκιος ἐδέχθη νά χειροτονηθῆ ἀπό ἕναν Παλαιοημερολογίτην μνημονεύοντα τούς Νεοημερολογίτας καί ἀπό ἕναν «γνήσιον» Νεοημερολογίτην.** Ἴσως διότι οὕτω τούς ἐδίδαξεν ὁ θεολογικός των σύμβουλος Σταῦρος Καραμῆτσος, ὁ ὁποῖος σχετικῶς μέ τάς ὑφ' ἑνός ἐπισκόπου χειροτονίας τοῦ Ματθαίου, ὑπεστήριζεν ὅτι ***«ἐάν ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἔπαιρνεν ἕναν νεοημερολογίτην Δεσπότην ὡς συνεφαπτόμενον εἰς τάς χειροτονίας του αὗται θά ἦσαν ἐγκυρόταται»!!!*** Ἰδού ποῦ φθάνουν οἱ προδόται!...

ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΚΑΤΑΛΗΣΤΕΥΕΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΑΓΩΓΕΙ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΗΝ ΓΝΗΣΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Αὐτό ἀκριβῶς τό σχέδιον, δηλαδή τῆς παντί τρόπῳ ὑπαγωγῆς τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν, **(κατά τήν ἀπό τό 1950 σχετικήν πρότασιν τοῦ πρ. Φλωρίνης)**, ἐτέθη ἐπί τάπητος ὑπό τῶν Φλωρινικῶν κατά τό 1970–1971! **Τήν φοράν αὐτήν ἐπεδιώχθη νά προσβληθῆ ἡ ἀνόθευτος καί Ἀδιάκοπος Ἀποστολική Διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διά τῆς ἐξαρτήσεώς της, ἐμμέσως ἤ ἀμέσως ἐκ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καί οὕτω νά συντριβῆ καί ἐκκλείψη καί ἡ ἀπό τό 1924 ΟΜΟΛΟΓΙΑ-ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ. Εἶναι ἀπολύτως γνωστόν ὅτι ὅλο αὐτό, ἐμεθοδεύθη καί ἐπεχειρήθη (πλήν ἀνεπιτυχῶς), κατά τό 1971 εἰς τήν Ἀμερικήν, μέσω τῆς λεγομένης «χειροθεσίας». Τό σχέδιον, καίτοι πολύ μελετημένον, ὅμως ἀπέτυχεν τότε καί δέν εἰσεχώρησεν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον καί τόν Κλῆρον τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.**

Μετά ἀπό τήν ἀποτυχίαν αὐτήν, ἐγκάθετοι τῶν Φλωρινικῶν (ἡμέτεροι Γενίτσαροι) ἐπλαισίωσαν Ἐπισκόπους μας, τούς ὁποίους εἰς δύο φάσεις κατώρθωσαν νά καταστήσουν **ΕΠΙΟΡΚΟΥΣ**, διότι ἐπί δεκαετίας εἰργάσθησαν ὥστε νά μεταστοιχειώσουν καί ἐπιβάλουν τήν συγχωρητικήν εὐχήν ὡς «χειροθεσίαν» των! Κατόπιν τούτου ὅλοι αὐτοί ἐξέπεσον προκαλέσαντες σχίσματα πολύ χειρότερα τοῦ Φλωρινικοῦ!

Ἀμφότερα τά κινήματα εἶχον ἀνειλημμένην τήν ἀπόφασιν νά ἐκπληρώσουν τήν προδοσίαν τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καββουρίδη ἡ ὁποία ἦτο ἡ προσβολή καί διακοπή τῆς ἀπό τό 1935 καί 1948 Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς. Αὐτό ἐπεδίωξαν καί τοὐλάχιστον δι' ἑαυτούς ἐπέτυχον τόσον οἱ περί τόν Ματθαῖον Μακρῆν πέντε ψευδεπίσκοποι (1991-1995), ὅσον καί οἱ περί τούς Νικόλαον Μεσσιακάρην καί Παχώμιον Ἀργυρόπουλον (1995-2007).

Ἡ προδοσία τοῦ ἐπιόρκου πρ. Φλωρίνης σήμερον φαίνεται ὡς μικρά ἐμπρός εἰς τήν προδοσίαν τῶν πέντε ἐπιόρκων Ἐπισκόπων μας (1991-1995) καθώς καί τῶν Νικολαϊτῶν (1995-2005 καί 2007)! Τό παρήγορον ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι, ἐνῶ εἰς αὐτάς τάς δυσκόλους ἡμέρας **ἡ Ὀρθόδοξος συνείδησις προοδευτικῶς ἀμβλύνεται, τά κατά τῆς Ἐκκλησίας δύο αὐτά πλήγματα, ἐκ τῶν ὡς ἄνω δύο σχισματοαιρέσεων,** (τῶν πέντε ὑπό τόν πρ. Ἀττικῆς Ματθαῖον Μακρῆν, [1991-1995] καί κατά τό 1995-2007 ὑπό τῶν Νικολαϊτῶν), **καί τό κενόν, τό ὁποῖον προεκάλεσαν πρωτίστως ἐξ ἐπόψεως Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων καί Συνόδου,** (δεδομένου ὅτι ἀπέμεινεν μόνον εἷς Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος), **κατά θαυμαστόν τρόπον προλαμβάνει καί ἀναπληροῖ ἡ δεξιά τοῦ Κυρίου. Διά τοῦ λόγου τό ἀληθές ἀναφέρομεν ὅτι, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἀντίχριστοι ἐπίστευσαν ὅτι μετά καί τήν σχισματοαίρεσιν τῶν Νικολαϊτῶν, θά ἐξέλιπεν ἡ Ἀποστολική Διαδοχή, αὕτη,** πρός ἔλεγχόν των, **ὄχι μόνον δέν ἔσβησεν ἀλλ' ἡ δεξιά τοῦ Κυρίου ἀνέδειξεν ὁλόκληρον ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΟΔΟΝ(!), ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καί ἐπί Ἁγίου Πατρός (τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου κατά τό 1948). Ὡστόσον εἶναι ἀπαραίτητον νά συνειδητοποιήσωμεν ὅτι, δυστυχῶς, εἰς τά ἡμέρας μας ὁ Ἀντίδικος εἰσεχώρησεν βαθειά εἰς τούς περισσοτέρους ρασοφόρους, οἱ ὁποῖοι ἀκόμη καί σήμερον ὑποκρίνονται τούς Ὀρθοδόξους καί τούς ἠθικούς, ὑπό τήν εὐρεῖαν ἔννοιαν, ἐνῶ ἐπ' ἀληθείᾳ εἶναι πειθήνια ὄργανα αὐτοῦ τοῦ Ἀντιδίκου, ὁ ὁποῖος ἀπό τό 1920 ἀδιακόπως μεθοδεύει τήν περαιτέρω ἐξέλιξιν τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ καί Παλαιοημερολογιτικοῦ καί πάντως Σιωνιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ!**

Ἐγράψαμεν ταῦτα διά νά κατανοήσῃ, ὅστις θέλει νά μείνῃ Ὀρθόδοξος ἤ νά ἐπιστρέψῃ εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, ὅτι δέν πρέπει νά διστάσῃ ἤ νά ἀναβάλῃ, ἀλλά νά ἐνεργήσῃ τό πνευματικόν του συμφέρον μετ' ἐπιγνώσεως καί ἐλευθέρως, καθώς ἡ Μήτηρ ἡμῶν Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναμένει τήν ἐπιστροφήν ὅλων. Ἀμήν.

† Ἱερομόναχος Ἀμφιλόχιος Ταμπουρᾶς

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Η ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
('Ιανουάριος 1920)

—*—

«ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ[1]

«Ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς». (Α΄ Πετρ. 1, 22).

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία φρονοῦσα ὅτι ἡ τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγισις πρός ἀλλήλας καί κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπό τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν καί ὅτι τοιαύτη τις προσέγγισις τά μάλα ἐστίν εὐκταία καί ἀναγκαία καί πολλαχῶς χρήσιμος εἴς τε τό καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον ἑκάστης τῶν ἐπί μέρους Ἐκκλησιῶν[1] καί τοῦ ὅλου χριστιανικοῦ σώματος καί εἰς παρασκευήν καί διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτέ, σύν Θεῷ, καί εὐλογημένης ἑνώσεως, ἔκρινε τόν παρόντα καιρόν τά μάλιστα πρόσφορον πρός ἀνακίνησιν καί ἀπό κοινοῦ μελέτην τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος. Εἰ γάρ καί ἐν τούτῳ ἐνδέχεται ἵνα προκύψωσι καί παρεμβληθῶσιν αἱ ἀπό τῶν παλαιῶν προλήψεων καί ἕξεων ἤ καί ἐξ ἀξιώσεων δυσχέρειαι, αἱ τοσάκις τέως τό ἔργον τῆς ἑνώσεως ματαιώσασαι, ὅμως κατά τήν γνώμην ἡμῶν, περί ἁπλῆς τό κατ' ἀρχάς προκειμένου συναφείας καί προσεγγίσεως, αἱ δυσχέραι αὗται ἔσονται πάντως ἧττον σπουδαῖαι, ἀγαθῆς δέ ὑπαρχούσης θελήσεως καί διαθέσεως οὔτε δύνανται οὔτε ὀφείλουσι κώλυμα ἀποτελέσαι ἀκαταγώνιστον καί ἀνυπέρβλητον[2].

Ὅθεν τό πρᾶγμα ἡμεῖς γε καί κατορθωτόν καί εἴπέρ ποτε εὔκαιρον ἐπί τῇ συντελεσθείσῃ νῦν ἐπ' αἰσίοις σημπήξει τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ὑπολαμβάνοντες, προαγόμεθα θαρρούντως ἐκθεῖναι ἐνταῦθα ἐν ὀλίγοις τάς σκέψεις καί τήν γνώμην ἡμῶν περί τοῦ τρόπου, καθ' ὅν τήν προσέγγισιν ταύτην καί συνάφειαν ἐννοοῦμεν καί δυνατήν ὑπολαμβάνομεν, μετά πόθου ἐκζητοῦντες καί ἀπεκδεχόμενοι τήν κρίσιν καί τήν γνώμην καί τῶν λοιπῶν τῶν τε κατά τήν 'Ανατολήν ἀδελφῶν καί τῶν ἐν τῇ Δύσει καί ἁπανταχοῦ σεβασμίων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Νομίζομεν τοίνυν ἡμεῖς, ὅτι δύο τάδε τά μέγιστα εἰς τήν ἐπίτευξιν τῆς τοιαύτης ἐφεκτῆς καί ὠφελίμου προσεγγίσεως συντελέσαι καί ταύτην κατεργάσασθαι καί ἐκδηλοῦν δύνανται.

Καί πρῶτον ἀναγκαίαν καί ἀπαραίτητον ὑπολαμβάνομεν τήν ἄρσιν καί ἀπομάκρυσιν πάσης ἀμοιβαίας δυσπιστίας καί δυσφορίας μεταξύ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, προκαλουμένης ἐκ τῆς παρά τισιν ἐξ αὐτῶν παρατηρουμένης τάσεως εἰς τό σαγηνεῦσαι καί προσηλυτίσαι ἄλλων ὁμολογιῶν ὀπαδούς.

Οὐδείς γάρ ἀγνοεῖ τί καί σήμερον συμβαίνει δυστυχῶς πολλαχοῦ, ἐπί διασπάσει τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ τῶν ἐν Ἀνατολῇ, νέων οὕτω θλίψεων καί δοκιμασιῶν παρ' αὐτῶν τῶν ὁμοθρήσκων ἐπιφερομένων αὐταῖς, καί οἵαν μεγάλην, ἀντί τοῦ μηδαμινοῦ ἀποτελέσματος, προκαλεῖ ἀπέχθειαν καί ὀξύτητα ἀντιθέσεως ἡ τάσις αὕτη τινῶν εἰς τό προσηλυτίζειν καί σαγηνεύειν τούς ὀπαδούς τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν.

Οὕτω δέ τῆς εἰλικρινείας καί τῆς ἐμπιστοσύνης πρό παντός ἀποκαθισταμένης μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, νομίζομεν δεύτερον ὅτι ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καί ἐνισχυθῇ πρό παντός ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, μή λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καί ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καί οἰκείας ἐν Χριστῷ καί ***«συγκληρονόμους καί συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ***[3] (Ἐφεσ. 3, 6). Ὑπό τῆς ἀγάπης γάρ ἐμπνεόμεναι αἱ διάφοραι Ἐκκλησίαι καί ταύτην προτάσσουσαι ἐν ταῖς περί τῶν ἄλλων κρίσεσι καί ταῖς πρός αὐτάς σχέσεσι, τήν μέν διάστασιν ἀντί τοῦ ἐπεκτείνειν καί αὐξάνειν ὡς οἷόν τε συντομεῦσαι καί σμικρῦναι δυνήσονται, διό τῆς διεγέρσεως δέ τακτικοῦ φιλαδέλφου ἐνδιαφέροντος περί τῆς καταστάσεως, τῆς εὐσταθείας καί τῆς εὐεξίας τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, διά τῆς σπουδῆς εἰς τό παρακολουθεῖν τοῖς παρ' αὐταῖς συμβαίνουσι καί ἀκριβέστερον γνωρίζειν τό κατ' αὐτάς καί διά τῆς προθυμίας εἰς τό τείνειν ἑκάστοτε ἀμοιβαίως χεῖρα βοηθείας καί ἀντιλήψεως, πολλά τά ἀγαθά εἰς δόξαν καί εἰς ὄφελος ἑαυτῶν τε καί τοῦ χριστιανικοῦ σώματος ἐπιτελέσουσι καί κατορθώσουσι.

Δύναται δέ ἡ φιλία αὕτη καί ἀγαθόφρων πρός ἀλλήλους διάθεσις ἐκφαίνεσθαι καί τεκμηριοῦσθαι εἰδικώτερον, κατά τήν γνώμην ἡμῶν, ὡς ἑξῆς: **α) διά τῆς παραδοχῆς ἑνιαίου ἡμερολογίου πρός ταὐτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπό πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν**[4]**, β) διά τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων κατά τάς μεγάλας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς, ἐν αἷς εἴθισται, καί ἐν ἄλλαις ἐκτάκτοις περιστάσεσι, γ) διά τῆς οἰκειοτέρας συσχετίσεως τῶν ἑκασταχοῦ εὑρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, δ) διά τῆς ἐπικοινωνίας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καί τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης καί διά τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐν ἑκάστῃ Ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων θεολογικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν καί συγγραμμάτων, ε) διά ἀποστολῆς νέων χάριν σπουδῶν ἀπό τῆς μιᾶς εἰς τάς σχολάς τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας, στ) διά τῆς συγκροτήσεως παγχριστιανικῶν συνεδρίων πρός ἐξέτασιν ζητημάτων κοινοῦ πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἐνδιαφέροντος, ζ) διά τῆς ἀπαθοῦς καί ἐπί τό ἱστορικώτερον ἐξετάσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπό τῆς ἕδρας καί ἐν ταῖς συγγραφαῖς, η) διά τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις ἠθῶν καί ἐθίμων, θ) διά τῆς παροχῆς ἀμοιβαίως εὐκτηρίων οἴκων καί κοιμητηρίων διά τάς κηδείας καί τήν ταφήν τῶν ἐν τῇ ξένῃ ἀποθνησκόντων ὀπαδῶν τῶν ἑτέρων ὁμολογιῶν, ι) διά τοῦ διακανονισμοῦ μεταξύ**

τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων, ια) διά τῆς πρόφρονος τέλος ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς θρησκευτικάς ἐπιρρώσεως, τῆς φιλανθρωπίας καί τοῖς παραπλησίοις.

Ἔσται δέ ἡ ἀνύποπτος καί ζωηροτέρα αὕτη τῶν Ἐκκλησιῶν πρός ἀλλήλας συνάφεια καί ἄλλως ὑπέρ τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος χρήσιμος καί ὠφέλιμος, ὅτι παντοῖοι κίνδυνοι οὐχί ἤδη ταύτῃ ἤ ἐκείνῃ τῶν ἐπί μέρους Ἐκκλησιῶν, ἀλλά τῇ ὁλότητι αὐτῶν ἐπαπειλοῦσιν, ὡς αὐταῖς ταῖς βάσεσι τῆς χριστιανικῆς πίσεως καί αὐτῇ τῇ συστάσει τῆς κατά Χριστόν ζωῆς καί κοινωνίας ἀντιφερόμενοι. Ὁ γάρ ἄρτι λήξας φοβερός παγκόσμιος πόλεμος, ὡς ἐτεκμηρίωσε πλεῖστα τά ἐν τῷ βίῳ τῶν χριστιανικῶν λαῶν νοσηρά καί ἀπεκάλυψε μεγάλην πολλάκις ἔλλειψιν σεβασμοῦ καί πρός αὐτά ἔτι τά στοιχεῖα τοῦ δικαίου καί τῆς φιλανθρωπίας, οὕτως ἐδείνωσε μέν τάς ὑπαρχούσας, ἠνέῳξε δέ καί ἄλλας νέας πληγάς πρακτικωτέρας, ὡς εἰπεῖν, φύσεως, καθ' ὧν πολλή εἰκότως ἀπαιτεῖται προσοχή καί μέριμνα ἀπό μέρους πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ δέ ὁσημέραι εὐρυτέρας διαστάσεις λαμβάνων ἀλκοολισμός, ἡ ὑπό τήν σημαίαν τῆς ἐξωραΐσεως τοῦ βίου καί τῆς ἀπολαύσεως τῆς ζωῆς θριαμβεύουσα περιττή πολυτέλεια, ἡ ὑπό τό κάλυμμα τῆς ἐλευθερίας καί χειραφετήσεως τῆς σαρκός μόλις συγκαλυπτομένη φιληδονία καί ἡδυπάθεια, ἡ ὑπό τό εὔσημον ὄνομα τῆς ἀναπτύξεως τῆς φιλοκαλίας καί τῆς καλλιεργείας τῶν ὡραίων τεχνῶν ἀκολασταίνουσα ἀσχημοσύνη ἐν τῇ φιλολογίᾳ, τῇ ζωγραφικῇ τῷ θεάτρῳ ἤ καί τῇ μουσικῇ, ἡ θεοποίησις τοῦ πλούτου καί ἡ περιφρόνησις τῶν ὑψηλοτέρων ἰδεωδῶν, ταῦτα καί τά τοιαῦτα, ἐπιφόβους καί ταῦτα δημιουργοῦντα κινδύνους τῇ συστάσει τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν, εὔκαιρα ἀποτελοῦσι ζητήματα δεκτικά καί χρήζοντα τῆς ἀπό κοινοῦ μελέτης καί συνεργασίας τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Οὐδέ ὀφείλουσι τέλος αἱ τῷ ἁγίῳ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ κομῶσαι Ἐκκλησίαι Αὐτοῦ ἀμνημονεῖν καί ἀμελεῖν ἐπί πλέον τῆς περί ἀγάπης μεγάλης καί καινῆς ἐντολῆς Αὐτοῦ καί ὑστερῆσαι σήμερον θλιβερῶς τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, αἵτινες τό πνεῦμα ἀκριβῶς τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς διδασκαλίας ἐφαρμόζουσαι τοῦ Χριστοῦ, συνέπηξαν ἤδη ἐπ' αἰσίοις τήν Κοινωνίαν λεγομένην τῶν Ἐθνῶν πρός ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου καί καλλιέργειαν τῆς ἀγάπης καί συμπνοίας μεταξύ τῶν ἐθνῶν(5).

Διά ταῦτα πάντα, ἡμεῖς τε ποθοῦντες καί τάς ἄλλας Ἐκκλησίας συμμεριζομένας νομίζοντες τήν σκέψιν καί γνώμην ἡμῶν κατά τά ἀνωτέρω, περί τῆς ἀνάγκης τῆς συμπήξεως τοιαύτης τινός τοὐλάχιστον τό κατ' ἀρχάς συναφείας καί κοινωνίας μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν(5), παρακαλοῦμεν ὅπως προφρόνως δηλωθῇ ἡμῖν ἀπαντητικῶς ὑφ' ἑκάστης ἡ κρίσις καί γνώμη αὐτῆς, ἵνα οὕτω, καθοριζομένου ἀπό κοινῆς συγκαταθέσεως καί ἀποφάσεως τοῦ πράγματος, χωρήσωμεν ἀπό κοινοῦ ἀσφαλῶς εἰς τήν ἐκτέλεσιν, καί οὕτως

«ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτόν τά πάντα, Ὅς ἐστιν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός, ἐξ οὗ πᾶν τό σῶμα συναρμολογούμενον καί συμβιβαζόμενον διά πάσης ἁφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἑνός ἑκάστου μέρους, τήν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομήν αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ». (Ἐφεσ. 4, 15)[3].

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κωνσταντινουπόλεως, κατά μῆνα Ἰανουάριον τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ σωτηρίου ἔτους.

Ὁ Τοποτηρητής τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
Κωνσταντινουπόλεως † Μητροπολίτης Προύσης Δωρόθεος

† Ὁ Μητροπολίτης Καισαρείας Νικόλαος
† Ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου Κωνσταντῖνος
† Ὁ Μητροπολίτης Ἀμασείας Γερμανός
† Ὁ Μητροπολίτης Πισσιδείας Γεράσιμος
† Ὁ Μητροπολίτης Ἀγκύρας Γερβάσιος
† Ὁ Μητροπολίτης Αἴνου Ἰωακείμ
† Ὁ Μητροπολίτης Βιζύης Ἄνθιμος
† Ὁ Μητροπολίτης Σηλυβρίας Εὐγένιος
† Ὁ Μητροπολίτης Σαράντα Ἐκκλησιῶν Ἀγαθάγγελος
† Ὁ Μητροπολίτης Τυρολόης καί Σερεντίου Χρυσόστομος
† Ὁ Μητροπολίτης Δαρδανελλίων καί Λαμψάκου Εἰρηναῖος»

«Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη μετά καλαισθησίας εἰς ἀντίτυπα πολλά ἐκτυπουμένη, καί εἰς τέσσαρας γλώσσας, Ἑλληνικήν, Γαλλικήν, Ἀγγλικήν καί Ρωσικήν, ἀποσταλήσεται τοῖς Προέδροις καί Ἀρχηγοῖς τῶν αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὡς καί τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, διανεμηθησομένη καί εἴς τινα τῶν ἐπισήμων κέντρων καί σωματείων, ὅσα δύνανται νά συμβάλωσιν εἰς τόν ἐπιδιωκόμενον ποθητόν σκοπόν».

* * *

Παρά ταῦτα ὅμως ὁ ἐρευνητής, κ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμός δέν ἔχει σχέσιν πρός τόν Οἰκουμενισμόν!!! Ἀσφαλῶς ὁ Διδάκτωρ ὑποτιμᾷ καί δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του οὔτε ἀναμφισβητήτους πηγάς «ντοκουμέντα», τά ὁποῖα ἐπαληθεύθησαν καί ἐφαρμοζόμενα, ἀλλ' οὔτε σέβεται οὐδένα, ἀφοῦ τό ὀλιγώτερον, τό ὁποῖον προκύπτει ἀπό τό ἀνωτέρω ἐπίσημον κείμενον, εἶναι ὅτι ὁ **Νεοημερολογιτισμός** εἶναι αὐτόχρημα **Οἰκουμενισμός. (Ἐκ τοῦ βιβλίου «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ...» Ἀθῆναι 1985 σελ. 52-57).**

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΙΝΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ ΤΗΣ ΠΡΟΕΚΤΕΘΕΙΣΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ

(1) ***«Πρός τάς άπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ»(!), καί «ἡ τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγισις πρός ἀλλήλας καί κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπό τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν καί ὅτι τοιαύτη τις προσέγγισις τά μάλα ἐστίν εὐκτέα καί ἀναγκαία...»!*** Ὁλόκληρος αἰών πλησιάζει νά κλείση, ἀφ' ὅτου οἱ ἐπίορκοι ἐκεῖνοι Ἐπίσκοποι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐνέκριναν καί ὑπέγραψαν τήν μετά τήν Ἀρειανήν καί ὅλας τάς αἱρέσεις, φοβερωτέραν ΑΙΡΕΣΙΝ κατά τοῦ **ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΟΓΜΑΤΟΣ**, ὅπερ σημαίνει καί **ΑΙΡΕΣΙΝ κατ' αὐτοῦ τοῦ Χριστολογικοῦ καί τοῦ Τριαδολογικοῦ.** Ἡ πατριαρχική αὕτη «Σύνοδος» ὑποχειρία τῶν Προτεσταντῶν καί τῶν Μασόνων Σιωνιστῶν, ἀποδέχεται καί κηρύσσει ὅτι: **α) Αἱ διάφοροι Σχισματοαιρετικαί «ἐκκλησίαι» ἤτοι,** (Παπικαί, Προτεσταντικαί καί ὅλαι αἱ ἀπ' ἀρχῆς παρόμοιαι) ἀποτελοῦν τάς ***«ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ»!*** **β) Δέν κωλύεται οὐδαμῶς ἡ προσέγγισις καί ἕνωσις ὅλων αὐτῶν ἐκ τῶν ὑφισταμένων εἰς αὐτάς φρικτῶν αἱρέσεων καί γ) Εἶναι εὐκτέα καί ἐπιβεβλημένη ἡ τοιαύτη Παναιρετική Ἕνωσις διότι εἶναι *«πολλαχῶς χρήσιμος καί πρός τό συμφέρον(!!) ἑκάστης τῶν ἐπί μέρους Ἐκκλησιῶν»!!! «ΕΠΙ ΜΕΡΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ»!*** Αὐτή εἶναι ἡ πεμπτουσία τοῦ Ἀντιχρίστου Προτεσταντικοῦ, Παπικοῦ καί Νεοημερολογιτικοῦ ἤδη δέ καί Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Ἀπό τό 1920 ἀμφισβητεῖται ἡ Μία Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀλλά καί κηρύσσεται ὅτι Αὐτή δέν ὑφίσταται διότι διασπασθεῖσα μέ τάς διαφόρους αἱρέσεις, ἑκάστη αὐτῶν ἔλαβεν μέρος ἐξ αὐτῆς(!), ὅθεν ἐπιβάλλεται ἡ ἕνωσις διά δύο λόγους: **α) Νά ἀποκατασταθῆ ἡ Μιά Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί β) Νά «ἀναστηθῆ» καί ὁ ἀποθανών διά τῶν σχισμάτων Χριστός! Αὐτά λέγει ἐκ προοιμίου ἡ ΑΚΡΩΣ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ τῆς «Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920»!**

Συμπληροῦται εἷς ὁλόκληρος αἰών καί δέν εὑρέθησαν οὔτε Ἐπίσκοποι, οὔτε Σύνοδοι, οὔτε Μοναχοί, οὔτε Θεολογικαί Σχολαί, οὔτε Καθηγητάδες νά εἴπουν λόγον ἕνα! Ἀντιθέτως ὡς δέσμιοι αὐτῆς τῆς Αἱρετικῆς Ἀρχῆς σύρονται ὡς ἄβουλα ὄντα, **ἐνῶ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἀποθρασυνθέντες κατηγοροῦν τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἡ Ὁποία δέν ἐκοινώνησεν καί δέν κοινωνεῖ τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ, ἀλλά καί τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.**

Περί αὐτοῦ τοῦ ἄκρως Σατανικοῦ κατασκευάσματος, τό ὁποῖον ἐπί ἕναν αἰῶνα ἀποτελεῖ τόν «Καταστατικόν χάρτην» τοῦ συνθέτου πλέον Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ἀναγνώστης παρακαλεῖται νά ἴδη τί ἀμέσως ἐδήλωσαν οἱ διάφοροι αἱρετικοί καί «ὀρθόδοξοι» εἰς τάς σελίδας 88-90 τοῦ παρόντος.

(2) Τί νά εἴπωμεν; ΟΠΟΙΟΝ ΘΡΑΣΟΣ, ἤ ΟΠΟΙΑ ΕΣΧΑΤΗ ΠΤΩΣΙΣ, ἐκείνων τῶν ἐπιόρκων Πατριαρχῶν καί Ἐπισκόπων; Καί καλά ἐκεῖνοι ἀπεδείχθησαν τυφλά ὄργανα τῶν Προτεσταντῶν καί Παπικῶν, ἀλλά καί τῶν Μασονικῶν παραγόντων(!), οἱ ἀνά τόν κόσμον ὅμως Πατριάρχαι, Σύνοδοι, Θεολόγοι κ.λπ. κ.λπ., πῶς τήν ἐδέχθησαν καί πρό πάντων πῶς τήν ἐφήρμοσαν καί τήν ἐφαρμόζουν; Οἱ συντηρητικοί Ἕλληνες καί Ὀρθόδοξοι κ.κ. Καθηγηταί καί Κληρικοί διατί συνεχίζουν νά τήν καλύπτουν καί οὐσία νά τήν προωθοῦν καί... (ἄς μᾶς συγχωρήσουν) τοῦτο ποιοῦσιν μέ ἐξαιρετικήν **«γοητείαν καί ἀπάτην»;** Δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι κατελέγχονται ὡς ὑποκριταί ἐμφανιζόμενοι ὡς «ὀρθόδοξοι» μέ τά σχετικά κηρύγματα, «ὁμολογίας» ἤ καί «ἀποτειχίσεις»; Τί ἐκ τῶν Ἁγίων ΕΠΤΑ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ ἀφέθη ἄθικτον ἀπό τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς καί ἐκεῖθεν; Τί ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας διακρατεῖται, ὁμολογεῖται καί βιοῦται καί

ἐν τῷ οἰκουμενιστικῷ Νεοημερολογιτισμῷ ἀλλά Παλαιοημερολογιτικῷ τοιούτῳ; Δυστυχῶς ἀναγκαζόμεθα νά εἴπωμεν ὅτι, κατά τήν γνώμην μας, ὅλοι αὐτοί οἱ «ὀρθοδοξολογοῦντες» ἁπλῶς ἐνεργοποιοῦν τά τῆς παραγράφου αὐτῆς μέ πολλήν *«γοητείαν καί πονηρίαν»!* Κηρύσσουν εἰς τήν οὐσίαν ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία ἀπ' ἀρχῆς ἐστηρίχθη εἰς ***«προλήψεις καί ἕξεις»***, αἱ ὁποῖαι παρεκώλυσαν αὐτήν τήν ἕνωσιν!... Νῦν δέ ἐφέστηκεν ὁ καιρός νά παύσῃ νά εἶναι «ἀκαταγώνιστα καί ἀνυπέρβλητα» αὐτά τά διαχρονικῶς παρακωλύσαντα τήν ἕνωσιν ἐν τῷ Οἰκουμενισμῷ!

Τοῦτο θυμίζει τήν Ἐγκύκλιον (3280/28.11.2007) τῶν τελευταίων συγχρόνων **Ἐπιόρκων «Ἐπισκόπων» Νικολάου, Παχωμίου μεθ' ὅλης τῆς προδοτικῆς ὁμάδος**, οἱ ὁποῖοι οὔτε πολύ οὔτε ὀλίγον εἶπον καί αὐτοί **ὅτι, ἐπί τέλους, ξεπέρασαν ὅλα τά ἐμπόδια ἐπί τῶν ὁποίων ἀπό τό 1971 ΠΡΟΣΕΚΡΟΥΟΝ τά σχέδιά των, νά μεταλλάξουν καί ἐπιβάλουν τήν συγχωρητικήν εὐχήν, (τήν ὁποίαν ἡ Ἱερά Σύνοδος ὑπό σαφεῖς καί ρητούς ὅρους καί προϋποθέσεις ἐδέχθη τήν 15ην/28ην Ὀκτωβρίου 1971), εἰς «χειροθεσίαν»!!!** Γράφουν λοιπόν: ***«Οὕτω... (ἡ σύνοδός των), καιροῦ ἐλθόντος καί τῶν συνθηκῶν ἐξασφαλισθεισῶν καί τῶν ἐμποδίων διά τήν ἐν πληρότητι ἐκκλησιαστικήν ἀντιμετώπισιν ἐξαφανισθέντων...»* μετεστοιχείωσαν τήν «ΣΥΓΧΩΡΗΤΙΚΗΝ ΕΥΧΗΝ» τῆς 15ης/28ης Ὀκτωβρίου 1971 εἰς ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΝ ΤΩΝ ΩΣ ΕΠΙ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΩΝ!!! Αὐτό τό γεγονός ἀποτελεῖ πρός τό παρόν τήν τελευταίαν ἐξέλιξιν τῆς Σατανικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920!... Ὅστις δύναται ἄς ἐννοήσῃ ποίων ἀντιχρίστων ὀργάνων εἶναι ὑποχείριοι οἱ κ.κ. Νικόλαος, Παχώμιος, καί οἱ λοιοί τῆς ὁμάδος των. Δυστυχῶς προκύπτουν ὡς σαφῶς εὐθυγραμμισμένοι μέ τήν ἐπί ἕνα (1) αἰῶνα δολίαν προδοσίαν κατά τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας!**

(3) Ἀδίστακτοι, καθώς ἅπαντες οἱ ἀνά τούς αἰῶνας αἱρετικοί, οἱ ὁποῖοι ποτέ δέν εἶχον τήν παραμικράν ἀναστολήν εἰς τό νά παραχαράξουν καί τήν Ἁγίαν Γραφήν, προκειμένου νά ἐπιτύχουν τά σατανικά-Ἀντίχριστα καί Ἀντιεκκλησιαστικά των σχέδια, οἱ συντάκται τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς, διά νά ἐπιβάλουν τήν ἐν τῷ Διαβόλῳ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἕνωσιν, δέν διστάζουν νά καταχρῶνται καί αὐτοί Ἁγιογραφικάς ρήσεις! Ἐν προκειμένῳ εἰς τό κείμενον αὐτό τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, σημειοῦνται τρία Ἁγιογραφικά χωρία, δύο ἐκ τῆς πρός Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: Ἐφεσ. 3, 6 καί Ἐφεσ. 4, 15, καί ἕν ἐκ τῆς Α΄ Πέτρου 1, 22.

Εἰς τό Ἐφεσ. 3, 6 ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δέν ἐννοεῖ ὡς ***«συγκληρονόμους καί συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ»*** τήν πληθύν τῶν σχισματοαιρέσεων, ἀλλά τούς Ἰουδαίους καί τούς ἐθνικούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι κεκλημένοι **νά προσέλθουν ἐλευθέρως, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Ἀπ. Παῦλος, μετ' ἐπιγνώσεως προσῆλθεν εἰς τό μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησίαν Του.** Ἐπίσης εἰς τό Ἐφεσ. 4, 15 καί προηγουμένως ἀπό τόν στιχ. 10 ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δέν λέγει ὅτι τά ἑκάστοτε «συνονθυλεύματα» αἱρετικῶν καί «ὀρθοδόξων» οἰκουμενιστῶν ***«ἀληθεύουν ἐν ἀγάπῃ»***, ἀλλ' ὅλως τό ἀντίθετον! ***«...ὁ καταβάς αὐτός ἐστί καί ὁ ἀναβάς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν ἵνα πληρώσῃ τά πάντα· καί αὐτός ἔδωκε τούς μέν ἀποστόλους, τούς δέ προφήτας, τούς δέ εὐαγγελιστάς, τούς δέ ποιμένας καί διδασκάλους, πρός τόν καταρτισμόν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν ἑνότητα τῆς Πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καί περιφερόμενοι παντί ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρός τήν μεθοδείαν τῆς πλάνης, ἀληθεύοντες δέ ἐν ἀγάπῃ, αὐξήσωμεν εἰς αὐτόν τά πάντα,***

ὅς ἐστίν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός» ('Εφ. δ', 10-15). Δηλαδή, ὁ 'Απ. Παῦλος κηρύσσει τό ἀποκαλυφθέν μυστήριον τῆς 'Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, **διά τό ὁποῖον Αὐτός ἐνηνθρώπισεν, ἐκήρυξεν, ἐσταυρώθη καί ἀνέστη, καί ἀφῆκεν τά πάντα πρός τόν πνευματικόν καταρτισμόν μας καί οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ διά νά φθάσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν πνευματικήν τελείωσιν καί μή παρασυρώμεθα ἀπό τούς ἀνέμους τῶν αἱρετικῶν διδασκαλιῶν, τάς ὁποίας μέ πανοῦργα τεχνάσματα, δολιότητας καί πλάνας ἐγείρουν οἱ αἱρετικοί. 'Εμμένοντες λοιπόν εἰς τήν ἀληθῆ Πίστιν καί 'Ομολογίαν, (ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ), ἄς αὐξήσωμεν καί ἄς προοδεύσωμεν πνευματικῶς μέχρις ὅτου ἐξομοιωθῶμεν κατά πάντα πρός τόν Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κεφαλή τῆς 'Εκκλησίας! Αὐτά λέγει ὁ 'Απ. Παῦλος, τό ὁποῖον οἱ Οἰκουμενισταί μέ τάς παρερμηνείας των ἠθέλησαν νά τόν ἐμφανίσουν ὡς... ὅμοιόν των!...**

'Αλλά καί τόν 'Απ. Πέτρον παραπλησίως κατεχράσθησαν ὅταν ἐν ἀρχῇ παραθέτουν: *«'Εκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς»* (Α' Πετρ. 1, 22). Καί ὁ 'Απ. Πέτρος δέν λέγει μόνον αὐτά τά ὁποῖα ἀπεμόνωσαν διά νά κηρύξουν τήν «ἀγάπην» τήν Οἰκουμενιστικήν χωρίς τήν 'Αλήθειαν! 'Ιδού μόνον ὁ στίχος 22 ὁλόκληρος τί λέγει: *«Τάς ψυχάς ἡμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διά Πνεύματος εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκ.......»!* 'Ο 'Απ. Πέτρος προτάσσει τήν καθαρότητα τῶν ψυχῶν ἀπό κάθε ἀκάθαρτον (καί ἰδιαιτέρως ἀπό τάς αἱρετικάς ἀκαθαρσίας) καί ἀπό κάθε κακήν ἐπιθυμίαν **διά τῆς ὑπακοῆς εἰς τήν ΑΛΗΘΕΙΑΝ, τήν ὁποίαν δίδει τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον ἀπό τῆς Πεντηκοστῆς πάρεστι ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ καί ἐνεργεῖ τά πάντα. 'Υπ' αὐτάς τάς προϋποθέσεις τῆς 'Αληθείας τῆς καθαρότητος καί ἁγνότητος ἐξασφαλίζεται ἡ ἀνυπόκριτος φιλαδελφία καί ἀγάπη. Ποίαν σχέσιν ἔχει ἡ Σατανική ἐγκύκλιος τοῦ 1920 μέ αὐτά τά ὁποῖα κηρύσσει καί ὁ 'Απ. Πέτρος, τοῦ ὁποίου τόν στίχον κατεχράσθησαν οἱ αἱρετικοί Συνοδικοί τοῦ 1920;**

(4) 'Ιδού διατί ὁ Νεοημερολογιτισμός εἶναι Οἰκουμενισμός. 'Ιδού διατί ἐνῶ ἐπί 337 ὁλόκληρα ἔτη αἱ κατά τοῦ Παπικοῦ καί Προτεσταντικοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καταδικαστικαί 'Αποφάσεις τῶν 'Αγίων Πανορθοδόξων Συνόδων 1583, 1587 καί 1593, ἦσαν ἀπολύτως σεβασταί, μόλις τό 1920, διά λογαριασμόν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ Πατριαρχική Αἱρετική Σύνοδος κατέλυσεν τάς ἀποφάσεις αὐτάς! 'Ιδού διατί ἀπό τό 1920, 1923 καί 1924 ὁ Νοεημερολογιτισμός οὐσία εἶναι αὐτόχρημα Οἰκουμενισμός, εἶναι παναίρεσις προδρομική τοῦ 'Αντιχρίστου.

Αὐτοῦ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, μετά τήν πρός ὀλίγον, (κατά Μάϊον-'Οκτώβριον 1935), σθεναράν ἀντιμετώπισίν του ἔργῳ τε καί λόγῳ, ἀπεδείχθη ὑπέρμαχος καί ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀμέσως κατόπιν, μέ τήν περί «δυνάμει νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος θεωρίαν του», καί ἰδιαιτέρως μέ τό σχέδιον ὑπονομεύσεως τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1935 καί 1948. 'Εσχάτως δέ τό κατά τά τά ἔτη 1991-1995 προδοτικόν κίνημα τῶν πέντε (5) πρώην 'Επισκόπων τῆς Γνησίας 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας καί τελευταῖον αὐτοῦ τό διάδοχον σχῆμα τῶν πρ. Πειραιῶς Νικολάου καί πρ. 'Αργολίδος Παχωμίου μεθ' ὁλόκληρου τῆς ὁμάδος τῶν ψευδεπισκόπων των, ἀποτελοῦν τήν ἀπόλυτον συνέχειαν τοῦ ἀπό τό 1924 Οἰκουμενιστικοῦ κινήματος πλέον καί ἐκ τῶν ἔσω, ἤτοι ἐκ μελῶν καί δή πρ. 'Επισκόπων τῆς 'Ορθοδοξίας!...

(5) Ὦ τῆς φοβερᾶς καί ἀθλίας συσχετίσεως καί συγκρίσεως! Οἱ Διπλωμάται καί πολιτικοί τοῦ 1920 δημιουργήσαντες τάς προϋποθέσεις διά τήν ἀπαρχήν τῆς Σιωνιστικῆς παγκοσμιοποιήσεως, εὑρίσκοντο ἐκινοῦντο καί ἐνήργουν *«ἐφαρμόζοντες ἀκριβῶς τόν πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ»!* Αὐτοί καί τά ἔργα των ἦσαν τό *«ἐφηρμοζμένον εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ»!...* Ὅθεν διά τῆς ἐγκυκλίου ταύτης ὑπό

τῆς πατριαρχικῆς ἐκείνης «Συνόδου» προβάλλεται ἡ *«ἀνάγκη τῆς συμπήξεως τοιαύτης τινός τοὐλάχιστον τό κατ' ἀρχάς συναφείας καί κοινωνίας μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν...»!* Ὀλίγον καί θά μᾶς εἶπουν καί οἱ σημερινοί ὅτι οἱ ἀναζητοῦντες καί προτάσσοντες τήν «παγκοσμίαν Κυβέρνησιν»(!) εἶναι οἱ ἐκφρασταί τῆς ἀγάπης καί ἑνότητος τοῦ Εὐαγγελίου!... Ἰδού τά ὄργανα τοῦ Ἀντίχριστου ὡς «ἄγγελοι φωτός»!!!

Αὐτη εἶναι εις τά κύρια σημεῖα της ἡ ἐγκύκλιος τοῦ 1920 τῆς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Πατριαρχείου!

«Β΄ ΠΩΣ ΕΙΔΟΝ ΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΟΥ 1920(*)

Ὁ προωθητής τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων, ἀρχηγός τῆς «Σουηδικῆς Ἐκκλησίας», «Ἀρχιεπίσκοπος» Οὐψάλας Νόθαν Σόηδερμπολ, δηλοῖ:

«Ὅτι τό Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως δέν εἶχε ποτέ μεγαλυτέραν ἀποστολήν κατά τήν μακράν αὐτοῦ ἱστορίαν» ἐπιλέγει! «Ἡμῶν αἱ καρδίαι διαπνέονται ζωηρῶς ἀπό τοῦ αὐτοῦ ζήλου τῆς ἑνώσεως, ὅστις ἐνέπνευσε τήν μεγάλην Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἥν οὗτος ἀπέλυσε κατά τό 1920 πρός ὅλους τούς πιστούς». (Μοναχοῦ Παύλου τοῦ Κυπρίου: «Νεοημερολογιτισμός-Οἰκουμενισμός» σελ. 35).

Καί σύγχρονος ἐπίσημος Προτεστάντης συγγραφεύς, παρατηρεῖ διά τήν Ἐγκύκλιον ταύτην:

«Ἐν ἀντιδιαστολῇ πρός τήν ἀντίληψιν ταύτην (περί τῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας), ἡ περίφημος Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἀποφασιστική διά τήν συμμετοχήν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τήν Οἰκουμενιστικήν Κίνησιν, ἀπευθύνεται γενικῶς πρός ὅλας τάς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀνά τόν κόσμον, ὡς δέ ἐκ τοῦ κειμένου αὐτῆς προκύπτει, υἱοθετεῖ μίαν ἄλλην ἀντίληψιν τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ προβλήματος: ἐκείνην ἀκριβῶς, ἡ ὁποία κατέστησε δυνατήν τήν συμμετοχήν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τό Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καί τήν Οἰκουμενικήν Κίνησιν. Βεβαίως, αἱ δύο αὗται ἐκκλησιολογικαί ἀντιλήψεις συνυπάρχουν εἰς τούς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύουσαι οὕτω εἰς αὐτήν πλείονα τοῦ ἑνός ρεύματα. Ὡς ἐκ τούτου καλοῦνται (οἱ αἱρετικοί) νά ἐπιδείξουν πνεῦμα κατανοήσεως διά τάς παρατηρουμένας αὐτάς ἀντινομίας εἰς τάς θέσεις τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας ἔναντι τῶν ἑτεροδόξων».

(*) Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ θεολόγου κ. Ἐλ. Γκουτζίδη, «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ...» Ἀθῆναι 1985 σελ. 57-59. Εἰς τό ἴδιον βιβλίον συνεχίζεται ἡ παρουσίασις καί τοῦ «Ἐν Κων/πόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου, 10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923» κ.λπ.

Εἶναι ἄπειρα τά ἐγκώμια τῶν αἱρετικῶν καί «Ὀρθοδόξων» Οἰκουμενιστῶν, διά τήν ἐν λόγῳ Ἐγκύκλιον. Ἐνταῦθα θά ἀναφέρωμεν χαρακτηριστικῶς, δήλωσιν τοῦ μεγάλου Οἰκουμενιστοῦ, τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Θυατείρων Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη, ὁ ὁποῖος λέγει:

«Ἡ Ὀρθοδοξία ἐξῆλθε τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς καί ἐδημιούργησε σχέσεις καί ἐπεδίωξε συνεργασίαν ἤδη ἀπό τοῦ 1920 διά τῆς περιφήμου Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συνετέλεσαν εἰς τήν ἔναρξιν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καί τήν ἵδρυσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὅλη ἡ οἰκουμενιστική καί εἰρηνιστική ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου οὐδέν ἄλλο εἶναι παρά ἡ συνέχεια τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης τοῦ 1920 ἐπεκτεινομένη πρός τάς νεωτέρας ἀνάγκας καί πραγματικότητας». (Αὐτόθι σελ. 36).

Ἀλλά καί οἱ ἴδιοι οἱ Μελ. Μεταξάκης καί Χρυσόστ. Παπαδόπουλος, οἱ ὁποῖοι ἀνῆλθον ἀντιστοίχως εἰς τούς θρόνους τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τῶν Ἀθηνῶν, ὡς Οἰκουμενισταί, τά αὐτά εἶπον ἀμφότεροι εἰς τούς ἐνθρονιστηρίους λόγους των. Εἰς ἐπίσημον προτεσταντικόν κείμενον ἀναφέρεται:

«Ἡ Α. Παναγιότης ἐπανειλημμένως καί μάλιστα εἰς τόν ἐνθρονιστήριον αὐτῆς λόγον ὑπεσχέθη νά συμβάληται εἰς τήν ἕνωσιν μεταξύ τῆς Ἀνατολικῆς, Παλαιοκαθολικῆς καί Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας...».

Ἀλλά καί ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, φανερῶν καί αὐτός ποίων ἐγίνετο «ἀρχιεπίσκοπος» καί τίνων ἐνεργείας ἔγινεν ἡ ἀναρρίχησίς του, ὧν καί τά σχέδια προώθει, ἤδη εἰς τόν «ἐνθρονιστήριον λόγον» του διεκήρυσσε:

«Δέον νά συγχρονισθῇ ἡ Ἐκκλησιαστική δρᾶσις πρός τήν ζωήν τῆς κοινωνίας, ἀπό τῆς ὁποίας φαίνεται σήμερον ἀπομεμακρυσμένη... Ζητοῦντες δέ τήν ἕνωσιν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καί χριστιανικῶν κοινοτήτων μετά τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέον, πρό παντός νά ἐπιδιώξωμεν τήν πραγματικήν ἑνότητα καί ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν καί συναντίληψιν τῶν δογματικῶς συνηνωμένων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τόν συντονισμόν τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ὑπό τήν πνευματικήν πάντοτε ἡγεσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τόν καθορισμόν κοινῆς βάσεως τῶν σχέσεων πρός τάς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καί χριστιανικάς κοινότητας... Πρός τοιαύτην συνεργασίαν καί ἀλληλεγγύην δέν εἶναι ἀναγκαία προϋπόθεσις ἡ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς, δογματική ἕνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἕνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις ἄλλως τε, δύναται νά προλειάνῃ τήν ὁδόν πρός τήν τελείαν ἕνωσιν τήν πρός αὐτό τό πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνταποκρινομένην...» (Αὐτόθι σελ. 60).

Τέλος, τό 1919, ὁ Σελευκείας Ἄνθιμος, (μετέπειτα Θυατείρων), εἰς σχετικήν ἔκθεσιν ἐπιτροπῆς εἰς τήν ὁποίαν συμμετεῖχεν, διά τήν εἰσαγωγήν τοῦ νέου Ἡμερολογίου, εἶπεν:

«Ἀποδοχήν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου προτείνει ὁ Μητροπολίτης Σελευκείας, φρονῶν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ καί ὑπό τῆς Ἐκκλησίας εἰς οὐδένα κανονικόν λόγον προσκρούει, ἀποτελεῖ δέ μάλιστα τό πρῶτον βῆμα πρός τήν ποθητήν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν... Φόβος σκανδαλισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου δέν ὑφίσταται πλέον, κατ' αὐτόν. Πρός τήν τοιαύτην ἀντίληψιν διαφωνεῖ ὁ Μητροπολίτης πρ. Καισαρείας...».

Ἰδού διατί ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τό 1924 παρέμεινεν καί παραμένει ἀκλόνητος εἰς τό Παλαιόν! Διότι ὁ Νεοημερολογιτισμός εἶναι Οἰκουμενισμός, εἶναι αἵρεσις, εἶναι συνεχές ἀδίκημα κατά τῆς Ὀρθοδοξίας, τό ὁποῖον συνεχῶς κλιμακώνεται.

Ἀλλά δέν εἶναι μόνον αὐτό τό κείμενον, τό ὁποῖον ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμός εἶναι σατανικόν κατασκεύασμα καί ἐπεβλήθη διά τόν Οἰκουμενισμόν. Ἕτερον σημαντικώτατον κείμενον εἶναι τά Πρακτικά καί αἱ ἀποφάσεις τοῦ δαιμονιώδους ληστρικοῦ συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῆς 10ης Μαΐου τοῦ 1923, ὑπό τόν μασόνον καί αἱρεσιάρχην Μελέτιον Μεταξάκην.

Ὁ σκοπός αὐτοῦ τοῦ συνεδρίου καταφαίνεται καί ἐκ τῶν Πρακτικῶν καί τῶν ἀποφάσεών του, ἀλλά καί ἐκ τοῦ ἀπό 3.2.1923 ὑπ' ἀριθμ. 872 ἐγγράφου τοῦ Μελετίου Μεταξάκη. Εἰς αὐτό ἀνακοινώνει τήν σύγκλησιν τοῦ συνεδρίου καί τονίζει ὅτι κύριον θέμα αὐτοῦ εἶναι τό νέον ἡμερολόγιον, τό ὁποῖον ἐπιβάλλεται νά εἰσαχθῇ ***«πρός ἐξυπηρέτησιν ἐν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἑνότητος, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων τῷ ὀνόματι Κυρίου ἑορταζόντων τήν αὐτήν ἡμέραν τήν Γέννησιν αὐτοῦ καί τήν Ἀνάστασιν».***

Ἡ παγχριστιανική ἑνότης (= παναιρετική ἑνότης) λοιπόν ἐνδιαφέρει καί τίποτε ἄλλο!...

—●—

– Θερμῶς συστήνομεν εἰς τούς ἐνδιαφερομένους ὅπως ἀναζητήσουν τό σχετικόν βιβλίον τοῦ Θεολόγου Ἐλευθερίου Χρ. Γκουτζίδη ὑπό τόν τίτλον: «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙΔΗ» Ἀθῆναι 1985, τό ὁποῖον διατίθεται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς τηλ. 210.6020176 καί 210.6021467. Τό ἐν λόγῳ βιβλίον, ἐλαφρῶς βελτιωμένον ἐπαναδημοσιεύεται εἰς συνεχείας ἀπό τῶν στηλῶν τῆς «Ὀρθοδόξου Πνοῆς», θά ἐπανεκδοθῇ δέ εἰς τό προσεχές μέλλον.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

—•—

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΟΜΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ
«ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ-ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ»
28ης Ὀκτωβρίου 101 Λάρισα 41223

Α.Π. 99 Λάρισα 13/26.11.2008

Πρός τόν αἰδεσιμώτατον π. Θεόδωρον Ζήσην

Αἰδεσιμώτατε, εὐλογεῖτε,

Ἐσχάτως συμβαίνει συχνά νά περιέρχεται εἰς τάς χεῖρας τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου μας ἡ περιοδική ἔκδοσις «ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ» καί νά μᾶς δίδεται τοιουτοτρόπως ἡ εὐκαιρία νά παρακολουθῶμεν τόν ὄντως ἀξιόλογον ἀγῶνα, τόν ὁποῖον δι' αὐτῆς ἐπιτελεῖτε, ὑπέρ τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδή ὅμως πολλάκις μᾶς ἐγεννήθησαν ἐρωτήματά τινα καί ἀπορίαι, ἀναφορικῶς μέ τά ἑκάστοτε ὁμολογουμένως σοβαρά καί ἐποικοδομητικά δημοσιεύματα, μέ ἀφορμήν τό ὑπό τόν τίτλον «ΟΡΘΟΔΟΞΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ» ἄρθρον (Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2008), θά ἠθέλαμεν νά ἐκφράσωμεν τάς σχετικάς σκέψεις μας πρός τήν αἰδεσιμότητά σας.

Συγκεκριμένως εἰς τό ὡς ἄνω ἄρθρον ἀνεγνώσαμεν τά ἑξῆς: ***«...Ὅταν ὅμως βλασφημεῖται καί παραχαράσσεται ἡ πίστις, ὅταν ὁ «Θεός ἤ τό κινδυνευόμενον» τότε κατά τό παράδειγμα τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων πρέπει νά εἴμαστε θαρραλέοι ὁμολογηταί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἐλεγκταί «ἐν πνεύματι καί δυνάμει Ἠλιοῦ» τοῦ προφήτου, ὅπως παρήγγειλε γιά τόν Τίμιον Πρόδρομον ὁ Ἄγγελος.*** Παρόμοια ἀνεγνώσαμεν καί εἰς προηγούμενα τεύχη τῆς «ΘΕΟΔΡΟΜΙΑΣ», π.χ. τοῦ Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, τοῦ π. Εὐθυμίου Τρικαμηνᾶ κ.ἄ., θέσεις ὄντως καλάς καί ἀγαθάς καί μέ τό πνεῦμα καί τό γράμμα τῆς Ὀρθοδοξίας συμφώνους. Εὐλόγως ὅμως διερωτώμεθα.

Πῶς εἶναι δυνατόν, ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος καί τῶν γραμμάτων, καθηγηταί Πανεπιστημίου, ὅπως ὑμεῖς καί τόσοι ἄλλοι θεολόγοι καί διδάσκαλοι, νά μήν δύνανται νά συνειδητοποιήσουν ὅτι, ἀπό τό 1920-1924 καί ἐντεῦθεν, ἅπαντες οἱ ἀκολουθοῦντες τόν Νεοημερολογιτισμόν εὑρίσκονται τύποις καί οὐσίᾳ καί κολυμβοῦν ὁλόκληροι ἐντός τοῦ ἐπαράτου καί ἀθέου οἰκουμενισμοῦ, τῆς θρησκείας τοῦ ἐρχομένου «Μεσσίου»;

Πῶς εἶναι δυνατόν, νά μήν γίνεται κατανοητόν ὅτι μέ τήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 τῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως, ἐγένετο ἡ πλέον σοβαρά ἀπόπειρα νά καταργηθῆ ἡ Ὀρθοδοξία καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, γεγονός τό ὁποῖον εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα, νά ἀναγνωρίζωνται καί ἐξισοῦνται ὑπό τῶν νεωτερισάντων ὅλαι αἱ πανσπερμίαι καί ὅλαι αἱ θρησκεῖαι τοῦ Σατανᾶ ὡς «Ἐκκλησίαι» Χριστοῦ;

Πῶς εἶναι δυνατόν, νά μή λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ τιμή καί ἡ ἀξία, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τήν Ἐγκύκλιον ταύτην, τήν ὁποίαν ἐχειροκρότησαν καί ἐπήνεσαν ὅλαι αἱ σκοτειναί δυνάμεις (Παπικοί, Προτεστάνται καί ὅλος ὁ ἑσμός τῶν αἱρέσεων) καί τήν μετέφρασαν πάραυτα εἰς ὅλας τάς γλώσσας τῆς ὑφηλίου, καθ' ὅτι δι' αὐτῆς ἱκανοποιεῖται ὁ ἐπάρατος οἰκουμενισμός καί ἐπιτυγχάνεται ἡ ἕνωσις πασῶν τῶν αἱρετικῶν θρησκειῶν εἰς μίαν «Ἐκκλησίαν», ἤτοι εἰς τήν νέαν θρησκείαν τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου;

Πῶς εἶναι δυνατόν, νά μήν γίνεται κατανοητόν ὅτι μέ βάσιν τήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 (ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τόν καταστατικόν χάρτην τοῦ ἀθέου οἰκουμενισμοῦ) ἐγένετο ἡ ἀρχή, τό πρῶτον βῆμα καί τό ἄνοιγμα ὑπό τῶν προδοτῶν τῆς κερκόπορτας, μέ τήν ἀλλαγήν τοῦ ἕως τό 1924 ἐπισήμως ἰσχύοντος Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, εἰς τό ὁποῖον ᾠκοδόμηται τό Ὀρθόδοξον Ἑορτολόγιον, διά τοῦ ὑπό 4 Πανορθοδόξων Συνόδων καταδικασθέντος Γρηγοριανοῦ, τοῦ Ἀντιχρίστου τῆς Ρώμης;

Πῶς εἶναι δυνατόν ὡσαύτως, νά μή γίνεται κατανοητόν ὅτι τά ἀναθέματα τῶν ἐν λόγῳ 4 Πανορθοδόξων Συνόδων ἀπευθύνονται καί ἀφοροῦν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θά ἀκολουθήσουν (τώρα ἀκολουθοῦν) «...τό νεοεφεύρετον Πασχάλιον καί Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα...»; (Σιγγίλιον Παν. Συν. 1583). Δέν ταράσσουν συνειδήσεις καί δέν φοβίζουν τά ἀναθέματα αὐτά;

Καθηκόντως βεβαίως ὀφείλομεν νά τονίσωμεν ὅτι δέν εἶναι μόνον ἡ διαφορά τῶν 13 ἡμερῶν τό πρόβλημα. Τό πρόβλημα εἶναι ἡ καταπάτησις τῶν θείων καί ἱερῶν παραδόσεων, ἡ διατάραξις τῆς ἑνότητος τῶν πιστῶν, τό ὁποῖον εἶναι δόγμα, ἡ διαστρέβλωσις τῆς ἀληθείας καθώς καί ἡ παραδοχή τοῦ ἀθέου δόγματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ-Παπισμοῦ, ἤγουν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἰδού τί ἀποφαίνεται ὀλίγον πρό τῆς ἀλλαγῆς ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ μετέπειτα θιασώτης της: ***«Ἡ Γρηγοριανή τροποποίησις τοῦ ἡμερολογίου θεωρεῖται ὑπό τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς μία τῶν πολλῶν καινοτομιῶν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, Παγκόσμιον σκάνδαλον καί αὐθαίρετος τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καταπάτησις... Τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον ἐχαρακτηρίσθη ἐν αὐτῇ (τῇ Συνόδῳ τοῦ 1593) ὡς νεωτερισμός ἀντιβαίνων εἰς κανόνας καί διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας» (Χρυσ. Παπαδόπουλος, Ἐθν. Κῆρυξ, 1919) καί ὀλίγον ἀργότε-***

ρον προσθέτει: «Λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὡς καί αἱ λοιπαί Ὀρθόδοξοι αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ἄν καί ἀνεξάρτητοι, ἐσωτερικῶς ὅμως εἶναι στενῶς συνδεδεμέναι πρός ἀλλήλας καί ἡνωμέναι διά τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσαι μίαν καί μόνην, τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νά χωρισθῇ, χωρίς νά καταστῇ Σχισματική ἀπέναντι τῶν ἄλλων» (Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καί ἡ τῆς μεταρρυθμίσεως Ἐπιτροπή 1923).

Πῶς εἶναι δυνατόν σήμερον, οὐδείς ἐκ τῶν ἀκολουθούντων τῶν νεωτερισμόν, ὁ ὁποῖος προεκάλεσεν τό σχίσμα τοῦ 1924, νά μήν προβληματίζεται καί νά μή λαμβάνη ὑπ' ὄψιν τούς λόγους τοῦ Ἁγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ καί τοῦ Ἁγ. Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, οἱ ὁποῖοι διαχρονικῶς παραγγέλλουν, ***«τόν Πάπα νά τόν καταρᾶσθε»*** καί ***«ἀπό τόν Πάπα νά φεύγετε ὡς ἀπό φαρμακεροῦ ὄφεως»*** διότι ***«αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν»;***

Πῶς εἶναι δυνατόν, οὐδείς σήμερον νά συγκινῆται ἀπό τούς τότε Ἁγιορείτας Πατέρας, οἱ ὁποῖοι προετίμησαν φρικτούς θανάτους παρά νά μνημονεύσουν τοῦ ὀνόματος ὄχι νεοημερολογίτου τινός, ὄχι οἰκουμενιστοῦ τινός, ὄχι συλλειτουργοῦντος καί συμπροσευχομένου μετά τοῦ Πάπα Πατριάρχου, ὡς οἱ σημερινοί, ἀλλ' ἁπλῶς τοῦ φιλοπαπικοῦ Πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου; Ὁποία ὄντως διαφορά μεταξύ τῶν παλαιῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, Ἀντωνίου, Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἐμαρτύρησαν χάριν ἑνός ἁπλοῦ μνημοσύνου φιλοπαπικοῦ Πατριάρχου, καί τῶν συγχρόνων καθώς καί ὑμῶν!

Ἀνοίξατε παρακαλοῦμεν τά Ἅγια Εὐαγγέλια τά εὑρισκόμενα εἰς τάς Ἁγίας Τραπέζας τῶν Ἱερῶν Ναῶν καί ἴδετε εἰς τό δεύτερον μέρος καί διαπιστώσατε τήν κατάργησιν τοῦ Αἰωνίου Κανονίου καί τῶν Αἰωνίων Πασχαλίων, τά ὁποῖα νομοθετοῦν τά ὅρια τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἀπό 22 Μαρτίου καί αὐτῆς, ἕως τῆς 25 Ἀπριλίου καί αὐτῆς καί οὐδέποτε ἐκτός τῶν ὁρίων τούτων. Θά διαπιστώσετε δέ ὡσαύτως ὅτι τοιουτοτρόπως ἑορτάζεται ἡ μεγάλη αὕτη Δεσποτική ἑορτή ἀπό τόν καιρόν τοῦ προφήτου Μωϋσέως (ἡ τεσσαρεσκαιδεκάτη τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου ἀπό 21 Μαρτίου καί αὐτῆς ἕως 18 Ἀπριλίου καί αὐτῆς) ἕως σήμερον καί εἰς τούς ἀπεράντους αἰῶνας. Εἰς τά ἀνωτέρω ὅμως καλά καί ἅγια αἰώνια ἔργα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Ἁγίων Πατέρων προσκρούει ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὅστις θέλει τά ὅρια τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἀντίθετα ἀπό τήν αἰωνίαν παράδοσίν μας, ἤτοι ἀπό 4 Ἀπριλίου ἕως 8 Μαΐου καί οὐδέποτε μῆνα Μάρτιον, τήν 25ην τοῦ ὁποίου ἔλαβε χώραν ἡ λαμπροφόρος Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου καί κατά τόν ὁποῖον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πολλάκις ἑορτάζει καί τό Κυριακόν Πάσχα, «τίς δύο Πασχαλιές μαζί», κατά τήν ἔκφρασιν τοῦ λαοῦ μας.

Ἐάν ὁμοίως ἀνοίξετε καί τό κατηργημένον ὑπό τῶν νεωτερισάντων ΤΥΠΙΚΟΝ τῆς Ἐκκλησίας (ἐκδ. Βιολάκη καθώς καί ἄλλας προηγουμένας) θά διαπιστώσετε κι ἐκεῖ ποίαν σχέσιν ἔχουν αἱ τυπικαί αὐτῶν διατάξεις μέ τόν νεοημερολογιτισμόν, τόν ὁποῖον ἀκολουθεῖτε ἀρνούμενοι τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἐν διωγμῷ καί «κρύπτεται εἰς τά ὄρη», κατά τήν Θείαν Ἀποκάλυψιν. Δέν εἶναι καί αὐτό ***«μετάθεσις ὁρίων αἰωνίων ἅ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν»;*** Δέν εἶναι καί αὐτό ***«βλασφημία κατά τοῦ Χριστοῦ καί παραχάραξις τῆς πίστεως»;*** Δέν εἶναι καί αὐτό ***«Θεός τό κινδυνευόμενον»;*** Πῶς εἶναι δυνατόν νά μήν ἀκούετε τήν φωνήν τοῦ Χριστοῦ διά στόματος τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου: ***«εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζετε παρ' ὅ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω»;*** (Γαλ. α΄ 9). ***Οὔτε τόν Χρυσορρήμονα: «Μή γάρ Ἰάκωβον εἴπης καί Ἰωάννην· κἄν γάρ τῶν πρώτων Ἀγγέλων ἤ τις ἐξ οὐρανοῦ διαφθείρων τό κήρυγμα, ἀνάθεμα ἔστω. Καί οὐκ εἶπεν ἐάν ἐναντία καταγγέλλωσιν ἤ ἀνατρέπωσιν τό πᾶν, ἀλλά κἄν μικρόν τι εὐαγγελίζωνται παρ' ὅ εὐαγγελισάμεθα, κἄν τό τυχόν παρακινήσωσιν, ἀνάθεμα ἔστωσαν» (Ἰω. Χρυσ. Γαλ. καί Α΄).***

Ἀκούγεται πολλάκις καί ὑπό ἑτέρων, ἀγωνιστῶν κατά τά ἄλλα, νεοημερολογιτῶν κληρικῶν ὅτι ***«θά πολεμήσωμεν τόν οἰκουμενισμόν ἀπό μέσα» καί ὅτι «δέν θά κάνωμε σχίσμα εἰς τήν μητέρα μας Ἐκκλησίαν» καί ὅτι «ἐάν ὑπῆρχον ἀκόμη ὀλίγοι συνειδητοί κληρικοί, κάτι θά ἠμπορούσαμε νά κάνωμεν. Ἐφ' ὅσον ὅμως δέν ὑπάρχουν, θά μᾶς λύση τά προβλήματα τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας»*** καί ἕτερα τοιαῦτα, τά ὁποῖα καθιστοῦν τόν οἱονδήποτε ἀγῶνα σας τοὐλάχιστον ἰδιότυπον καί ΟΥΧΙ ΤΟΝ ΚΑΛΟΝ ΚΑΙ ΝΟΜΙΜΟΝ.

Ὁ κάθε ὅμως κατά Χριστόν ἐλεύθερος διερωτᾶται: Πῶς εἶναι δυνατόν, ὁ Νεοημερολογιτισμός ὁ ἐπιβληθείς μέ πρόσχημα τήν μεγαλυτέραν ἀπάτην ὅλων τῶν αἰώνων, ἤτοι τήν δῆθεν «πτῶσιν» τῆς ἰσημερίας καί μέ σκοπόν τόν συνεορτασμόν μετά τῶν αἱρετικῶν, ὁ καί προξενήσας τό σχίσμα τοῦ 1924, εἰς τήν τότε Ὀρθόδοξον Ἀνατολήν, νά θεωρῆται ὡς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἄμωμος Νύμφη Του, «ἡ μή ἔχουσα σπίλον ἤ ρυτίδα...»; Καί ἐπίσης: Θά ἔπρεπεν ἄραγε, συμφώνως μέ τήν ὡς ἄνω συλλογιστικήν τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ «ἀπό μέσα» ἀγῶνος καί ὁ Προφήτης Μωϋσῆς «...ὁ μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τόν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ» (Ἑβρ. ια΄ 26) νά μήν ἠρνεῖτο «...λέγεσθαι υἱός θυγατρός Φαραώ...» (Ἑβρ. ια΄ 24), ἀλλά νά προσεπάθει νά βοηθήση τόν Ἑβραϊκόν λαόν «ἀπό μέσα», δηλ. ἀπό τήν δόξαν καί τιμήν τῶν βασιλικῶν παλατίων; Ἡ Ἁγία Γραφή ὅμως τοιοῦτον ἀγῶνα δέν ἐδικαίωσεν, ἀλλά τόν πλήρη ἀφορισμόν τοῦ Προφήτου ἀπό τούς ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ εἰδωλολάτρας Αἰγυπτίους. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς παραγγέλλει: «...ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καί ἀφορί-

σθητε, λέγει Κύριος, καί ἀκαθάρτου μή ἅπτεσθε, κἀγώ εἰσδέξομαι ὑμᾶς...» (Β' Κορ. στ' 17).

Τί ὠφελοῦν τά Πανεπιστημιακά πτυχία καί αἱ πολλαί γνώσεις, ὅταν δέν γνωρίζωμεν ἤ σκοπίμως ἀγνοοῦμεν ἀκόμη καί τά στοιχειώδη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Πατέρων μας; Ἡ μήπως ὁ Ἀντίχριστος θά ἔλθη μέ τά κέρατα καί θά εἴπη, «Ἰδού ἐγώ εἰμί»; Ἐκεῖνος θά ἔλθη «ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι», ἀλλά καμουφλαρισμένο. Θά ἔλθη μέ νόμους «Χριστιανικούς», ἀλλά παραποιημένους. Θά ἔλθη ὡς «Σωτήρ», ἀλλά ἀπό τήν ἀνάποδη. Ἅπασαι δέ αἱ αἱρέσεις οὕτω προέκυψαν. Μέ παρερμηνείας καί παραχαράξεις τοῦ πνεύματος καί τοῦ γράμματος τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας.

Ὅθεν, «Ἰδού καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού ἡμέρα σωτηρίας»! Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ σωστική κιβωτός, προσκαλεῖ καί ἀναμένει τήν ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἐπιστροφήν εἰς τούς κόλπους της τῶν ὑπό τοῦ πνεύματος τῆς νέας ἐποχῆς πεπλανημένων τέκνων της, διότι Αὕτη μόνη ἐπαγγέλλεται καί ἐξασφαλίζει τήν σωτηρίαν. Μετ' Αὐτῆς δέ οὐδεμίαν σχέσιν δύνανται νά ἔχουν ὁ Παπισμός, ὁ Οἰκουμενισμός καθώς καί ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὁ ὁποῖος ἐν πολλοῖς ταυτίζεται μέ τά δύο πρῶτα. Ὅσοι δέ τόν ἀκολουθοῦν, ἀφ' ἑνός μέν συμπορεύονται μέ τούς Παπικούς καί Οἰκουμενιστάς ἀφ' ἑτέρου δέ περιλούονται τάς ἀράς καί ἀναθέματα τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν ἔτεσιν 1583, 1587, 1593 καί 1848 Πανορθοδόξων Συνόδων, ὡς ἤδη προεγράφη. Καί εἶναι ἡλίου φαεινότερον ὅτι αἱ Ἅγιαι αὗται Σύνοδοι, κατά τό πνεῦμα καί τό γράμμα, στοιχοῦν ταῖς Ἁγίαις ἑπτά Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις.

Ὀφείλομεν ὡσαύτως νά τονίσωμεν ὅτι μετά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει καί ὁ παλαιοημερολογιτικός οἰκουμενισμός, αἱ γνωσταί καί εὐάριθμοι παρατάξεις τῶν δεκατριμεριτῶν παλαιοημερολογιτῶν, αἱ ὁποῖαι, ἐνίστανται μέν περί τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀκολουθοῦσαι τό παλαιόν, ὡς δημιουργήματα ὅμως τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ καί θεραπαινίδες του, τόν ἀναγνωρίζουν καθώς καί ὑμεῖς, ὡς «τήν μητέρα των Ἐκκλησίαν». Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διακρίνεται διά τήν Ἀποστολικήν πίστιν καί καθαράν Ὁμολογίαν της καθώς καί διά τήν Ἀποστολικήν της διαδοχήν, ἡ ὁποία, ἄν καί διῆλθεν συμπληγάδας κινδύνων, παραμένει γνησία, ἀδιάκοπος καί ἀλώβητος μέχρι σήμερον καί εἰς τόν αἰῶνα.

Διατελοῦμεν μετά ἀγάπης καί τῆς προσηκούσης τιμῆς.

Διά τό Δ.Σ.

Ὁ Πρόεδρος	**Ἡ Γραμματεύς**
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΙΩ. ΣΠΡΙΝΤΖΙΟΣ	**ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΑΘ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ**

Φωτοστοιχειοθεσία - Έκτύπωση
ΜΑΡΙΑ Κ. ΤΣΙΝΤΑΡΑΚΗ
Γαμβέττα 12 • 106 77 Ἀθῆναι
ΤΗΛ. 210.38.05.816 • 697.2003340